UKETSU
TRẦN PHƯƠNG HẠNH
NGÔI NHÀ KỲ QUÁI
Henna Ie
NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ VIỆT NAM

Giới Thiệu
Tbooks

TBooks – Ứng Dụng Giúp Bạn Download, Lưu Trữ Ebook và tạo thư viện Ebook riêng mình.

Website: Tbooks.Cloud
Thư Viện Sách Kindle tải trực tiếp: Thư Viện Kindle
List Sách Tbooks: Link

Đây Là Ứng Dụng Giúp Bạn Lưu Trữ Ebook và tạo thư viện riêng mình, Tbooks Cloud giúp các bạn dùng kindle, Android, Iphone, Windows có thể tải ebook từ internet dễ dàng, ngoài ra bạn còn có thể tạo một thư viện riêng cho mình trên ứng dụng từ nay cần gì bạn có thể tải về nhanh chóng không cần chép vào máy nặng máy, tốn pin máy đọc sách, không còn nỗi lo mất ebook vì tất cả ebook lưu trên cloud. Ưu điểm TBooks so với App ebook, sách khác thị trường:
– Upload file ebook tới 100mb

– Tạo thư viện ebook cá nhân, có thể chia sẽ bạn bè.
– Kho data lớn 50.000 ebook nhiều thể loại, có thể nói kho ebook lớn nhất Việt Nam cập nhật thêm mỗi ngày
– Tải trực tiếp click là download ngay không cần chờ đợi
– Giao diện đơn giản chỉ có hiển thị bìa sách và tìm kiếm.
– Nhiều định dạng file Azw3/Epub/Pdf/Mobi phù hợp cho tất cả thiết bị
– Giao diện nhiều thiết bị điện thoại, ipad, ngay cả máy đọc sách như kindle luôn nhé, này đảm bảo chỉ Tbooks Cloud mình là thân thiện nhất theo mình biết. -Sử dụng cloud server riêng, tự mình setup chứa ebook
-Tự động backup dữ liệu mỗi ngày tránh sự cố mất data
-Có ứng dụng cho điện thoại Android. Phiên bản web app cho Ios, máy đọc sách kindle
-Tham gia group cộng đồng chia sẽ ebook hay

UKETSU

Một cây bút kinh dị
chủ yếu hoạt động trên
mạng internet. Chuyên viết
lách online và làm
kênh Youtube.

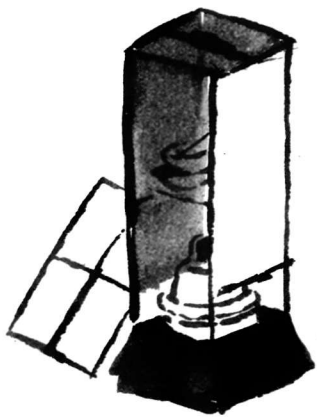

UKETSU

TRẦN PHƯƠNG HẰNG *dịch*

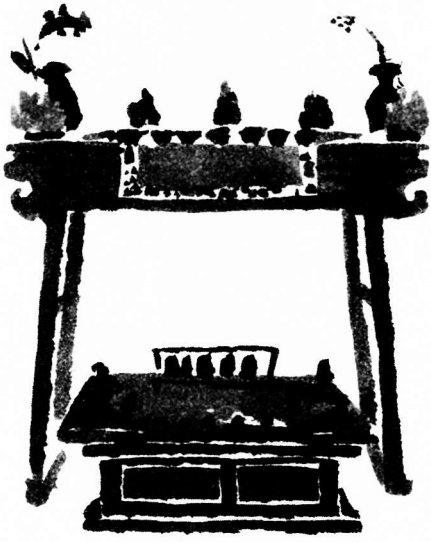

NGÔI NHÀ KỲ QUÁI

Henna Ie

HUYHOANG
NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ VIỆT NAM

Dưới đây là bản vẽ mặt bằng của một căn nhà nọ.

Tầng 2

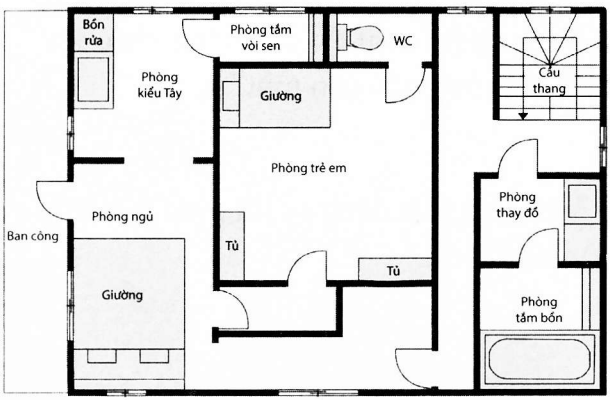

Tầng 1 (Trệt)

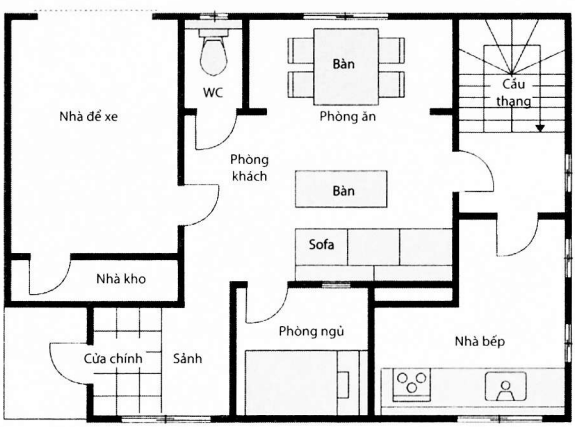

Bạn có nhận ra sự quái dị của ngôi nhà này không?

Thoạt nhìn, có lẽ trông nó cũng như bao ngôi nhà bình thường khác. Tuy nhiên, nếu để ý và săm soi tới từng ngóc ngách, bạn sẽ nhận thấy cảm giác khó chịu kỳ quái hiện diện ở khắp nơi trong nhà. Những sự kỳ quái đó cứ chồng chéo lên nhau để rồi cuối cùng dẫn đến một "sự thật".

Một sự thật đáng sợ tới mức bạn sẽ không đời nào muốn tin.

CHƯƠNG 1

Ngôi nhà kỳ quái

Lời nhờ vả từ người quen

Tôi hiện là nhà văn tự do chuyên về viết đề tài kỳ bí. Vì tính chất công việc, tôi có nhiều cơ hội được nghe những câu chuyện ma quỷ và trải nghiệm tâm linh kỳ lạ.

Trong số đó, tôi thường nghe nhiều nhất là những chuyện liên quan đến "nhà".

"Rõ ràng trên tầng hai không có ai vậy mà lại nghe thấy tiếng bước chân", *"Cứ ngồi một mình trong phòng khách là lại cảm thấy có ai đang nhìn mình"*, *"Nghe thấy giọng nói phát ra từ tủ quần áo"*... Chuyện về **những-căn-nhà-có-vấn-đề** nhiều đến mức không thể đếm xuể.

Thế nhưng, câu chuyện liên quan đến "nhà" mà tôi được nghe kể lần này lại có chút khác biệt so với những chuyện trên.

***

Vào tháng 9 năm 2019, tôi nhận được một cuộc điện thoại từ người quen tên Yagioka với câu mở đầu là *"Tôi có chuyện muốn hỏi ý cậu"*. Yagioka là nhân viên kinh doanh làm việc tại công ty biên tập. Từ khi có dịp làm việc chung và quen biết nhau vài năm trước, thi thoảng chúng tôi vẫn đi ăn cùng nhau.

Anh Yagioka sắp sửa đón chào đứa con đầu lòng. Vì lẽ đó, anh đã hạ quyết tâm mua một căn nhà riêng đầu tiên trong cuộc đời mình. Đêm nào anh cũng tìm đọc những thông tin về bất động sản tới khuya, và rồi cuối cùng cũng tìm được một căn lý tưởng trong nội thành.

Đó là một căn nhà hai tầng nằm trong khu dân cư yên tĩnh. Dù vị trí gần nhà ga nhưng khu vực quanh đó vẫn giữ được nhiều không gian xanh. Tuy là nhà cũ nhưng tuổi đời vẫn còn khá mới. Khi đến xem nhà, hai vợ chồng anh rất ấn tượng với không gian thông thoáng và sáng sủa bên trong.

Ngặt nỗi, trên bản vẽ mặt bằng nhà lại có một chỗ không sao hiểu được.

Tầng 1 (Trệt)

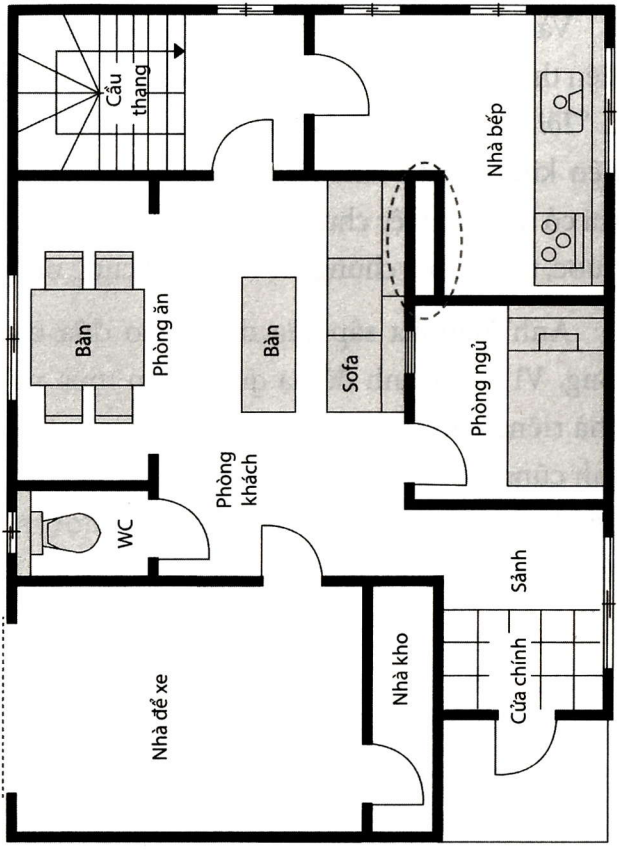

Có một **khoảng không bí ẩn** giữa nhà bếp và phòng khách ở tầng một.

Vì chỗ đó không có cửa nên không thể vào trong. Anh có hỏi bên công ty bất động sản nhưng người ta cũng không rõ. Dù nó chẳng có ảnh hưởng gì nếu vợ chồng anh chuyển vào sống trong nhà, song, cả hai cứ cảm thấy hơi rờn rợn nên vẫn lưỡng lự không biết có nên mua hay không.

"Vì cậu rất rành mấy chuyện kỳ bí mà." Hẳn là vì lý lẽ đó mà anh đã quyết định hỏi ý kiến của tôi. Cụm từ "khoảng không bí ẩn" mang đầy màu sắc kỳ bí quả thật đã khiến tôi thấy hứng thú. Thế nhưng, tôi lại mù tịt về kiến trúc nên không thể hiểu hết được bản vẽ mặt bằng này.

Tới đây, tôi quyết định tìm đến sự giúp đỡ của một người khác.

Bác Kurihara

Trong số những người tôi quen có một người tên Kurihara, là kiến trúc sư đang công tác tại một văn phòng xây dựng lớn. Hơn nữa, bác còn rất đam

mê với những chuyện rùng rợn và kỳ bí, vậy nên tôi nghĩ bác chính là quân sư hoàn hảo cho vấn đề lần này.

Sau khi nghe tôi thuật lại nội dung câu chuyện, dường như bác cũng cảm thấy hứng thú. Tôi nhanh chóng gửi dữ liệu sơ đồ mặt bằng ngôi nhà sang và thảo luận với bác qua điện thoại.

Dưới đây là ghi chép cuộc trao đổi giữa tôi và bác Kurihara.

Tác giả: Bác Kurihara đấy ạ, lâu quá rồi nhỉ? Hẳn là bác đang bận lắm, cảm ơn bác đã dành thời gian cho cháu nhé.

Bác Kurihara: Không có gì đâu. À này, về sơ đồ mặt bằng cháu gửi ấy…

Tác giả: Vâng, về khoảng trống không có cửa ở dưới tầng một ấy, bác có cao kiến gì không ạ?

Bác Kurihara: Ừ thì… Bác có thể khẳng định một điều, nó **được tạo ra là có chủ đích**.

Tác giả: Có chủ đích?

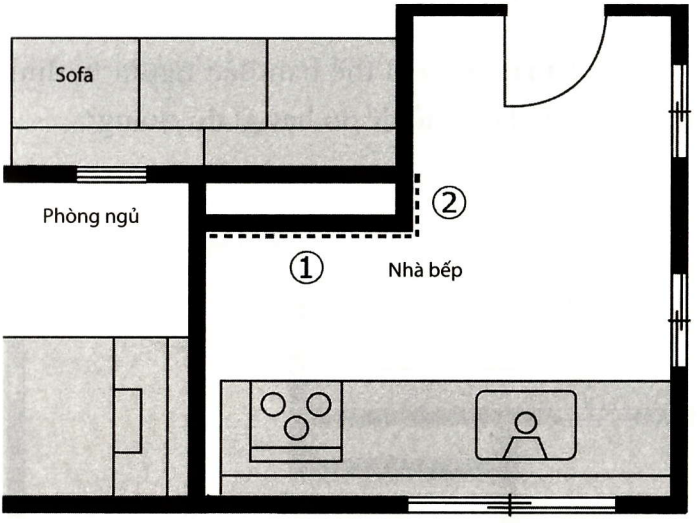

Bác Kurihara: Đúng vậy. Cháu nhìn bản vẽ là biết. Khoảng không này được tạo ra bởi **hai vách tường vốn dĩ không cần thiết ngay từ đầu**.

Chính là hai vách tường tiếp giáp với nhà bếp. Nếu không có chúng, "khoảng không bí ẩn" sẽ không tồn tại, nhà bếp cũng sẽ rộng hơn. Việc người ta cố tình dựng thêm vách tường ở đây, tới mức chấp nhận khiến không gian nhà bếp chật chội bí bách hơn, chứng tỏ không-gian-này-là-cần-thiết.

Tác giả: Thì ra là vậy. Cần thiết cho việc gì nhỉ?

Bác Kurihara: Có thể ban đầu người ta định dùng nơi đó làm chỗ để đồ hay gì đó chăng?

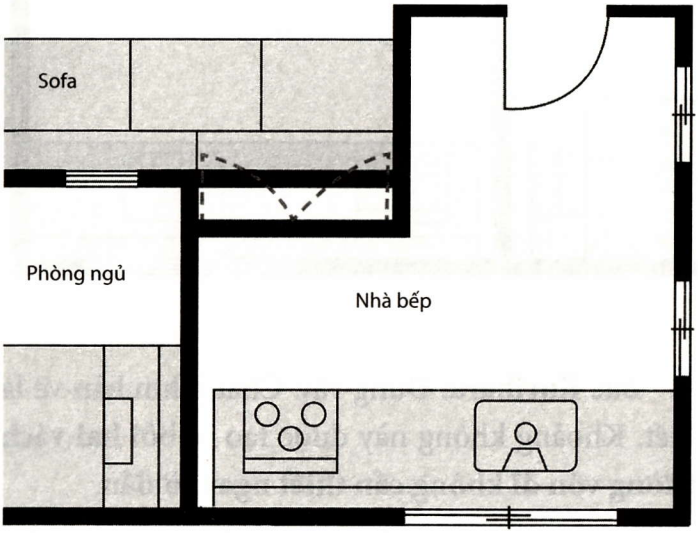

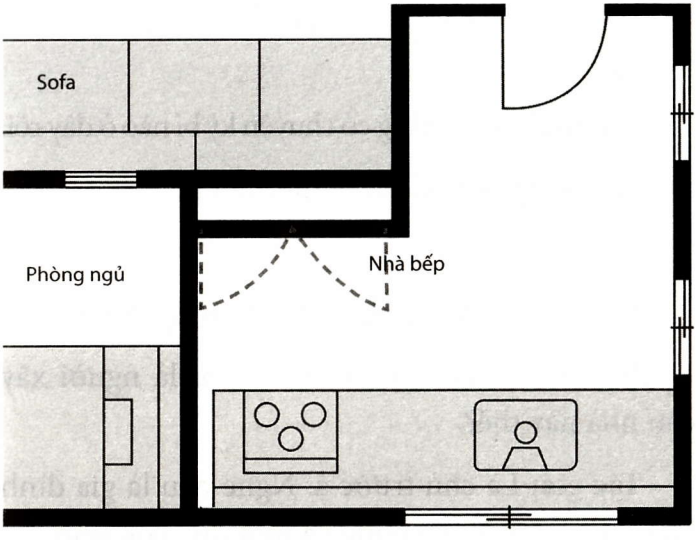

Ví dụ, nếu lắp cửa bên phía phòng khách, mình có thể sử dụng nó như một tủ đựng đồ, còn nếu lắp bên phía nhà bếp thì nó sẽ thành kệ chén đĩa chẳng hạn. Nhưng biết đâu chủ nhà đã đổi ý giữa chừng, hoặc do kinh phí eo hẹp nên đã từ bỏ ý tưởng đó trước khi kịp lắp cửa chăng?

Tác giả: Cũng có lý. Vì nếu việc thi công đã bắt đầu tiến hành rồi thì không thể chỉnh sửa bản vẽ được nữa, nên họ đành chừa lại khoảng không đó thôi bác nhỉ?

Bác Kurihara: Cháu nghĩ thế cũng hợp tình hợp lý đấy.

Tác giả: Vậy là chẳng có chuyện kỳ bí nào ở đây rồi.

Bác Kurihara: Chắc là thế. Chỉ là…

Bác Kurihara đột nhiên trầm giọng xuống.

Bác Kurihara: Nhân tiện thì ai là người xây căn nhà này thế?

Tác giả: Là chủ trước ạ. Nghe đâu là gia đình ba người, có hai vợ chồng và một đứa con nhỏ.

Bác Kurihara: Nhỏ là khoảng bao nhiêu tuổi?

Tác giả: Chi tiết tới đó thì cháu chịu… Mà sao vậy bác?

Bác Kurihara: Thú thật là ban đầu xem bản vẽ, bác đã cảm thấy căn nhà này rất kỳ lạ rồi.

Tác giả: Thế ạ? Ngoài khoảng không bí ẩn ra thì cháu không thắc mắc chỗ nào cả.

Bác Kurihara: Thứ mà bác thấy kỳ quái chính là **mặt bằng tầng hai** đấy. Nhìn phòng trẻ em đi, cháu có thấy gì không?

Tác giả: Hừm… Ơ?

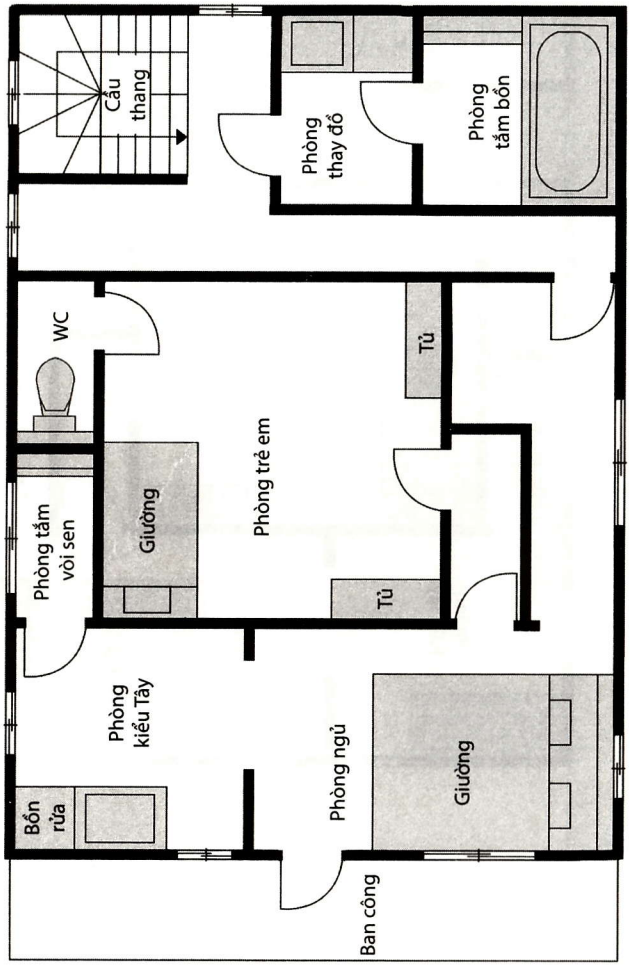

Tầng 2

Tầng 2

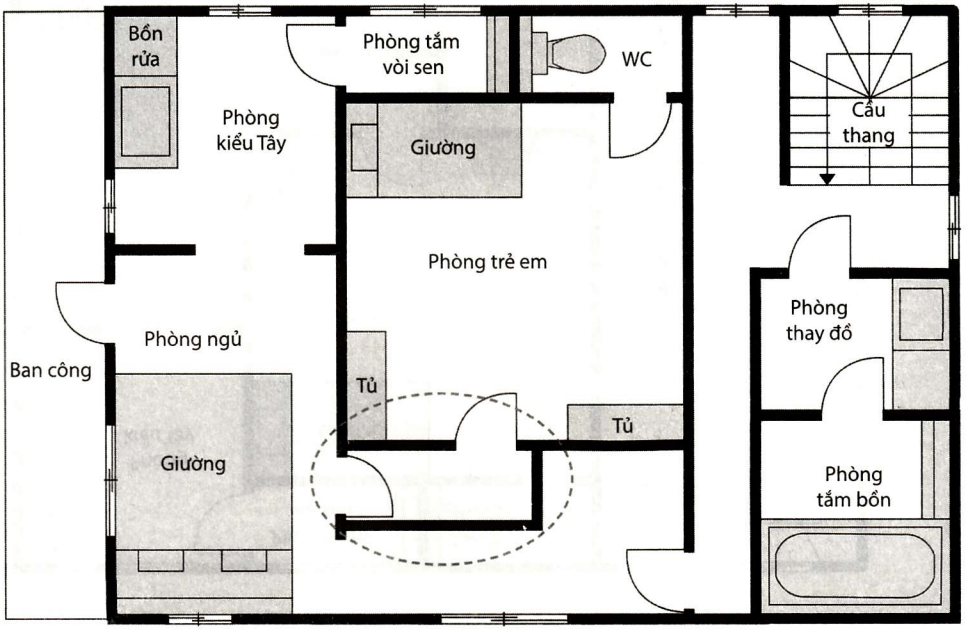
Bồn rửa
Phòng tắm vòi sen
WC
Phòng kiểu Tây
Giường
Cầu thang
Phòng trẻ em
Phòng thay đồ
Phòng ngủ
Ban công
Tủ
Tủ
Giường
Phòng tắm bồn

Tác giả: Có hai cánh cửa. Vậy là hai lớp cửa sao?

Bác Kurihara: Đúng thế. Chưa kể đến vị trí đặt cửa cũng lạ lùng nữa.

Này nhé, sau khi leo hết cầu thang lên tầng hai, để đến được phòng của đứa trẻ thì phải đi đường vòng khá xa, đúng không? Tại sao lại chọn một thiết kế phiền phức như vậy cơ chứ?

Tác giả: Đúng là lạ thật.

Bác Kurihara: Hơn nữa, căn phòng đó **chẳng có lấy một ô cửa sổ nào**.

Xem lại thì quả thật là phòng của đứa trẻ không hề có ký hiệu cửa sổ

Bác Kurihara: Hầu hết các bậc cha mẹ ai cũng muốn phòng con mình có hướng nắng đẹp nhất có thể... Phòng trẻ em mà không có cửa sổ ư? Ít nhất là bác chưa từng thấy căn nhà mặt đất nào mà lại thiết kế như vậy bao giờ.

Tác giả: Có lý do nào đó chăng? Ví dụ như đứa bé bị bệnh da liễu, không thể tiếp xúc với ánh nắng mặt trời chẳng hạn.

Bác Kurihara: Nếu vậy thì chỉ cần kéo rèm là được. Kỳ quặc nhất là họ không hề có ý định trổ bất cứ ô cửa sổ nào ngay từ đầu.

Tác giả: Bác nói cũng phải.

Bác Kurihara: Hơn nữa, trong phòng này còn có một điểm khó hiểu khác.

Cháu nhìn nhà vệ sinh mà xem. Dựa vào vị trí cửa thì chỉ có thể đi vào đó từ phòng trẻ em thôi, đúng không nào?

Tác giả: Đúng là vậy thật. Đây là nhà-vệ-sinh-riêng-của-phòng-trẻ-em ư?

Bác Kurihara: Có lẽ thế.

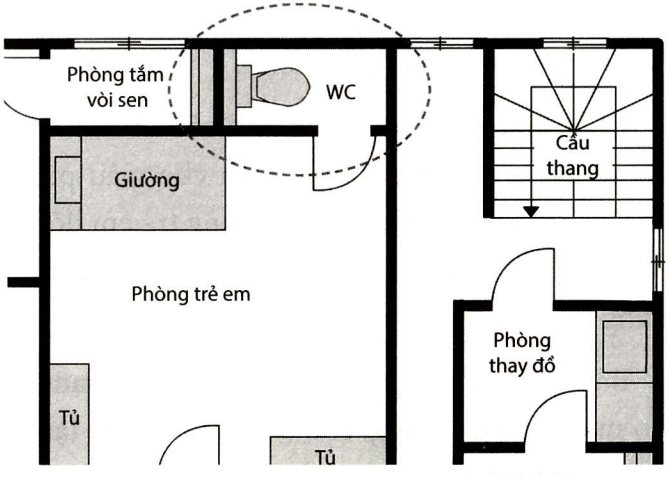

Tác giả: Phòng không cửa sổ, được bố trí hai lớp cửa và nhà vệ sinh riêng... Y như buồng biệt giam ấy nhỉ?

Bác Kurihara: Như thế này còn vượt xa hơn cả khái niệm "bao bọc con cái thái quá" thông thường. Bác cảm thấy bậc cha mẹ này quyết tâm muốn đặt đứa trẻ trong vòng kiểm soát tuyệt đối. Không chừng đứa trẻ bị nhốt trong căn phòng này cũng nên.

Tác giả: Ngược đãi trẻ em ạ...?

Bác Kurihara: Cũng có khả năng đó. Nếu suy nghĩ sâu xa hơn thì thấy **cha mẹ nhà này không**

muốn ai khác nhìn thấy con mình. Cháu hãy nhìn tổng thể mặt bằng tầng hai đi.

Cháu có cảm thấy dường như các tất cả các căn phòng được bố trí với mục đích che giấu phòng của đứa trẻ không? Hơn nữa, phòng trẻ em đó vốn dĩ không có cửa sổ, nên từ ngoài nhìn vào cũng chẳng thể thấy được bóng dáng đứa trẻ.

Bác cảm thấy cặp cha mẹ này muốn giam giữ con mình trong phòng, còn che giấu sự tồn tại của nó với người ngoài.

Tầng 2

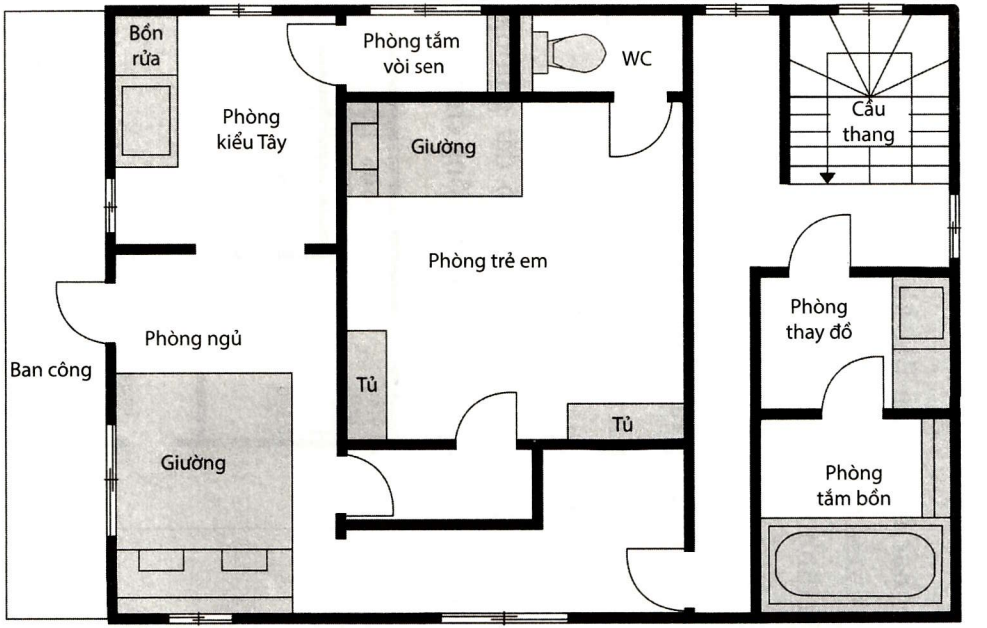
Bồn rửa
Phòng tắm vòi sen
WC
Cầu thang
Phòng kiểu Tây
Giường
Phòng trẻ em
Phòng thay đồ
Phòng ngủ
Ban công
Tủ
Tủ
Giường
Phòng tắm bồn

Tác giả: Nhưng mà tại sao họ lại làm thế?

Bác Kurihara: Bác không biết. Tuy nhiên, chỉ mới xem mặt bằng căn nhà thôi đã thấy rõ nội tình gia đình này không hề bình thường một chút nào.

Hai phòng tắm bồn

Bác Kurihara: Mà này, bên cạnh phòng của đứa bé là phòng ngủ đúng không?

Tác giả: À, là căn phòng có đặt giường đôi. Chắc là phòng ngủ của hai vợ chồng chăng?

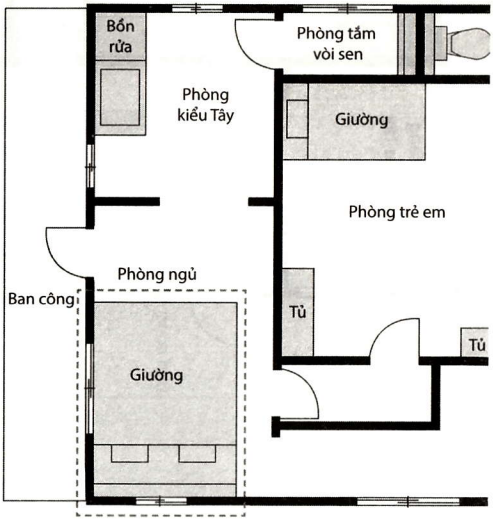

Bác Kurihara: Bác cũng nghĩ thế. Phòng này thì lại thoáng đãng, khác hẳn với phòng trẻ em kia. Cửa sổ cũng nhiều nữa.

"Không gian thông thoáng và sáng sủa." Tôi nhớ lại lời của anh Yagioka.

Bác Kurihara: Thật ra căn phòng này cũng có điểm khiến bác thắc mắc. Phía trên bản vẽ là phòng tắm vòi sen đúng không? Thế nên bác nghĩ phòng kiểu Tây kế bên sẽ kiêm luôn phòng thay đồ, nhưng như vậy thì từ phòng ngủ nhìn ra sẽ thấy toàn bộ cảnh bên trong.

Tác giả: Bác nói cháu mới để ý, quả thật là giữa hai phòng không có cửa.

Bác Kurihara: Dù là vợ chồng như thế nào đi nữa thì cũng chẳng mấy ai thích bị nhìn thấy lúc vừa tắm xong đâu. Chắc hẳn là cặp này "hòa thuận" lắm đây. Sự bất cân xứng giữa vợ chồng "hòa thuận" và "đứa trẻ bị nhốt" cứ quái đản thế nào ấy... Mà cũng có thể là bác nghĩ nhiều quá.

Tác giả: Cháu hiểu ý bác rồi. Ủa?

Bác Kurihara: Sao thế?

Tác giả: Ngoài phòng tắm vòi sen còn một phòng tắm bồn nữa. Kiểu bố trí như thế này cũng không hiếm bác nhỉ?

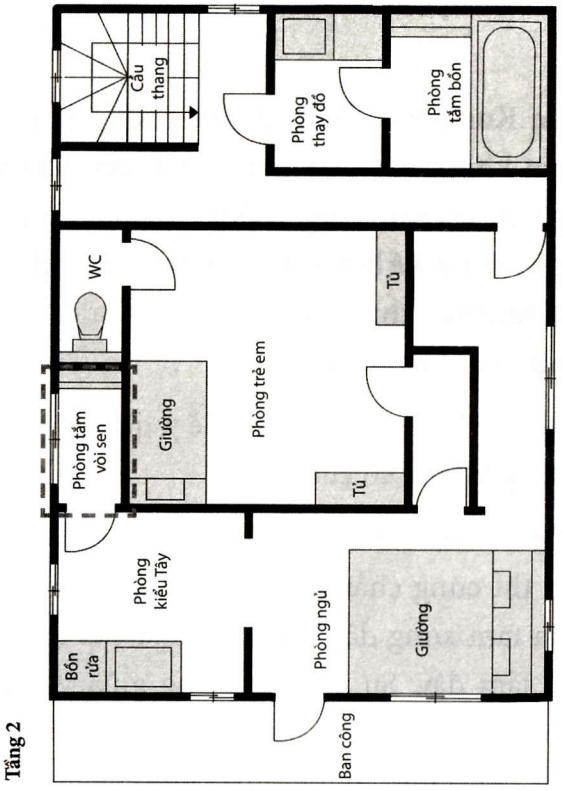

Bác Kurihara: Ừ hiếm thì không hiếm, nhưng chẳng mấy khi bác gặp trường hợp như vậy đâu. Giờ mới để ý, phòng tắm bồn này cũng không có cửa sổ, trong khi phòng tắm vòi sen lại trổ một ô cửa sổ to đùng.

Tác giả: Đúng thế thật.

… Mà càng xem càng thấy căn nhà này kỳ cục ghê. Giờ sao ta? Chắc là không nên mua căn này bác nhỉ?

Bác Kurihara: Chỉ dựa vào sơ đồ mặt bằng này thì cũng khó nói được gì, nhưng nếu là bác thì bác không mua đâu.

Tôi cảm ơn bác Kurihara rồi cúp điện thoại.

Tôi xem lại sơ đồ mặt bằng ngôi nhà thêm một lần nữa và tưởng tượng đủ kiểu. Đứa trẻ bị giam cầm trong căn phòng không có cửa sổ. Cặp cha mẹ ung dung say giấc nồng trên chiếc giường đôi.

Tôi thử so sánh sơ đồ của hai tầng. Nếu chỉ xem xét mỗi tầng một thôi thì đây là ngôi nhà bình thường, ấy là tạm bỏ qua sự tồn tại của khoảng

không bí ẩn. Khoảng không bí ẩn. Nơi chứa đồ bị bỏ dở. Có thật là như vậy không?

Tầng 2

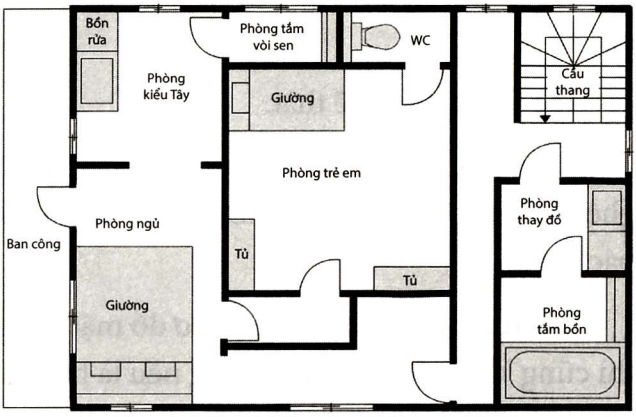

Tầng 1 (Trệt)

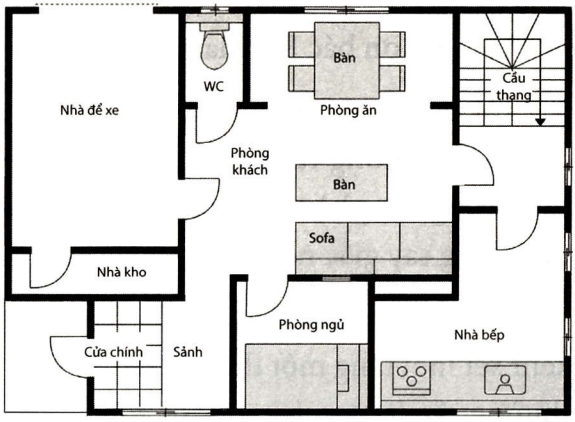

Ngay lúc đó, **một suy đoán** bỗng hiện lên trong đầu tôi. Một suy đoán vô cùng điên rồ và ngớ ngẩn. "Đời nào có chuyện..." Đầu thì nghĩ thế, nhưng tôi vẫn chồng hai sơ đồ lên nhau xem thử.

Trái với dự đoán của tôi, "chỗ đó" khớp nhau đến bất ngờ.

Chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi sao? Hay là...

Khoảng không bí ẩn

Tôi gọi lại cho bác Kurihara.

Tác giả: Xin lỗi, cháu lại phải làm phiền bác rồi.

Bác Kurihara: Không sao, không sao. Có chuyện gì à?

Tác giả: Dạ, chả là cháu vẫn rất tò mò về khoảng không ở tầng một, nên mới nảy ra suy nghĩ: lỡ đâu nó có liên quan gì đó với sơ đồ tầng hai thì sao nhỉ?

Bác Kurihara: À ra vậy.

Tác giả: Nghĩ vậy, cháu bèn thử chồng sơ đồ tầng một và tầng hai lên nhau xem sao thì...

Khoảng không ở tầng một **trùng khớp với một góc của phòng trẻ em và phòng tắm bồn**. Trông cứ như là cầu nối giữa hai căn phòng vậy.

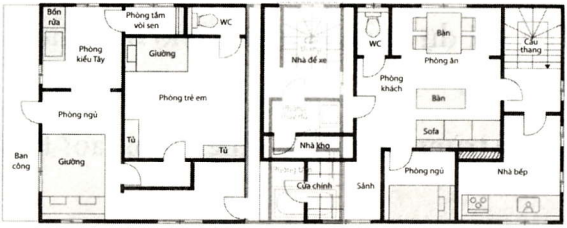

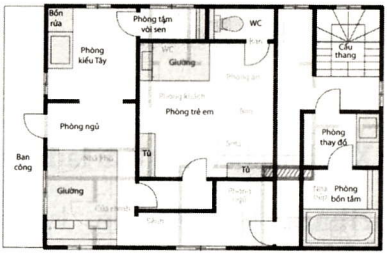

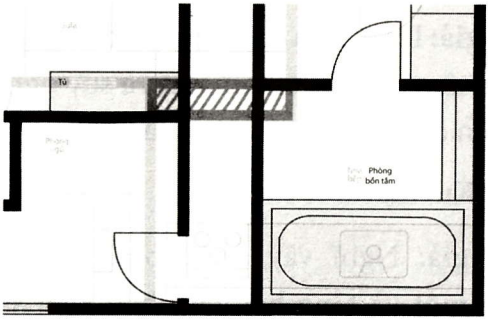

Bác Kurihara: A, đúng như cháu nói.

Tác giả: Thế thì... À, đây chỉ là suy nghĩ ngớ ngẩn của kẻ nghiệp dư như cháu thôi nhé. Có khi nào khoảng không ở tầng một là **một lối đi** không?

Giả sử dưới sàn của phòng trẻ em và phòng tắm bồn có chỗ-hổng-thông-xuống-tầng-một chẳng hạn. Hai lỗ thông đó dẫn thẳng đến khoảng không ở tầng một.

Như vậy, ta có thể di chuyển qua lại giữa phòng trẻ em và phòng tắm bồn thông qua khoảng không ở tầng một. Cặp cha mẹ nhà này muốn che giấu sự tồn tại của đứa trẻ. Thế nhưng, muốn đi từ phòng trẻ em đến phòng tắm bồn thì nhất thiết phải băng qua đoạn hành lang có cửa sổ, rủi ro bị người ngoài nhìn thấy là rất cao. Chính vì thế, họ mới tạo ra một lối đi bí mật nối trực tiếp từ phòng trẻ em đến phòng tắm bồn, tạo điều kiện cho đứa trẻ tiếp cận được nơi đó. Chiếc tủ đặt trong phòng phải chăng là để che giấu lỗ thông đó...? Suy nghĩ của cháu là như vậy đó. Bác thấy sao ạ?

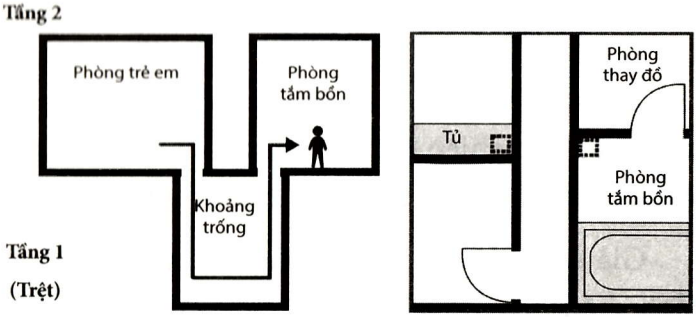

Bác Kurihara: Hừm... Chà, đúng là một ý tưởng thú vị.

Tác giả: Có phải cháu đã nghĩ quá rồi không?

Bác Kurihara: Liệu họ có bỏ công làm tới mức đó không nhỉ?

Tác giả: Cũng đúng. Thật ngại quá, tại cháu tự nhiên nảy ra suy nghĩ đó. Xin bác hãy quên chuyện vừa rồi đi nhé.

Bỗng dưng tôi cảm thấy xấu hổ vì bài thuyết trình hùng hồn của mình. Quá thật ý tưởng đó quá sức hoang đường. Tôi toan kết thúc cuộc nói chuyện thì nghe thấy bác Kurihara lẩm bẩm gì đó ở đầu dây bên kia.

Bác Kurihara: ... Lối đi ư... Khoan đã, nếu vậy thì căn phòng này là...

Tác giả: Sao vậy bác?

Bác Kurihara: À không, nghe ý tưởng vừa rồi của cháu, bác cũng nảy ra vài suy nghĩ... Nhân tiện, chủ trước là gia đình ba người gồm: vợ, chồng và đứa con, đúng không?

Tác giả: Dạ vâng.

Bác Kurihara: Nếu vậy thì dư ra một cái giường rồi. Hai vợ chồng ngủ ở phòng ngủ trên tầng hai. Đứa con ngủ ở phòng trẻ em. Thế thì ai là người sử dụng phòng ngủ ở tầng một?

Tầng 1 (Trệt)

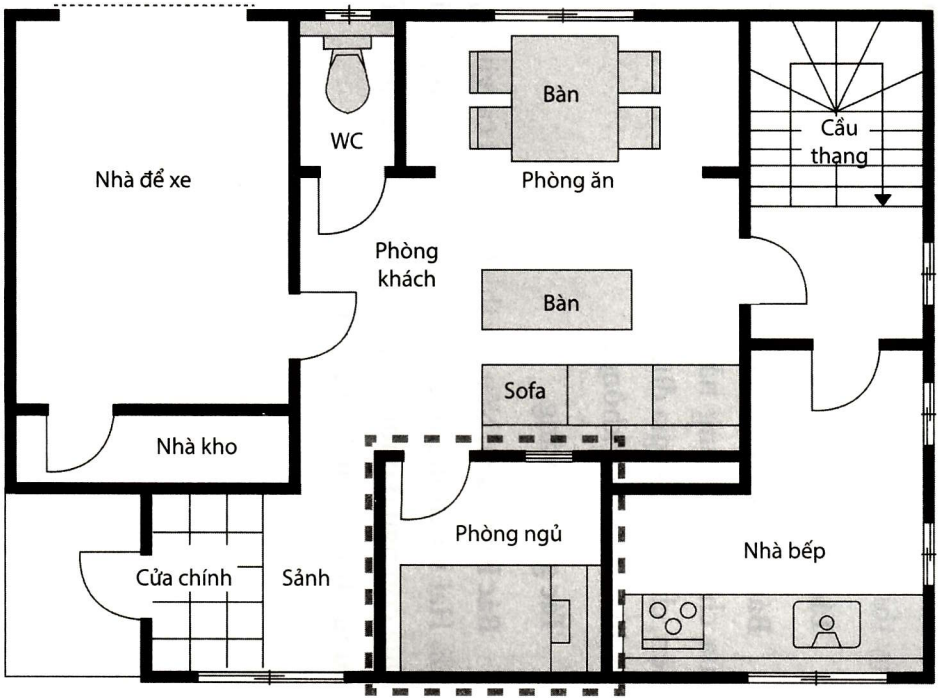
Nhà để xe
WC
Bàn
Phòng ăn
Cầu thang
Phòng khách
Bàn
Sofa
Nhà kho
Phòng ngủ
Nhà bếp
Cửa chính
Sảnh

Tác giả: Hừm... Đó là phòng cho khách tới chơi ngủ lại chăng?

Bác Kurihara: À, chắc là thế rồi. Mặc dù không biết là ai, nhưng căn nhà này thường xuyên có khách tới chơi. Sau khi kết hợp chuyện khách khứa, phòng trẻ em không cửa sổ, hai phòng tắm bồn với ý tưởng ban nãy về "lối đi", bác bắt đầu nhìn ra **một giả thuyết** rồi.

Chà, ý tưởng này mới gọi là điên rồ đây. Cháu hãy cứ xem như là suy nghĩ vu vơ của bác thôi nhé.

Tầng 2

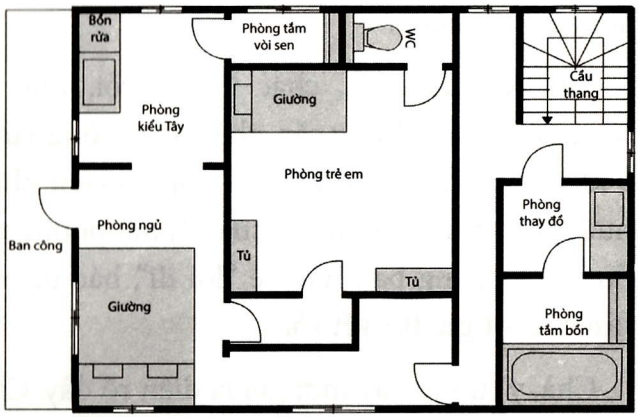

Tầng 1 (Trệt)

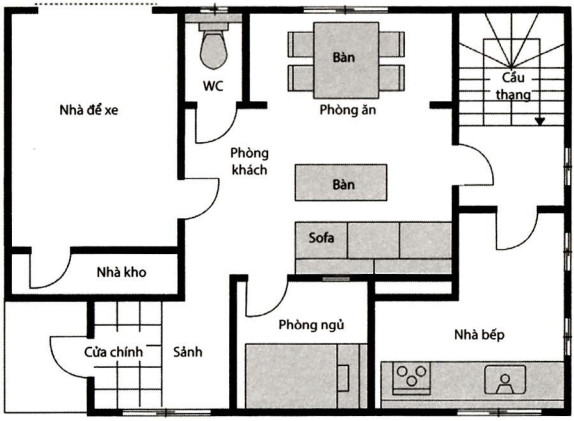

Suy nghĩ vu vơ

Bác Kurihara: Gia đình trước đây sống trong ngôi nhà này là một cặp vợ chồng và một đứa con. Để phục vụ cho **một mục đích nào đó**, đứa con bị nhốt trong phòng trẻ em. Cặp vợ chồng kia thì thường xuyên mời khách tới nhà.

Họ nói chuyện phiếm ở phòng khách, thết đãi bữa tối ở phòng ăn. Người chồng ân cần mời rượu, còn khách thì vui vẻ uống. Đến khi vị khách say mèm, người vợ mới nói thế này.

"Hay là tối nay anh ngủ lại đây một đêm? Ở đằng kia có phòng ngủ đấy."

"Nước trong bồn đã được đun nóng rồi, mời anh đi lối này."

Vị khách được dẫn lên phòng tắm bồn trên tầng hai.

Sau khi chắc chắn rằng khách đã thả mình vào bồn, người vợ sẽ gửi tín hiệu đến phòng trẻ em. Tiếp đến, đứa bé cầm **vật gì đó** trong tay, chui vào lỗ hổng dưới sàn, băng qua lối đi ở tầng một để đột nhập vào phòng tắm bồn. Và rồi...

Đâm phập lưỡi dao vào lưng khách.

Tác giả: Hả!? Sao tự nhiên lại...?

Bác Kurihara: Ờ thì, chỉ là suy nghĩ vu vơ của bác thôi mà.

Người trần như nhộng, tay không tấc sắt lại còn xỉn đến mức đầu óc mụ mị, vị khách kia không thể chống cự và cũng chẳng biết trời trăng gì. Đứa trẻ tiếp tục đâm thêm nhiều nhát dao vào lưng khách. Máu chảy lênh láng. Cuối cùng, vị khách ngã xuống sàn và trút hơi thở cuối cùng trong khi vẫn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Hay nói cách khác, đây là **ngôi nhà được tạo ra để giết người**.

Tác giả: Không thể nào... Bác đùa thôi phải không?

Bác Kurihara: Ừ, hầu hết là bác nói bừa ấy mà. Nhưng cũng không thể khẳng định chắc nịch rằng không có chuyện như vậy xảy ra được.

Cháu đã bao giờ lên mạng tra cứu về "những vụ án kỳ lạ" chưa?

Có vô số ghi chép về các vụ án khó hiểu và tàn bạo tới mức khiến cháu hoài nghi không biết có phải mình đang đọc tiểu thuyết kinh dị tởm lợm nào đó hay không. Trên đời tồn tại rất nhiều tội ác biến thái vượt quá sức tưởng tượng của chúng ta.

Ví dụ thôi nhé. Giả như có một cặp vợ sống sẵn sàng cải tạo nhà ở, lợi dụng trẻ em thực hiện hành vi giết người để không làm vấy bẩn tay mình chẳng hạn… Cũng không phải là chuyện không thể đâu.

Tác giả: Không… Nhưng mà… Giả sử là thế thật thì nhằm mục đích gì cơ chứ?

Bác Kurihara: Cũng phải ha. Bác không nghĩ là họ sắp đặt đến ngần này thứ chỉ để giết một người. Có lẽ việc giết người được lặp đi lặp lại thường xuyên như cơm bữa. Nếu vậy thì không phải là giết người vì thù oán đơn thuần. Chưa biết chừng, họ thực hiện theo "đơn đặt hàng" cũng nên.

Tác giả: Đơn đặt hàng?

Bác Kurihara: Trên mạng có nhiều trang web tiếp tay cho việc "giết thuê" lắm. Trước đây, những trang "web đen" đó là vấn đề nhức nhối của xã hội

đấy. Nghe đâu phần lớn chỉ là chiêu trò lừa đảo vớ vẩn thôi, nhưng trong số đó vẫn có những kẻ giết thuê thật sự. Rẻ thì chỉ khoảng hai, ba trăm nghìn yên là yêu cầu giết người đã được tiếp nhận rồi. Nói cách khác thì là dân đâm thuê chém mướn nghiệp dư thôi. Nhưng có lẽ thời đại càng thay đổi bao nhiêu thì những thủ đoạn cũng trở nên càng đa dạng và tinh vi hơn bấy nhiêu.

Tác giả: Tóm lại, căn nhà này là nơi thực hiện việc giết thuê… ạ?

Bác Kurihara: Cũng có thể nghĩ theo cách như vậy. Mà dù sao thì đây cũng chỉ là suy nghĩ vu vơ mà thôi.

Cặp vợ chồng sát thủ lợi dụng trẻ em để thực hiện hành vi giết người. Dù là suy nghĩ vu vơ đi chăng nữa thì vẫn quá sức hoang đường.

Bác Kurihara: Nhân tiện, bác nghĩ vu vơ thêm chút nữa xem sao nhé. Ban nãy cháu có đặt giả thuyết rằng "chiếc tủ đặt trong phòng phải chăng

là để che giấu lỗ thông?", thế nhưng trong phòng trẻ em còn một cái tủ khác nữa, phải không nào?

Nếu vậy, cháu có nghĩ rằng bên dưới cái tủ này cũng có một lỗ chui bí mật khác không?

Tác giả: Chà…

Bác Kurihara: Giả sử là có nhé, vậy đích đến của nó là ở đâu nào?

Tác giả: À ừm… Nhà kho ạ.

Tầng 2

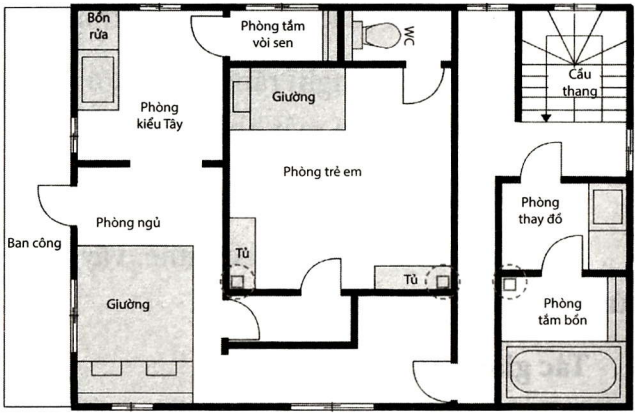

Tầng 1 (Trệt)

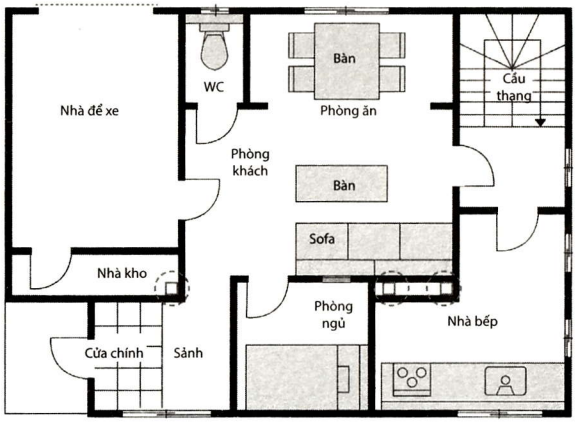

Bác Kurihara: Đúng là nhà kho. Vậy thì, có thể nói rằng trong ngôi nhà này cũng có **đường dành cho việc xử lý thi thể**.

Tác giả: Ý bác là sao?

Bác Kurihara: Quay lại chuyện ban nãy nhé.

Hai vợ chồng đã hoàn thành việc giết người một cách suôn sẻ. Nhưng họ không thể để xác chết ở trong bồn tắm mãi. Họ phải xử lý thi thể mà không để ai nhìn thấy. Lúc này, họ lại dùng đến lối đi bí mật, vận chuyển thi thể qua đường thông kia. Nhưng cái lỗ quá bé, không đủ để nhét vừa cơ thể người lớn. Thế là đôi vợ chồng kia mới dùng cưa hay gì đó để phân xác. Các mảnh thi thể có độ lớn vừa phải đủ để nhét vào lỗ, và cũng để **đứa trẻ dễ bề mang vác.**

Tác giả: Hả!?

Bác Kurihara: Hai vợ chồng ném những mảnh thi thể vào đường thông trong phòng tắm bồn.

Đứa trẻ mất hàng tiếng đồng hồ để mang từng mảnh xác đến phòng mình, rồi thả xuống đường thông còn lại. Bằng cách này, thi thể được vận

chuyển từ phòng tắm bồn đến nhà kho. Bên cạnh nhà kho là nhà để xe. Sau khi chất thi thể vào cốp xe, đôi vợ chồng cứ thế chở thẳng ra ngọn núi hay khu rừng nào gần đó để phi tang.

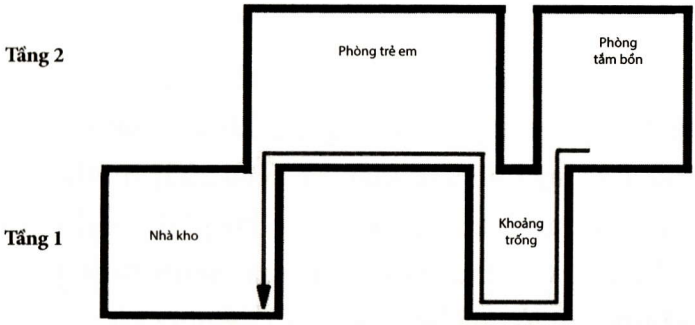

"Dù vị trí gần nhà ga nhưng khu vực quanh vẫn giữ được nhiều không gian xanh." Đây chính là điểm đáng tiền của ngôi nhà này.

Bác Kurihara: Tất cả các hoạt động này đều được tiến hành ở những căn phòng không có cửa sổ. Hay nói cách khác, việc giết người được thực hiện mà không ai khác bên ngoài có thể nhìn thấy. Họ có thể giết người vào bất cứ thời điểm nào trong năm, dù là sáng hay tối. Cháu nghĩ sao?

Tôi gần như không thể thốt ra một lời nào trước màn độc diễn của bác Kurihara. Song, lúc này tôi quyết định nhắc tới câu hỏi cứ mãi lấn cấn trong lòng mình.

Tác giả: Ừm... Giả sử tất cả những chuyện vừa rồi là thật thì... Tại sao họ nhất thiết phải làm những trò đáng ngờ tới nhường này cơ chứ? Nếu muốn giết người mà không bị ai nhìn thấy thì chỉ cần kéo rèm trong nhà lại là xong mà?

Bác Kurihara: Mấu chốt chính là đó đấy. Thông thường, nếu không muốn bị ai nhòm ngó vào trong nhà, người ta sẽ kéo kín rèm lại. Khi giết người thì quá hiển nhiên rồi. Nhưng ngược lại, **sẽ chẳng có ai ngờ được rằng trong ngôi nhà mở toang cửa sổ kia lại diễn ra chuyện giết người cả.**

Tác giả: Tức là thủ thuật tâm lý sao?

Bác Kurihara: Ừ. Cháu hãy nhìn sơ đồ đi. Ngôi nhà này có quá nhiều cửa sổ.

Bác đếm tổng cộng là mười sáu ô. Cứ như là họ muốn bảo người bên ngoài rằng "Hãy nhìn

vào nhà tôi đi!" vậy. Bác nghĩ đó là thủ đoạn nguỵ trang, hòng che giấu **những căn phòng tuyệt đối không thể để bất kỳ ai nhìn thấy**.

Tầng 1
(Trệt)

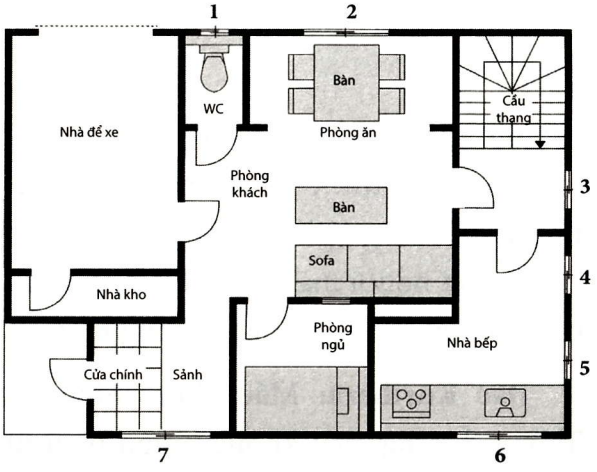

Tầng 2

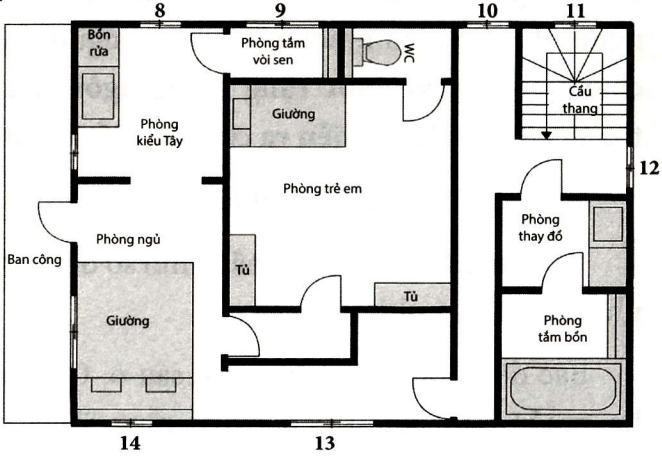

Tác giả: Hừm…

Bác Kurihara: Mà suy cho cùng cũng chỉ là phỏng đoán thôi. Cháu đừng tưởng thật nhé.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với bác Kurihara, tôi ngẩn ngơ một hồi lâu.

Nếu giả thuyết của bác Kurihara là sự thật thì sao? Nên báo cảnh sát chăng? Không thể nào. Đời nào mà họ chịu nghiêm túc lắng nghe cơ chứ.

Đúng ra thì ai mà tin vào câu chuyện hoang đường về "ngôi nhà đoạt mạng của gia đình sát thủ" mới là người có vấn đề. Biết đâu ngay từ đầu bác Kurihara đã có ý định trêu chọc tôi cũng nên.

Nhân đây tôi vẫn còn một việc nữa. Đó là kể lại chuyện vừa rồi cho anh Yagioka - người cần tư vấn thật sự. Tạm bỏ qua chuyện "ngôi nhà đoạt mạng", có lẽ tôi phải báo cho anh biết về vấn đề của căn phòng trẻ em mới được.

Sự thật

Tác giả: A lô, lâu quá rồi nhỉ?

Yagioka: A, xin chào. Hôm trước tôi lỡ nhờ cậu giúp chuyện phiền phức không đâu, thật áy náy quá.

Tác giả: Có gì đâu. Hôm nay tôi gọi cho anh cũng vì chuyện đó đây. Vừa nãy tôi mới nói chuyện với bác Kurihara, một kiến trúc sư. Chà… nên bắt đầu từ đâu nhỉ…

Yagioka: À, thú thật là… Về chuyện đó, tôi phải xin lỗi cậu mới được… Tôi đã bỏ ý định mua căn nhà đó rồi.

Tác giả: Ơ? Tại sao?

Yagioka: Tôi tưởng cậu cũng biết chứ, là vì xảy ra vụ đó đó.

Tác giả: Vụ đó đó?

Yagioka: Ủa? Cậu chưa xem tin tức sáng nay sao? Đại loại là người ta tìm thấy thi thể bị cắt rời trong khu rừng nhỏ gần căn nhà đó.

Tác giả: Hả…?

Yagioka: Tôi cứ thấy điềm này không lành sao đó, vậy nên hôm nay tôi đã từ chối rồi.

Tác giả: À... thì ra là vậy.

Yagioka: Nhưng thú thật với cậu là tôi tiếc đứt ruột. Tôi khá ưng căn nhà đó. Nó có khác gì nhà mới xây đâu cơ chứ.

Tác giả: Nói mới nhớ, căn nhà đó được xây bao nhiêu năm rồi ấy nhỉ?

Yagioka: Nghe đâu là được xây vào mùa xuân năm ngoái, vậy là chừng một năm hơn.

Một căn nhà xây mới hoàn toàn, vậy mà chỉ vỏn vẹn một năm đã sang tay. Khoảng thời gian quá ngắn.

Tác giả: Ừm, mà này, anh có biết người chủ trước của căn nhà đó giờ đang sống ở đâu không?

Yagioka: Không, chuyện đó thì tôi chịu. Vì là thông tin cá nhân nên có lẽ phía công ty bất động sản cũng không cung cấp đâu.

Tác giả: Anh nói phải.

Yagioka: Khi không lại làm phí công sức của cậu vào chuyện vô ích, thật lòng xin lỗi! Lần tới để tôi khao cậu một bữa nhé.

Sau khi cúp máy, tôi mở trang tin tức trên điện thoại lên.

Dòng tít "Phát hiện thi thể ở Tokyo" hiện ra.

Ngày 8, thi thể của một người đàn ông đã được phát hiện trong khu rừng nhỏ tại quận ○○ thành phố Tokyo. Sở cảnh sát ○○ thuộc Sở cảnh sát Tokyo đang tiến hành điều tra, làm rõ nhân thân và nguyên nhân gây tử vong.

Ngoài ra, theo lời của cơ quan trên, thi thể bị phân thành nhiều phần như đầu, tay, chân, thân. Tất cả đều được chôn tại cùng một địa điểm, tuy nhiên, riêng bàn tay trái vẫn chưa được tìm thấy.

"Riêng bàn tay trái vẫn chưa được tìm thấy"... Là sao?

Chưa dừng lại ở đó, câu "tất cả đều được chôn tại cùng một địa điểm" cũng khiến tôi thắc mắc. Trong phần lớn những vụ giết người phân xác, các mảnh thi thể thường được chia ra phi tang ở nhiều nơi. Bằng cách đó, thủ phạm có thể câu thêm giờ hòng làm chậm quá trình phát hiện và điều tra. Tuy nhiên, việc tất cả đều được chôn ở cùng một nơi khiến tôi nghĩ thủ phạm hướng đến mục đích khác.

Để dễ dàng mang qua lối thông bí mật chăng?

Không, đời nào lại có chuyện như thế. Đó chỉ là một ý nghĩ vớ vẩn mà thôi.

Tôi tự trấn an bản thân rồi đóng trang tin tức lại. Anh Yagioka đã từ bỏ ý định mua rồi, căn nhà đó chẳng còn liên quan gì tới tôi nữa, nên quên đi thì hơn. Tôi bèn bật máy tính, bắt đầu đụng tay vào bản thảo đang gần đến hạn. Thế nhưng, ngồi mãi mà tôi không sao tập trung được.

Phòng trẻ em không cửa sổ, giả thuyết của bác Kurihara, vụ án đã xảy ra trên thực tế.

Rốt cuộc, căn nhà đó là…

Bài viết

Đã một tuần trôi qua nhưng tôi vẫn không thể nào quên được ngôi nhà đó. Bản sơ đồ mặt bằng ấy vẫn luôn án ngữ ở một góc nào đó trong đầu tôi, bất kể là lúc ăn cơm hay làm việc. Một ngày tôi mở trang tin tức không biết bao nhiêu lần, chỉ để kiểm tra xem vụ án giết người phân xác dạo trước có tiến triển gì mới hay không.

Đến ngày nọ, tôi thử kể lại câu chuyện này cho vị biên tập viên luôn đối tốt với mình xem sao. Biên tập viên khuyên tôi: "Hay là cậu viết một bài ký sự về căn nhà đó xem sao? Biết đâu sẽ thu thập được thông tin gì đó từ độc giả."

Thành thực mà nói thì tôi cảm thấy do dự. Việc viết ra những suy đoán vô căn cứ về một ngôi nhà có thật khiến tôi ái ngại.

Song, ở mặt khác, tôi cũng rất hiếu kỳ, muốn biết nhiều hơn về căn nhà đó.

Cuối cùng, tôi quyết định giấu đi địa danh cụ thể và hình ảnh bên ngoài ngôi nhà để độc giả

không thể xác định được sự vật thật và đăng bài. Có lẽ sẽ không đạt được mục đích "thu thập thông tin", nhưng tôi vẫn ấp ủ hy vọng rằng biết đâu mình sẽ được mở mang thêm điều gì mới chăng.

Tới thời điểm này, tôi vẫn không tài nào tưởng tượng được bài viết này sẽ trở thành nguồn cơn cho tôi biết được sự thật đáng sợ đằng sau ấy.

CHƯƠNG 2

Bản sơ đồ dị thường

Email

Sau khi đăng bài, tôi nhận được vài email từ độc giả gửi về. Hầu hết đều là bày tỏ cảm tưởng về bài viết, nhưng trong số đó có một email khiến tôi phải chú ý.

Mong anh thứ lỗi vì sự đường đột này. Tôi là Miyae Yuki, hôm trước tôi đã có cơ hội đọc bài viết của anh.

Tôi biết chuyện về căn nhà đó.

Nếu anh không cảm thấy phiền, tôi rất mong nhận được phản hồi và mong anh chỉ giáo thêm.

Miyae Yuki

Số điện thoại ○○○ -○○○○ -○○○○

Tôi vô cùng kinh ngạc. Xin được nhắc lại, trong bài viết, tôi đã ém nhẹm địa danh và hình ảnh bên ngoài căn nhà. Cho dù hàng xóm gần đó có đọc được đi chăng nữa cũng không thể nhận ra được. Vậy, ý người này là **biết-đến-bản-sơ-đồ-mặt-bằng-ấy** chăng?

Tôi ngờ rằng đây chỉ là trò đùa cợt, nhưng ghi hẳn tên cùng số điện thoại như thế này thì lại quá nghiêm túc. Dù gì đi chăng nữa, nếu cứ mặc kệ như vậy thì tôi không yên lòng được. Tôi quyết định liên lạc với người gửi trước rồi tính sau.

Sau vài lần trao đổi qua email, tôi biết được những chuyện sau.

- Người gửi - Miyae Yuki là nhân viên văn phòng hiện đang sống ở tỉnh Saitama.
- Miyae biết điều gì đó về căn nhà kia.

- Mặc dù muốn nói cho tôi biết, nhưng vì sự tình phức tạp nên có ý định gặp mặt trực tiếp để kể.

Thú thật thì việc gặp mặt trực tiếp làm tôi cảm thấy bất an. Vì mới chỉ trao đổi qua thư từ email thì không thể nào đoán được Miyae là người ra sao. Lỡ như là người liên quan đến căn nhà đó thì...?

Tuy nhiên, cứ ở đây sợ sệt mãi không thể phá giải bí ẩn của căn nhà kia được.

Đây chính là cơ hội. Sau khi hạ quyết tâm, tôi hẹn gặp Miyae.

***

Thứ bảy tuần tiếp theo, tôi đến đúng địa điểm đã hẹn. Đó là một quán cà phê trong khu phố sầm uất ở nội thành. Nhưng trong tiệm khá vắng khách, một phần là do bây giờ đã quá trưa. Miyae vẫn chưa tới.

Tôi gọi một cốc cà phê và ngồi chờ. Bàn tay đẫm mồ hôi vì hồi hộp.

Ít lâu sau, một người phụ nữ xuất hiện. Mái tóc đen ngắn cùng chiếc áo sơ mi màu be, tuổi chừng hai mươi mấy. Cô gái cầm chiếc túi xách lớn trên tay. Vì đã trao đổi trước đặc điểm của nhau nên tôi nhận ra ngay cô gái ấy chính là Miyae.

Tôi giơ tay ra hiệu, cô ấy hình như cũng nhận ra tôi.

Miyae: Thành thật xin lỗi vì đã gọi anh đến đây ngày hôm nay. Chắc anh cảm thấy phiền lắm.

Tác giả: Không đâu, cô Miyae mới là người phải lặn lội đường xa, tôi cảm ơn còn không hết. Cô muốn gọi nước gì không?

Miyae gọi một cốc cà phê đá. Tôi tạm thời cảm thấy an tâm hơn vì cô ấy là người bình thường (ít nhất thì bề ngoài là như thế). Sau đó chúng tôi nói chuyện phiếm một lúc. Miyae là nhân viên văn phòng, hiện đang sống một mình trong căn hộ ở tỉnh Saitama.

Khi cốc cà phê đá được bưng lên, tôi bắt đầu chuyển sang chủ đề chính.

Tác giả: Nhân tiện thì câu "Tôi biết chuyện về căn nhà đó" mà cô viết trong email có ý gì vậy?

Miyae: Vâng, thú thật với anh…

Cô gái hơi cúi mặt xuống, rồi nói nhỏ như thể e ngại những người xung quanh.

Miyae: Có lẽ chồng tôi… **đã bị người sống trong căn nhà đó sát hại.**

Ngôi nhà thứ hai

Câu trả lời vượt ngoài sự dự đoán của tôi. "Tôi sẽ kể lần lượt đầu đuôi câu chuyện." Sau khi rào trước, cô bắt đầu thuật lại chi tiết sự việc.

Miyae: Tháng 9 ba năm trước, chồng tôi - Miyae Kyoichi - bảo rằng *"Anh sang nhà người*

quen một chút", rồi rời khỏi nhà và biệt tích từ đó. Phải chi tôi hỏi nơi anh ấy định đến thì tốt biết mấy. Tôi không biết anh ấy đến nhà ai, cũng không có nhân chứng, cuối cùng, cuộc tìm kiếm kết thúc trong khi vẫn không biết tung tích của anh ấy.

Thế nhưng, mấy tháng trước, một thi thể đã được phát hiện ở vùng núi tỉnh Saitama. Nhờ kết quả xét nghiệm DNA, người ta xác định đó là chồng tôi. Thật ra, trên thi thể có một điểm kỳ lạ... Đó chính là **không có bàn tay trái**.

Tác giả: Hả!?

Trong vụ án hôm trước, người ta cũng không tìm được bàn tay trái của nạn nhân.

Miyae: Theo lời cảnh sát, khả năng lớn là nó đã bị cắt rời bởi vật gì đó như dao.

Nhưng thông tin biết được chỉ có bấy nhiêu, chẳng có manh mối nào chỉ ra thủ phạm. Chuyện gì đã xảy ra với chồng tôi? Ai đã giết anh ấy? Tại sao nhất thiết phải chặt bàn tay trái? Tôi thật sự

muốn tìm ra chân tướng bằng mọi giá nên ra sức thu thập mọi thông tin có vẻ liên quan đến vụ án trên báo chí và internet. Và rồi tôi tình cờ đọc được bài báo đó.

"Riêng phần bàn tay trái vẫn chưa được tìm thấy."... Y như thi thể của chồng tôi.

Rồi còn cả chi tiết "sát hại khách đến chơi". Có khi nào "nhà người quen" mà chồng tôi đến là căn nhà đó không? Tôi có cảm giác đó.

Đương nhiên tôi cũng biết, chỉ với bấy nhiêu chi tiết mà liên kết hai vụ án lại là quá khiên cưỡng. Nhưng tôi không thể nghĩ rằng chúng không liên quan...

Tác giả: Ra là thế. Quả thật có điểm chung. Ngặt một nỗi, căn nhà đó chỉ mới được xây dựng vào mùa xuân năm ngoái, còn lúc chồng cô mất tích lại là ba năm trước. Vậy nên...

Miyae: Tức là khi chồng tôi mất tích, **căn nhà đó chưa hề tồn tại**.

Tác giả: Vâng.

Miyae: Thật ra, về chuyện đó, tôi có thứ này mong anh xem qua.

Miyae mở túi xách rồi lấy một bìa đựng hồ sơ ra. Cô rút một tờ giấy bên trong rồi đặt lên bàn. Đó là bản in một sơ đồ mặt bằng nhà.

Tác giả: Sơ đồ này là?

Miyae: Chủ ngôi nhà kia, có-thể-đã-từng-sống-ở-ngôi-nhà-này.

Tác giả: Đã từng sống?

Miyae: Căn nhà ở Tokyo chỉ mới được xây cất vào năm ngoái. Thế nên tôi đã tự hỏi không biết trước đó họ sống ở đâu. Nếu như nội dung bài viết của anh là sự thật, biết đâu họ cũng lợi dụng trẻ em để giết người giống y như vậy tại nơi ở trước.

Vậy thì nơi ở cũ phải chăng cũng có "phòng trẻ em không cửa sổ" và "lối đi thông với hiện trường gây án".

Giả sử căn nhà ấy bị rao bán, thông tin về bất động sản… đơn cử là sơ đồ nhà nhất định sẽ được đăng tải ở đâu đó.

Tôi đã lùng sục mọi ngóc ngách trong từng trang web của rất nhiều công ty bất động sản,

quyết tâm tìm ra căn nhà có sơ đồ mặt bằng giống với căn nhà kia.

Tác giả: Nói là tìm chứ thông tin về bất động sản thì nhiều vô kể.

Miyae: Nhưng tôi có manh mối. Tôi đoán có lẽ căn nhà ấy chỉ ở đâu đó trong tỉnh Saitama mà thôi.

Tác giả: Vì sao lại thế?

Miyae: Sau khi chồng tôi biệt tích, một hôm tôi dọn phòng thì tìm thấy một chiếc ví dài trong ngăn bàn. Thuở sinh thời, chồng tôi có thói quen sử dụng hai loại ví.

Một chiếc là ví dài để bỏ tiền mệnh giá mười ngàn yên và thẻ tín dụng. Anh ấy chỉ dùng chiếc này mỗi khi đi xa hoặc mua sắm đồ đắt tiền. Chiếc còn lại là ví nhỏ để sử dụng thường ngày, có nhét vé tháng và tiền mệnh giá nhỏ.

Anh ấy đã để chiếc ví dài ở nhà, vậy nên chắc chắn căn nhà mà chồng tôi đến chơi nằm ở nơi không xa lắm.

Tôi nghĩ ít nhất thì cũng không ra khỏi địa phận tỉnh. Vì thế tôi đã tập trung tìm kiếm những

bất động sản được rao bán trong vòng ba năm gần đây, trong phạm vi tỉnh Saitama… đặc biệt là khu vực gần nhà tôi.

Miyae hướng ánh nhìn xuống bàn.

Tác giả: Vậy nghĩa là… thứ này… chính là sơ đồ căn nhà đó…?

Miyae: Vâng. Nó cách nhà tôi chỉ khoảng hai mươi phút đi bộ.

Tôi cảm thấy không được thuyết phục cho lắm. Có thể tìm thấy một cách thuận lợi như vậy sao? Lòng bán tín bán nghi, tôi bèn cầm lấy bản sơ đồ.

Bản vẽ khá là quái đản.

Cửa chính, nhà vệ sinh, phòng khách và căn phòng hình tam giác ở bên cạnh. Đó là phòng gì vậy nhỉ?

Tôi nhìn sang sơ đồ tầng hai. Ngay lập tức, một cảm giác lạnh toát chạy dọc sống lưng tôi.

Phòng trẻ em không có cửa sổ. Nhà vệ sinh riêng biệt. Hệt như căn nhà kia.

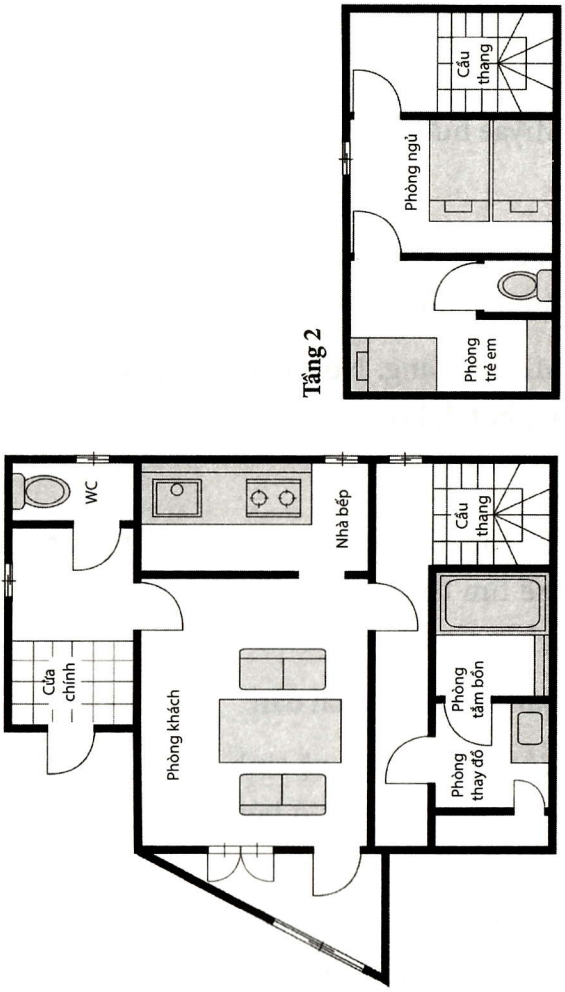

Tác giả: Phòng trẻ em này... Tôi phải thừa nhận... là rất giống.

Miyae: Không chỉ vậy thôi đâu. Anh hãy nhìn phòng tắm bồn ở tầng một đi.

Tác giả: A... không có cửa sổ.

Miyae: Vâng. Ngoài ra còn căn phòng nhỏ nằm ở bên trái phòng thay đồ. Anh có thấy nó tương tự với "khoảng không bí ẩn" trong ngôi nhà ở Tokyo không? Căn phòng này vừa hay cũng nằm ngay dưới phòng trẻ em.

Tác giả: Vậy nếu ở đó có khe hở thông với khoảng không bên dưới sàn phòng trẻ em...

Miyae: Thì nó sẽ thành lối đi kết nối phòng trẻ em với phòng thay đồ. Căn phòng này có một cánh cửa nhỏ mở ra phòng thay đồ, đúng không?

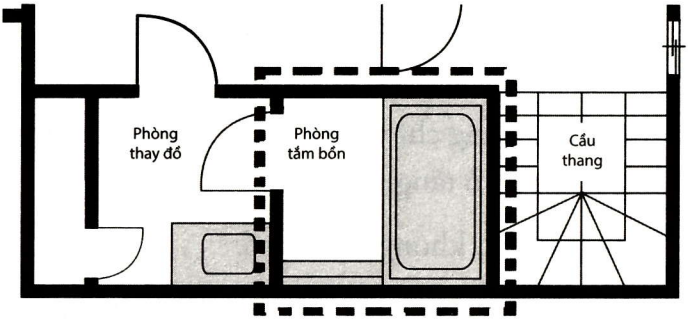

Từ khe hở, đứa bé chui xuống khoảng không này, cố thở thật khẽ. Và rồi vị khách bước vào bồn tắm. Khi nhắm chừng đã đến lúc thích hợp, đứa trẻ sẽ băng qua phòng thay đồ, đột nhập vào phòng tắm bồn và sát hại vị khách đang ngâm mình. Mặc dù hơi khác một chút, nhưng lối đi dẫn từ phòng trẻ em đến phòng tắm bồn thì lại tương đồng với ngôi nhà ở Tokyo. Đó là nếu như giả thuyết của bác Kurihara là đúng...

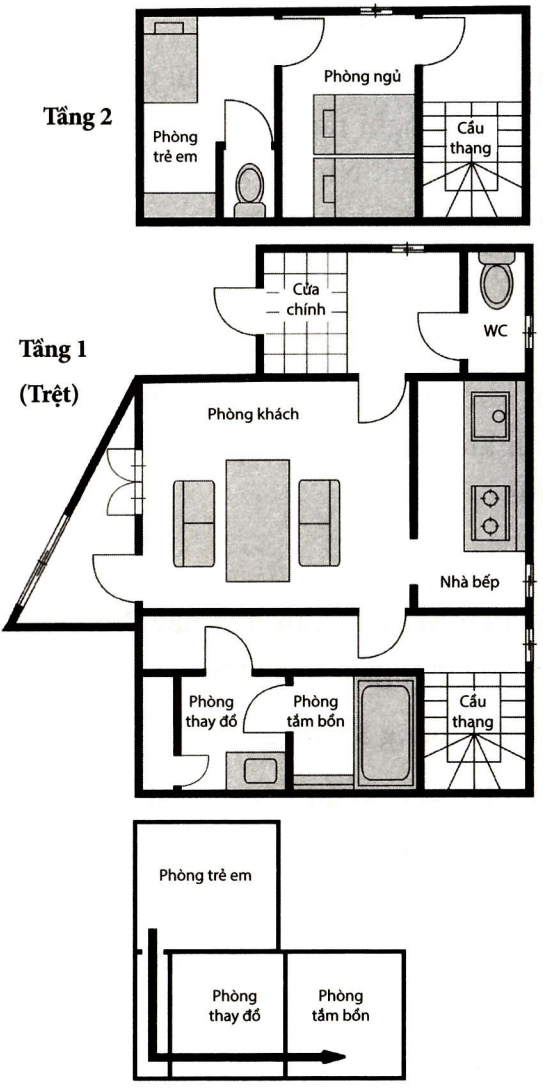
Tầng 2
Phòng ngủ
Phòng trẻ em
Cầu thang
Tầng 1
(Trệt)
Cửa chính
WC
Phòng khách
Nhà bếp
Phòng thay đồ
Phòng tắm bồn
Cầu thang
Phòng trẻ em
Phòng thay đồ
Phòng tắm bồn

Miyae: Anh nghĩ sao...?

Tác giả: Thú thật là trước khi nhìn thấy bản sơ đồ này, tôi đã nghĩ rằng đời nào có chuyện trùng hợp như vậy chứ. Nhưng xét đến ngần này điểm chung, tôi bắt đầu cảm thấy chúng có liên quan gì đó với nhau rồi.

Tôi không nghĩ đây là sự trùng hợp. Nhưng gia đình kia thật sự đã từng sống trong ngôi nhà này sao?

Tác giả: Mà này, căn nhà này được đăng bán vào khoảng thời gian nào thế?

Miyae: Tháng 3 năm 2018.

Tác giả: Mùa xuân năm ngoái sao? Trùng với thời điểm xây dựng căn nhà ở Tokyo. Vậy giờ nó vẫn còn được rao bán chứ?

Miyae: Thật ra thì... Căn nhà này đã không còn nữa rồi.

Tác giả: Không còn là sao?

Miyae: Trên trang thông tin có dòng ghi chú là "bài đăng đã hết hạn" nên tôi nghĩ là đã tìm được người mua rồi. Thế nhưng khi tôi hỏi công ty bất động sản thì lại nghe nói là nó đã bị cháy rụi trong một vụ hỏa hoạn vài tháng trước.

Tác giả: Cháy rụi… ấy ạ?

Miyae: Hôm trước tôi đã tra địa chỉ và ghé qua xem thử, nhưng chỗ đó giờ đã là khu đất mới rồi. Phải chi căn nhà vẫn tồn tại thì còn có nhiều cách để điều tra hơn. Căn phòng này đáng ngờ quá anh nhỉ? Rốt cuộc là phòng gì thế không biết?

Miyae chỉ vào căn phòng hình tam giác.

Tầng 1
(Trệt)

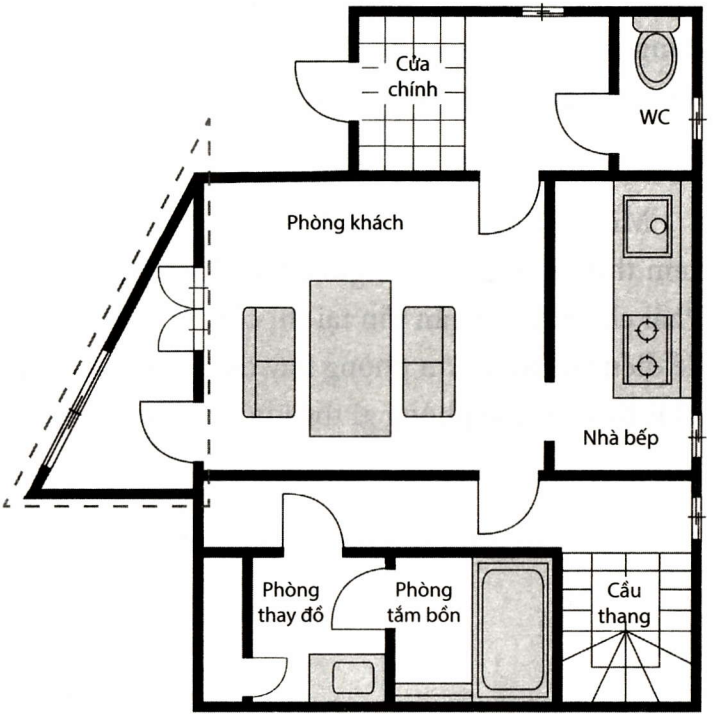

Miyae: Vẫn còn nhiều điều chưa rõ về ngôi nhà này lắm. Nhưng, tôi có cảm giác nếu mình thu thập thêm nhiều thông tin hơn nữa, biết về ngôi nhà này nhiều hơn nữa, có khi sẽ lần ra được hung

thủ đã sát hại chồng tôi cũng nên. Mà thú thật là không có bằng chứng gì cả…

Tác giả: Thì ra là vậy, tôi hiểu rồi. Tôi sẽ đưa bản sơ đồ mặt bằng này cho kiến trúc sư Kurihara và hỏi xin ý kiến của bác ấy xem sao. Cô cho phép tôi phô-tô lại nhé.

Miyae: Tôi xin gửi anh tờ này luôn. Và cả cái này nữa, mặc dù tôi không biết nó có giúp ích gì hay không. Đây là bản in bài đăng bán ngôi nhà này trên trang thông tin.

Tác giả: Cảm ơn, tôi xin phép nhận.

Miyae: Thành thật xin lỗi vì làm mất thời gian và công sức của anh. Giúp tôi gửi lời chào tới bác Kurihara nhé.

Chúng tôi rời khỏi quán cà phê. Ngay khi ánh mặt trời gay gắt vừa chiếu xuống, mồ hôi tôi đã túa ra như tắm.

Tác giả: À này… Thật ngại quá, nhưng hồi còn sống, chồng cô có mâu thuẫn gì với ai không?

Miyae: Trong phạm vi mà tôi biết thì không. Anh ấy là người thật thà, nên tôi không tài nào nghĩ đến chuyện có ai muốn giết anh ấy.

Tác giả: Vậy à... Nếu mau chóng bắt được hung thủ thì tốt biết mấy.

Miyae: Vâng. Tôi muốn họ nói ra sự thật.

Sau khi chia tay Miyae ở nhà ga, tôi lên tàu điện trở về nhà. Yên vị trên ghế, tôi bắt đầu xem qua tập tài liệu mình vừa nhận được.

"Trang thông tin nhà đất - Bất động sản ○○"... Nhiều thông tin được đăng tải, ví dụ như địa chỉ, diện tích nhà và sân, khoảng cách đến nhà ga. Dòng chữ **"hoàn công ba năm trước (2016)"** đập vào mắt tôi. Ngôi nhà này được đăng bán vào năm 2018. Tức là chỉ trong vỏn vẹn hai năm mà họ đã sang nhượng lại. Nhắc mới nhớ, ngôi nhà ở Tokyo cũng bị rao bán sau một năm.

Rốt cuộc, vụ giết người có thật sự xảy ra trong căn nhà này hay không?

Thật lòng mà nói, dù là khi lắng nghe những suy luận của bác Kurihara, hay kể cả khi soạn thảo bài viết, tôi vẫn không thực sự tin vào chuyện này. Bởi đó đơn thuần chỉ là suy đoán vô căn cứ.

Nhưng sau cuộc gặp gỡ với Miyae ngày hôm nay, những suy đoán ấy bắt đầu nhuốm màu hiện thực.

Song, tôi cảm thấy hơi khó chịu với giả thuyết về "những kẻ giết thuê lợi dụng trẻ em" của bác Kurihara. *"Liệu có còn nội tình gì khác chăng?"* Tôi linh cảm như vậy.

À phải rồi! Tôi lấy điện thoại thử tìm kiếm theo từ khóa "Miyae Kyoichi" xem sao. Kết quả hàng đầu trả về là một vài bản tin. Tôi bèn mở một trong số đó lên, là bài báo đăng tải vào tháng 7 năm nay.

Liên quan đến nhân thân của thi thể được phát hiện ở thành phố ○○ tỉnh Saitama vào ngày 25 tháng trước, nạn nhân được xác định là anh Miyae Kyoichi, mất tích vào năm 2016. Thi thể anh Miyae Kyoichi đã bị chặt đứt bàn tay trái…

Câu "bị chặt đứt bàn tay trái" khiến tôi lấn cấn.

Nói cách khác, **ngoài bàn tay trái ra, không có gì khác bị chặt rời**. Tức nghĩa là **thi thể của Miyae không hề bị phân tách**.

Tôi chuyển sang trang khác, tìm kiếm tin tức về thi thể được phát hiện ở Tokyo dạo trước. Vẫn chưa có tiến triển mới.

Cả hai đều có điểm chung là không tìm thấy bàn tay trái. Thế nhưng, một bên bị rã xác, trong khi bên còn lại thì không. Rốt cuộc, kẻ thủ ác có phải là cùng một người hay không?

Khác biệt

Về đến nhà, tôi so sánh bản sơ đồ mặt bằng nhận được từ Miyae với bản sơ đồ mặt bằng ở Tokyo.

Tầng 2

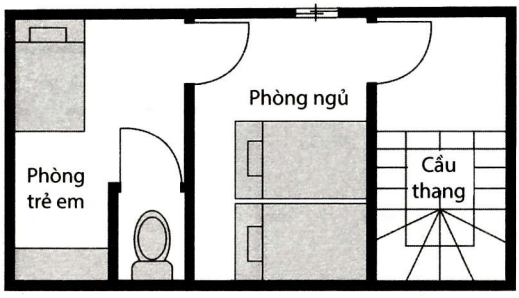

Tầng 1 (Trệt)

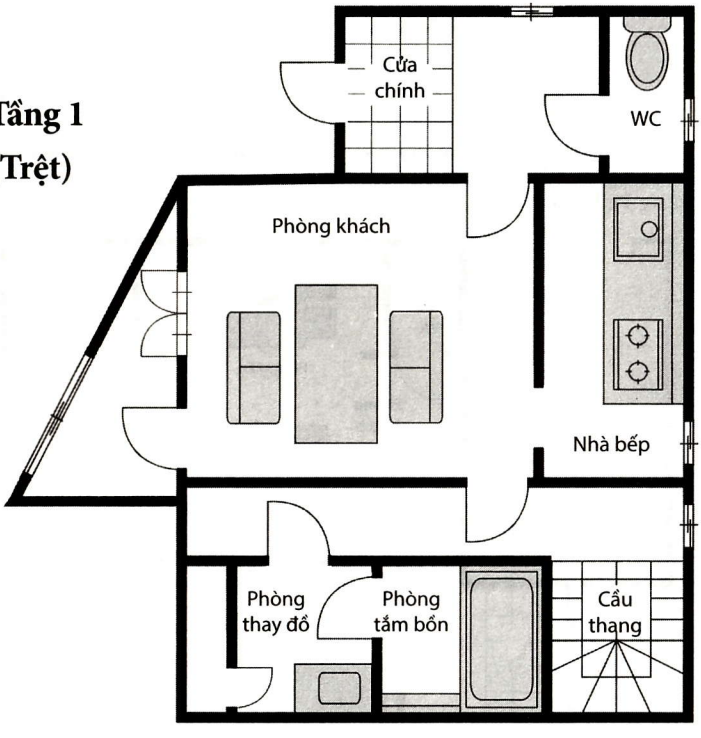

SAITAMA

Tầng 2

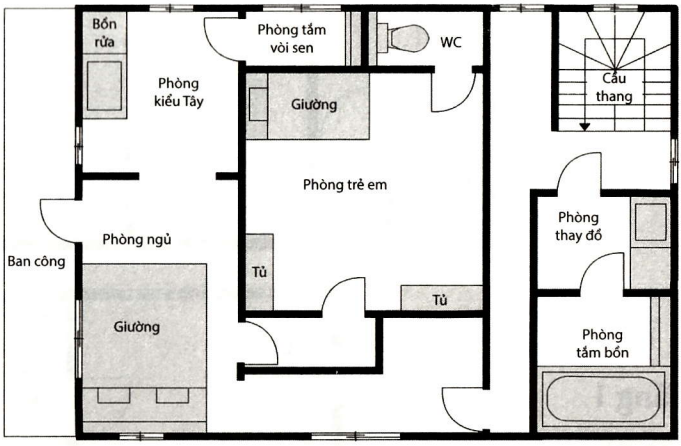

Tầng 1 (Trệt)

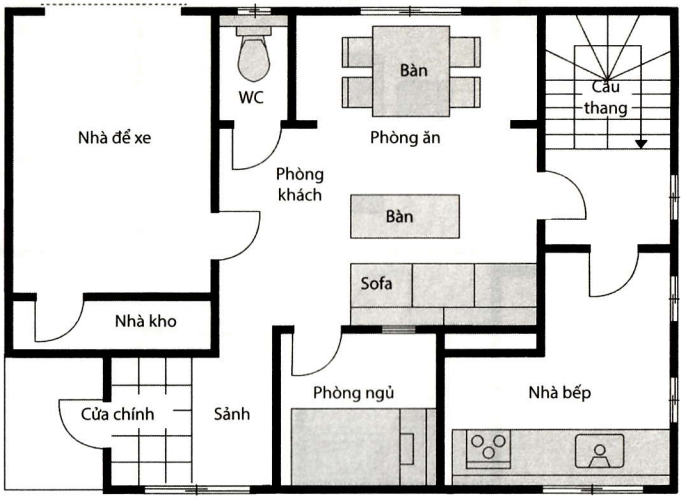

TOKYO

Dù có điểm chung thật, nhưng vẫn có những chỗ khác biệt.

Đơn cử như, căn nhà ở Saitama không có ga-ra để xe. Không có ga-ra để xe thì rõ ràng là chẳng có "đường dành cho việc xử lý thi thể" nào trong căn nhà này.

Đúng lúc đó, tôi nhận ra một chuyện.

Nếu việc giết người được thực hiện trong căn nhà ở Saitama, vậy sẽ không có bước **mang thi thể qua lối thông**. Hay nói cách khác là không cần phải chặt nhỏ xác. Chẳng lẽ vì vậy nên thi thể của Miyae Kyoichi mới không bị phanh thây ư? Thế thì thủ phạm đã mang thi thể ra ngoài bằng cách nào?

***

Tối đó, tôi gửi cho bác Kurihara đôi dòng tóm tắt sự việc xảy ra hôm nay kèm theo dữ liệu nhận được từ Miyae qua thư điện tử. Xong xuôi, vì cũng có phần thấm mệt nên tôi đi ngủ ngay.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh giấc bởi tiếng chuông điện thoại. Là cuộc gọi từ bác Kurihara.

Bác Kurihara: A lô, xin lỗi vì đã gọi cháu vào lúc sáng sớm thế này. Bác đã đọc email của cháu tối qua rồi. Bây giờ mình gặp nhau luôn được không? Bác vừa khám phá ra được một vài chuyện.

Nghe thì có vẻ tối qua bác Kurihara đã ngâm cứu bản sơ đồ đến nỗi chẳng thèm ngủ nghê gì. Tinh thần của bác đáng nể thật. Tôi không nỡ bắt người đã thức trắng đêm phải ra đường nên đã quyết định tự mình đến nhà bác.

Nhà bác Kurihara

Bác Kurihara sống trong một căn hộ ở Umegaoka quận Setagaya. Căn hộ bốn mươi năm tuổi hiển nhiên chẳng thể gọi là đẹp, nhưng dường như bác rất thích nó.

Từ nhà ga, tôi đi bộ chừng hai mươi phút mới đến nơi. Đã vào tháng 10 nhưng cái nóng vẫn

chẳng dịu đi là bao. Lúc đến nơi, cả người tôi nhễ nhại mồ hôi.

Sau khi bấm chuông, bác Kurihara xuất hiện trong chiếc áo thun và quần ngắn. Lâu lắm rồi tôi mới có dịp gặp bác trực tiếp, ấy thế mà phong cách của bác vẫn chẳng có gì thay đổi, vẫn kiểu đầu đinh cắt sát cùng chòm râu được tỉa chăm chút ở dưới cằm.

Bác Kurihara: Làm cháu mất công tới đây như thế này, xin lỗi nhé. Nóng lắm phải không? Mời cháu vào. Nhà bác hơi bừa bộn một chút.

Tôi bước vào trong. Trong phòng khách rộng chừng mười ba mét vuông ngổn ngang toàn sách là sách. Có kha khá đầu sách liên quan đến kiến trúc, nhưng vẫn chào thua số lượng nhiều đến bất thường của tiểu thuyết trinh thám.

Tác giả: Quả nhiên là vẫn nhiều sách như xưa.

Bác Kurihara: Chứ còn gì nữa, mấy đồng lương còm của bác gần như đều đổ hết vào chúng đấy.

Bác Kurihara vừa nói vừa mang trà lúa mạch ra mời tôi. Sau khi thở ra một hơi, bác đặt một tờ giấy lên bàn.

Bác Kurihara: Đây là bản in của sơ đồ mặt bằng hôm qua cháu gửi. Bác đã sốc lắm đấy. Thế quái nào lại có cả căn thứ hai nữa!

Tác giả: Lúc mới nhìn thấy nó, cháu cũng không tin nổi vào mắt mình.

Bác Kurihara: Dù sao thì cô gái tên Miyae kia cũng đáng nể thật. Chỉ với chút thông tin ít ỏi như vậy mà cũng tìm ra được thứ này.

Tác giả: Công nhận đấy... Cõ lẽ là do quyết tâm sắt đá muốn tìm cho ra hung thủ giết chồng mình chăng...? À nhắc mới nhớ, Miyae rất chú ý đến căn phòng hình tam giác này. Chỗ này này, bác có biết đó là phòng gì không?

Bác Kurihara: Đúng là một căn phòng kỳ lạ. Bác không biết cụ thể như thế nào, nhưng có thể chắc chắn một điều. **Đây là căn phòng được cơi nới thêm.**

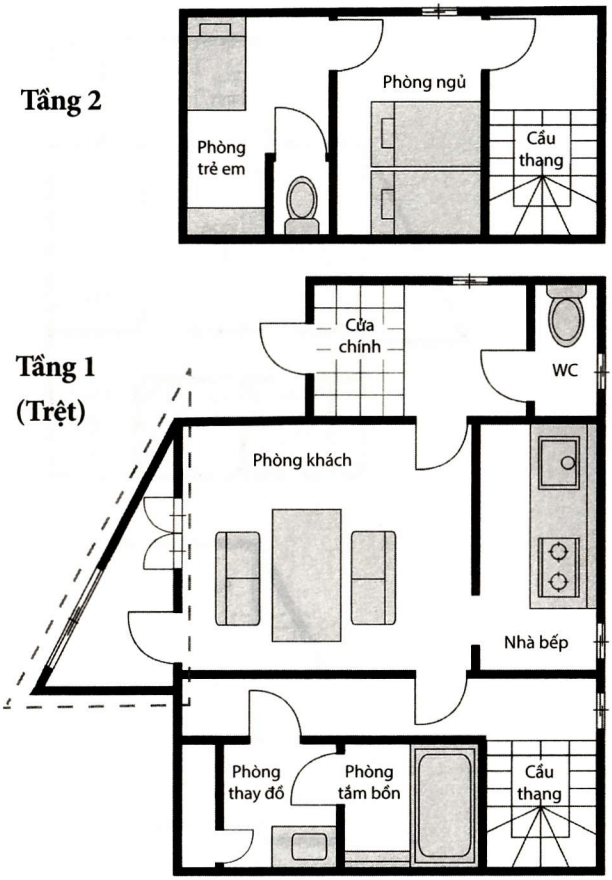

Căn phòng hình tam giác

Tác giả: Cơi nới thêm? Làm sao bác biết được?

Bác Kurihara: Giữa căn phòng hình tam giác và phòng khách có cửa sổ, phải không nào?

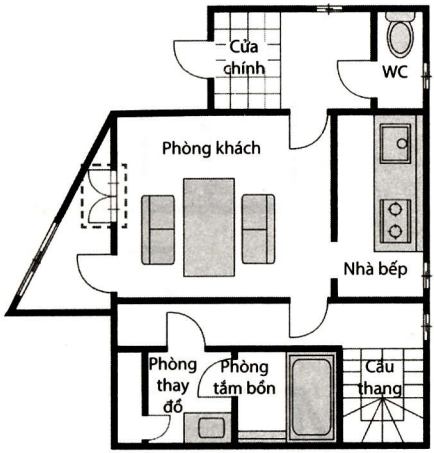

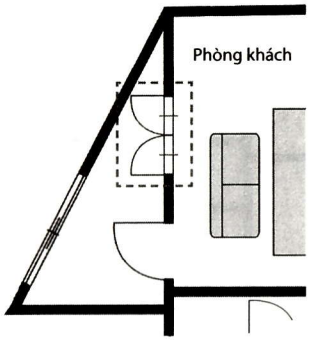

Bác Kurihara: Việc làm cửa sổ giữa các phòng, hay còn gọi là "cửa sổ trong nhà", cũng không có gì lạ, nhưng hầu như không ai sử dụng loại cửa sổ này cả. Đâu là kiểu "cửa sổ mở quay hai cánh", nếu đẩy mở hai cánh ra hết cỡ, căn phòng tam giác sẽ trở nên chật chội hơn rất nhiều.

Tác giả: Đúng là như vậy. Lại còn sát với tường nữa chứ.

Bác Kurihara: Ưu điểm nổi bật nhất của "cửa sổ mở quay hai cánh" là khả năng thông gió và đón ánh sáng. Nhưng ở vị trí này thì đã bị tường của căn phòng tam giác cản trở mất rồi, hầu như không đón được cả gió lẫn nắng. Nếu không thể làm tròn chức năng của cửa sổ, vậy thì tại sao nó lại nằm ở đây? Lý do cho việc đó, theo bác nghĩ, có thể là ô cửa sổ này vốn dĩ được **trổ ra ngoài** ngay từ đầu cũng nên.

Đoạn, bác Kurihara dùng tay che đi căn phòng hình tam giác.

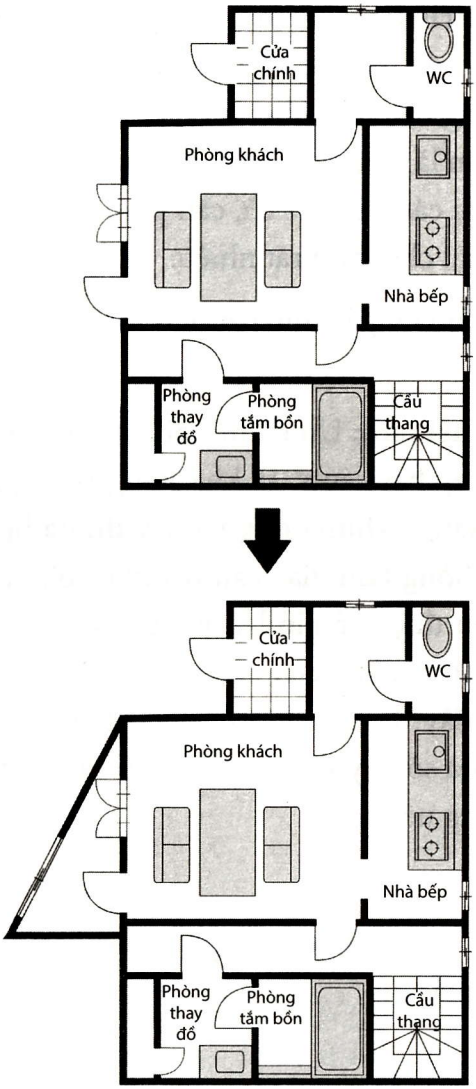
Cửa chính
WC
Phòng khách
Nhà bếp
Phòng thay đồ
Phòng tắm bồn
Cầu thang
Cửa chính
WC
Phòng khách
Nhà bếp
Phòng thay đồ
Phòng tắm bồn
Cầu thang

Bác Kurihara: Ban đầu khi căn nhà này được xây lên, căn phòng hình tam giác không hề tồn tại. Cháu nhìn mà xem. Nếu không có căn phòng tam giác, đây là một căn nhà có hình thức rất bình thường. Từ cửa sổ phòng khách có thể nhìn ra bên ngoài, còn cửa thì dẫn ra sân.

Tác giả: Vậy ý bác là họ xây thêm căn phòng tam giác trên vị trí vốn dĩ dành cho sân ư? Nhưng tại sao họ lại làm vậy nhỉ?

Bác Kurihara: Không rõ mục đích cơi nới là gì, nhưng bác có thể suy đoán được phần nào dựa trên hình dạng của căn phòng tam giác này.

Tác giả: Hả?

Bác Kurihara đặt máy tính xách tay lên bàn. Trên màn hình là bức ảnh chụp từ trên cao.

Bác Kurihara: Hôm qua bác đã thử lên mạng tra địa chỉ được ghi trong tài liệu cháu gửi. À… là chỗ này đây.

Nơi bác chỉ vào là một bãi đất trống hình thang có hàng rào bao quanh. Có lẽ bức ảnh được chụp sau khi căn nhà bị cháy rụi do hỏa hoạn. Bác Kurihara lấy sổ ghi chú ra, đoạn, vẽ lại hình dáng thửa đất.

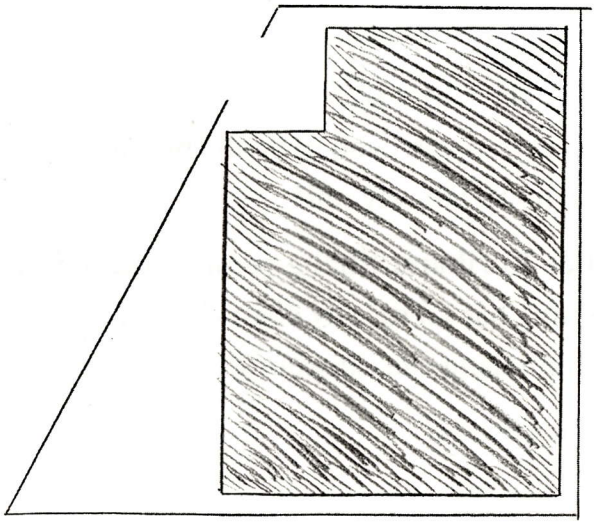

Bác Kurihara: Do được xây trên thửa đất hình thang nên ngôi nhà này vốn dĩ có hình dạng như vậy. Phần đất thừa ra hình tam giác được sử dụng làm sân vườn. Căn nhà này không có ban công đúng không? Có lẽ là họ từng đặt sào phơi đồ hay gì đó ở đây cũng nên.

Về sau, vì **một lý do nào đó**, họ buộc phải xây thêm phòng. Vì vậy họ đã nương theo hình dáng thửa đất và dựng lên căn phòng tam giác.

Tác giả: Ra là thế. Cực chẳng đã mới phải xây thành hình tam giác, bác nhỉ?

Bác Kurihara: Đúng vậy. Biết là thế, nhưng bác vẫn còn nhiều nghi vấn.

Bác Kurihara vẽ thêm vào sơ đồ mặt bằng trong sổ.

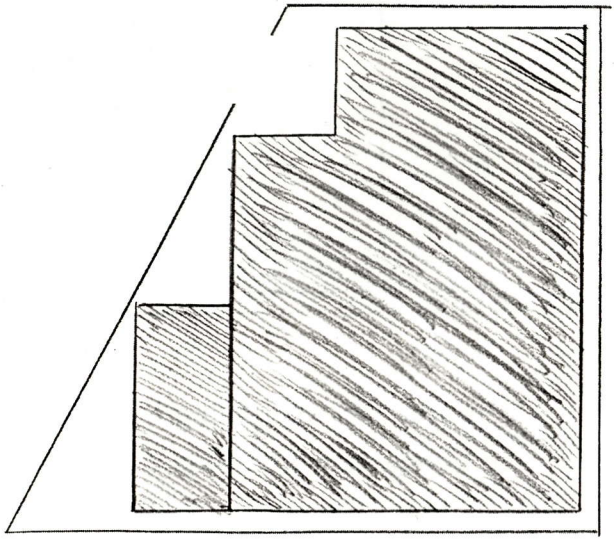

Bác Kurihara: Ví dụ làm thế này chẳng hạn. Họ vẫn có thể cơi nới thêm một căn phòng vuông vức mà? Diện tích không chênh lệch là bao, đã thế còn dễ sử dụng hơn nữa. Việc thi công cũng nhàn. Vậy thì tại sao họ không làm? Lý do mà bác có thể nghĩ tới là cái sân.

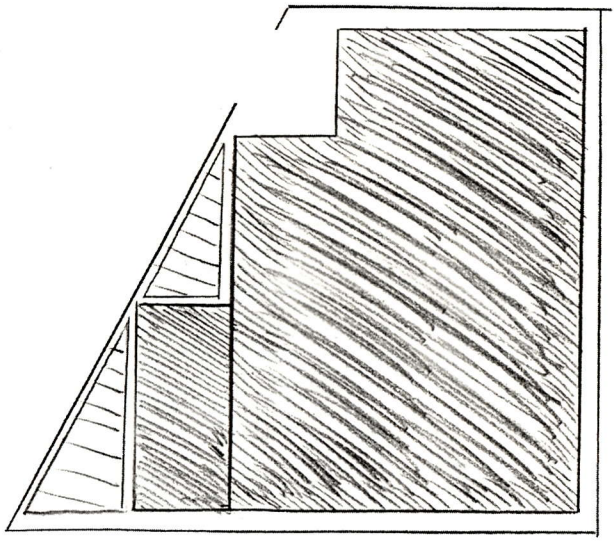

Bác Kurihara: Nếu xây phòng hình chữ nhật thì sẽ có hai không gian nhỏ thừa ra, khó mà sử dụng như sân được. Tuy nhiên, nếu là phòng hình

tam giác, họ có thể chừa ra khoảng không gian lớn vừa đủ.

Tác giả: Vậy tức là, để giữ lại khoảng sân, họ quyết định chọn căn phòng hình tam giác, phải không ạ?

Bác Kurihara: Thoạt đầu bác cũng nghĩ thế đấy. Nhưng càng nghĩ lại càng thấy kỳ lạ. **Chẳng có cánh cửa nào dẫn ra sân cả**. Vốn dĩ, sân thông với cửa phòng khách, nhưng sau khi xây thêm căn phòng hình tam giác thì không thể sử dụng lối đi đó được nữa. Những căn phòng khác cũng không có cửa thông ra sân. Nói cách khác, chẳng có lối nào đi được ra sân hết.

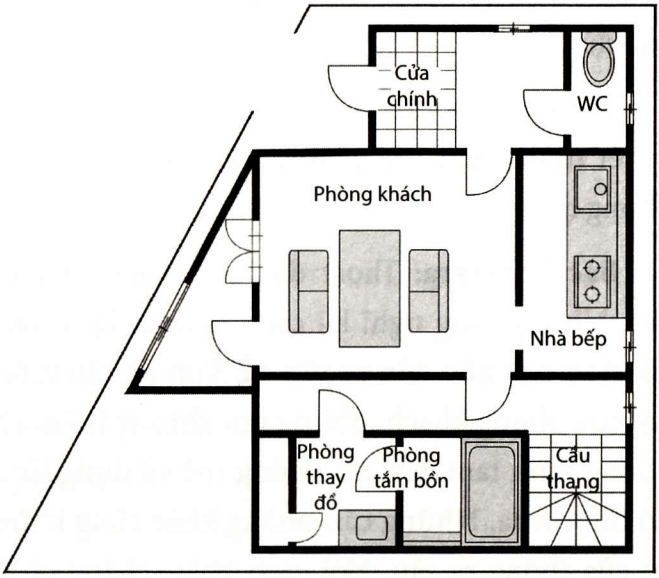

Tác giả: Hừm... Nếu từ cửa chính băng qua lối nhỏ cạnh căn phòng tam giác thì có được không nhỉ?

Bác Kurihara: Chuyện đó là không thể. Hôm qua, bác đã thử tính toán dựa vào thông tin trong tài liệu và ảnh chụp từ trên không rồi. Kẽ hở giữa tường bao và căn phòng hình tam giác chỉ đâu đó chừng 20 đến 30 centimet mà thôi. Với độ rộng đó, người lớn không thể đi lọt nổi đâu.

Tác giả: Vậy là không chỗ nào có thể ra sân được hết…

Bác Kurihara: Đúng thế. Bác nghĩ không thể nào hoang đường đến mức họ phải leo qua leo lại tường rào để tới đó đâu. Tóm lại, sau khi căn phòng hình tam giác được xây thêm, khoảnh sân này không còn được sử dụng tới nữa.

Tác giả: Tại sao họ phải mất công chừa lại khoảng không gian này chứ?

Bác Kurihara: Bác nghĩ không phải là chừa lại, mà là cực chẳng đã mới phải chừa lại.

Nói cách khác, **họ không thể xây phòng trên không gian này**.

Tác giả: Ý bác là sao?

Bác Kurihara: Khi xây nhà, có một công đoạn được gọi là "đóng cọc", tức là người ta sẽ đóng những cây cọc dài xuống đất. Phải chăng vì lý do nào đó mà khoảng không gian này là nơi không-thể-đóng-cọc-được?

Tác giả: Vì lý do nào đó?

Bác Kurihara: Có nhiều trường hợp không thể đóng cọc được, chẳng hạn như đất quá cứng, hoặc ngược lại, nếu đất mềm quá thì cũng thua. Tuy nhiên, bác không nghĩ nền đất của khoảng không gian bé tí tẹo này lại có tính chất khác biệt gì đâu. Vậy nên bác nghĩ đến một khả năng, là **có gì đó ở bên dưới**. Ví dụ như... tầng hầm chẳng hạn.

Tác giả: Hả!?

Căn phòng bị chôn giấu

Bác Kurihara: Bác đổi chủ đề một chút. Ngôi nhà này không có nhà để xe, đúng chứ? Giả sử việc giết người được thực hiện trong ngôi nhà này, nếu không có xe, họ không thể mang thi thể ra ngoài. Họ có thể sử dụng xe thuê hoặc thuê chỗ đậu xe bên ngoài, nhưng trong trường hợp đó, họ phải đậu xe bên cạnh nhà để chất thi thể lên xe. Rủi ro bị ai nhìn thấy là rất cao. Với những kẻ xây cả một căn nhà để giết người, bác không nghĩ họ sẽ làm chuyện như vậy đâu. Vậy thì họ phi tang xác chết bằng cách nào?

Suy nghĩ của bác là, có lẽ nào, **thi thể được giấu ngay trong nhà**?

Tác giả: Ý bác là có hẳn một nơi để chứa xác ấy ạ?

Bác Kurihara: Chính xác. Nếu vậy nó sẽ nằm ở đâu?

Đó phải là một nơi có độ rộng nhất định, kín gió để mùi hôi không lọt ra ngoài, tách biệt với không gian sinh hoạt của gia chủ. Và đương nhiên, mấu chốt là không được để người ngoài nhìn thấy. Trong ngôi nhà này, không có căn phòng nào đáp ứng được những điều kiện trên. Như vậy, có thể nghĩ đến một giả thuyết. Đó là sự tồn tại của tầng hầm.

Bác Kurihara chỉ tay vào khu vực bên cạnh phòng thay đồ.

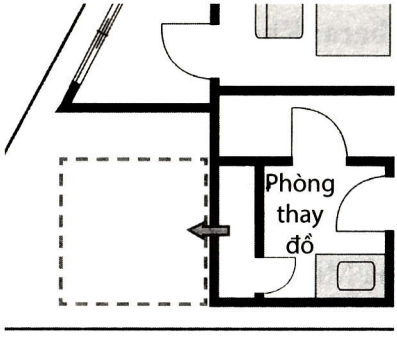

Bác Kurihara: Phải chăng khu vực này vừa có "lối đi bí mật", vừa có cả **lối ra vào tầng hầm**? Cặp vợ chồng kia lôi cái xác nằm sõng soài trong bồn tắm tới chỗ này, sau đó mở cửa ra, rồi cứ thế giấu cái xác trong tầng hầm. Thế là đã xử lý thi thể xong.

Tác giả: Nhưng, nếu có tầng hầm thì nó phải được thể hiện trong bản vẽ mặt bằng chứ?

Bác Kurihara: Sơ đồ mặt bằng này được đăng tải dưới hình thức là thông tin về bất động sản, đúng không? Hay nói cách khác, đây là tài liệu do công ty bất động sản thực hiện vào thời điểm ngôi nhà này được rao bán. Có lẽ họ đã lấp tầng hầm lại từ trước đó rồi.

Tác giả: Nói vậy tức là… tới bây giờ, trong căn hầm ấy vẫn còn thi thể sao…?

Bác Kurihara: Không. Khả năng đó gần như bằng không. Bởi vì một khi miếng đất đã sang tên đổi chủ thì không thể biết được liệu có ngày nào đó bên dưới bị đào xới lên hay không. Vì thế bác nghĩ họ đã phi tang thi thể trước khi lấp tầng hầm. Thực tế là thi thể của Miyae Kyoichi đã được phát hiện ở một vùng núi mà, phải không nào?

Tác giả: Đúng là như vậy ạ...

Sự thay đổi

Bác Kurihara: Tuy nhiên, điều bí ẩn vẫn là căn phòng hình tam giác. Tại sao họ chấp nhận mạo hiểm để xây thứ này lên cơ chứ?

Tác giả: Mạo hiểm là sao ạ?

Bác Kurihara: Cơi nới thêm phòng là một công trình khá lớn, đương nhiên sẽ có nhiều công nhân thường xuyên ra vào và chủ nhà cũng bị hàng xóm chú ý tới nữa. Đối với đôi vợ chồng này thì đó chính là điểm yếu trí mạng.

Rốt cuộc, lý do khiến họ phải xây thêm phòng, đến mức chấp nhận mạo hiểm... là gì?

Ngay lúc đó, có tiếng chuông reo báo hiệu 12 giờ vang lên bên ngoài cửa sổ.

Bác Kurihara: Đã trưa rồi à? Hay bác cháu mình gọi đồ ăn nhé?

Chúng tôi gọi suất ăn trưa ở một quán mì soba gần đó. Trong lúc chờ mì soba được giao tới, tôi quyết định hỏi bác Kurihara điều mình vẫn băn khoăn mãi trong lòng.

Tác giả: Nói thật với bác, sắp tới cháu định ghé qua ngôi nhà ở Tokyo xem thử một chuyến.

Bác Kurihara: Để làm gì?

Tác giả: Ngôi nhà ở Saitama đã bị thiêu rụi, nhưng ngôi nhà ở Tokyo vẫn đang được rao bán. Nếu ngỏ lời với công ty bất động sản, người ta sẽ cho cháu vào xem bên trong. Cháu nghĩ, nếu tìm thấy manh mối gì đó, hay nói thẳng ra là chứng cứ của vụ giết người, là sẽ xác định được ngay liệu căn nhà đó có thật sự được dùng để giết người hay không. Đến khi ấy cảnh sát mới chịu hành động.

Bác Kurihara: … Khó đấy nhé.

Tác giả: Vậy ạ?

Bác Kurihara: Khi căn nhà được rao bán, chắc hẳn bên dịch vụ cũng đã kiểm tra và đánh giá rồi. Vì nó đã vượt qua vòng đó, nên những chứng cứ

có thể nhận biết được bằng mắt thường... ví dụ như vết máu, di vật của nạn nhân hay đại loại thế, chẳng còn sót lại cái gì đâu. Kẽ hở dẫn tới mật đạo có khi cũng bị bít lại rồi cũng nên.

Nếu dùng tới những kỹ thuật chuyên môn thì có lẽ sẽ thu được DNA của nạn nhân hay gì đó, nhưng trong buổi xem nhà thì làm vậy là bất khả thi. Thiết nghĩ việc quan trọng hơn mà chúng ta có thể làm bây giờ chính là giải được điều bí ẩn trong bản sơ đồ mặt bằng này.

Tác giả: Là căn phòng hình tam giác ạ?

Bác Kurihara: Một phần là thế, nhưng "sự khác biệt" giữa hai ngôi nhà mới là điều khiến bác băn khoăn nhất.

Bác Kurihara đặt hai bản sơ đồ cạnh nhau.

Tầng 2

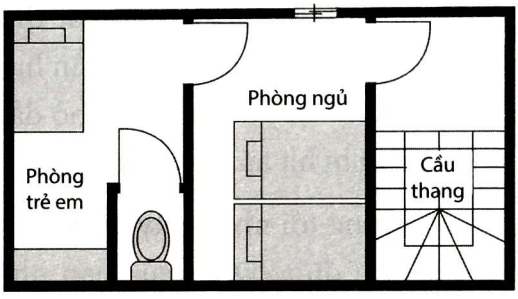

Tầng 1 (Trệt)

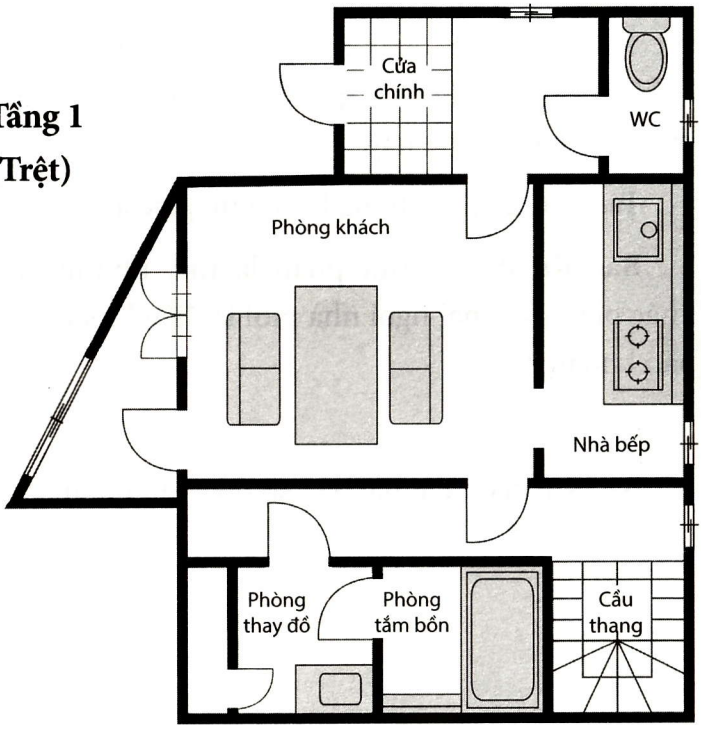

SAITAMA

Bác Kurihara: Ví dụ như số lượng cửa sổ. Căn ở Saitama cực kỳ ít cửa sổ. Trong khi đó, căn ở Tokyo thì lại nhiều cửa sổ đến mức như muốn hét vào mặt người ngoài rằng "Hãy nhìn vào nhà tôi đi!".

Cửa trong phòng trẻ em cũng khác nữa. Căn ở Tokyo bố trí đến hai lớp cửa, nhưng trái lại, căn ở Saitama chỉ có một lớp cửa. Phòng ngủ bên cạnh của cặp vợ chồng cũng làm bác phải chú ý. Ngôi nhà ở Saitama có hai chiếc giường đơn. Tức là, trong ngôi nhà này, hai vợ chồng ngủ riêng. Nhưng ở Tokyo thì họ lại ngủ chung trên chiếc giường đôi. Chỉ qua một đợt chuyển nhà mà tình cảm vợ chồng đã trở nên mặn nồng đến vậy ư? Bác gần như chẳng nghe đến chuyện như vậy bao giờ. Rốt cuộc giữa hai người họ đã có sự thay đổi gì?

Giả sử những người sống trong hai ngôi nhà là như nhau, vậy tại sao lại xảy ra "sự khác biệt" này? Bác nghĩ nếu biết được lý do ấy, chúng ta có thể tiến gần hơn chân tướng của gia đình kia.

Tác giả: Thì ra là vậy.

Bác Kurihara: Nói vậy chứ bác nghĩ đi xem ngôi nhà ở Tokyo cũng không tệ. Biết đâu chỉ nhìn

từ bên ngoài thôi cũng có thể tìm hiểu được gì đó thì sao. A, chắc đồ ăn sắp giao tới rồi đấy!

Tầng 2

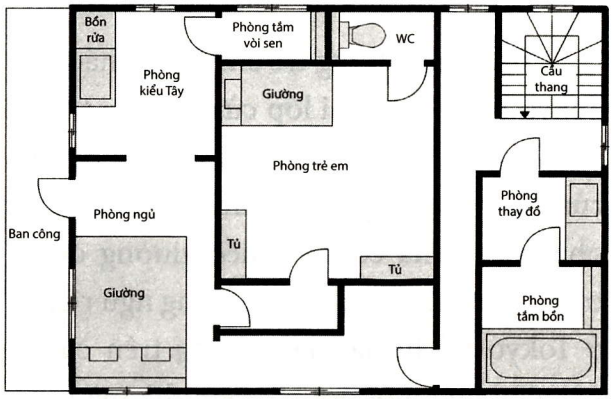

Tầng 1 (trệt)

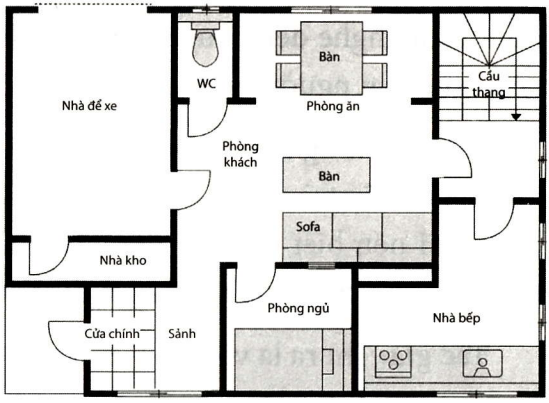

TOKYO

Sau khi ăn trưa xong, tôi rời khỏi căn hộ của bác Kurihara. Trên chuyến tàu về nhà, tôi tóm tắt lại câu chuyện hôm nay vào sổ.

- Căn phòng hình tam giác được cơi nới thêm vì một lý do nào đó.
- Khả năng có tầng hầm dưới sân để chứa xác chết.
- Điểm khác biệt với ngôi nhà ở Tokyo: Số lượng cửa sổ, cửa phòng trẻ em, giường ngủ hai vợ chồng.

Về đến nhà, tôi dựa vào những thông tin này để thảo lại một email gửi cho Miyae. Vài giờ sau, tôi nhận được phản hồi.

Cảm ơn sự giúp đỡ của anh.

Miyae.

Nhận được tin từ anh, tôi vô cùng cảm kích.

Tôi đã rất bất ngờ. Không ngờ chỉ dựa vào bản sơ đồ mặt bằng mà có thể biết được những thông

tin chi tiết đến thế. Xin hãy giúp tôi gửi lời cảm ơn tới bác Kurihara nhé.

Bên cạnh đó, tôi biết đây là yêu cầu ích kỷ, nhưng liệu chúng ta có thể gặp mặt thêm lần nữa được không? Tôi muốn nói lời cảm ơn và có chuyện muốn trình bày. Tôi sẽ đến Tokyo, nên nếu anh không phiền, hãy cho tôi biết ngày nào thuận tiện với anh nhé.

Miyae Yuki

Ngôi nhà ở Tokyo

Chủ nhật tuần tiếp theo, tôi rời nhà từ sớm. Tôi có hẹn với Miyae lúc 3 giờ chiều. Nhưng tôi đã quyết định tranh thủ đến một nơi khác trước đó.

Chính là ngôi nhà ở Tokyo, nguồn cơn của tất cả mọi chuyện. Như lời bác Kurihara đã nói, lỡ đâu chỉ nhìn từ bên ngoài mà tôi có thể biết được gì đó thì sao.

Ngôi nhà đó nằm trong một khu dân cư yên tĩnh cách nhà ga gần nhất mười phút đi bộ.

Tường nhà được sơn trắng cùng sân vườn với bãi cỏ xanh mướt. Bên ngoài trông khá bình thường. Trên cửa có gắn một tấm biển đề "Nhà bán". Trong căn nhà này đã xảy ra vụ giết người... chuyện ngớ ngẩn như thế ai mà tưởng tượng nổi. Tôi nhìn chằm chằm căn nhà với một tâm trạng kỳ lạ.

Đột nhiên, có tiếng nói cất lên.

"Nếu cậu là tìm nhà Katabuchi, thì họ đã dọn đi rồi."

Tôi đưa mắt nhìn. Một người phụ nữ đang đứng trong sân của ngôi nhà bên cạnh. Bà ấy tuổi chừng năm mươi, đang ôm một con chó nhỏ, có vẻ là một người tốt bụng.

Người phụ nữ: Cậu là người quen của nhà Katabuchi hả?

Tác giả: Katabuchi là…?

Người phụ nữ: Là chủ cũ từng sống trong căn nhà đó trước kia ấy.

"Katabuchi"… là họ của gia đình kia.

Người phụ nữ: Không phải là người quen của nhà Katabuchi sao? Cậu có việc gì ở căn nhà đó à?

Chết dở! Đời nào mà tôi dám trả lời là "đi xem ngôi nhà đoạt mạng" cơ chứ!

Tác giả: À dạ… Thật ra hiện giờ cháu đang tính chuyện dọn nhà, vậy nên nhân lúc đi dạo cháu ghé qua xem khu này có căn nào đẹp hay không ấy mà.

Người phụ nữ: Ôi chao, thế à? Khu này rất yên tĩnh, được lắm đấy cháu.

Tác giả: Đúng là vậy ạ. Không khí cũng có vẻ trong lành và dễ sống, bác nhỉ.

Người phụ nữ: Căn nhà này cũng được lắm. Vừa đẹp vừa rộng. Chẳng hiểu sao nhà Katabuchi lại dọn đi nữa.

Tác giả: Gia đình… Katabuchi đó là người như thế nào vậy ạ?

Người phụ nữ: Nhà đó yêu thương nhau lắm. Đứa nhỏ thì đáng yêu không chịu được.

Tác giả: Ô? Bác đã từng thấy đứa nhỏ rồi ạ?

Người phụ nữ - Ừ, thằng bé nhỏ xíu à. Mọi người hay gọi là "nhóc Hiroto".

Nghe nói khi mới dọn tới đây, thằng bé chỉ vừa tròn một tuổi. Thằng bé hay theo mẹ ra ngoài chơi lắm.

Trong lòng tôi rối bời. Nếu lời này là thật thì "đứa trẻ bị giam cầm" chỉ là câu chuyện hư cấu.

Người phụ nữ: Nhưng một ngày nọ, bỗng dưng cả nhà họ dọn đi mất. Buồn gì đâu.

Tác giả: Một ngày nọ… bỗng dưng?

Người phụ nữ: Ừ, dù sao cũng là hàng xóm láng giềng với nhau, phải chi họ báo bác hay một tiếng thì tốt biết mấy...

Tác giả: Không một lời chào luôn ạ?

Người phụ nữ: Đúng thế. Chắc là có nỗi khổ nào đó.

Tác giả: Nhân tiện thì trước khi dọn đi, nhà Katabuchi có gì khác lạ không ạ?

Người phụ nữ: À... ừm... Nhắc mới nhớ, ông xã bác bảo là đã nhìn thấy một chuyện kỳ lạ.

Tác giả: Bác có thể kể cho cháu nghe rõ hơn không?

Người phụ nữ: Cũng được thôi... Nhưng tại sao cậu lại muốn biết về nhà Katabuchi thế?

Tác giả: À... dạ, không có gì, chỉ là cháu hơi tò mò chút thôi...

Người phụ nữ: Thôi được rồi. Nhớ không lầm thì là khoảng... ba tháng trước. Theo lời ông xã bác thì nửa đêm hôm ấy, ông ấy dậy để đi vệ sinh. Từ cửa sổ nhà vệ sinh có thể nhìn thấy căn nhà của

gia đình Katabuchi. Dù đã khuya, nhưng bên đó vẫn còn sáng đèn. Ông ấy nói đã nhìn thấy ai đó đang đứng trước cửa sổ. Kia kìa, là ô cửa sổ đó đó.

Nơi mà ngón tay của người phụ nữ đang chỉ tới là ô cửa sổ trong phòng ngủ của hai vợ chồng trên tầng hai.

Người phụ nữ: Vì thắc mắc không biết là ai nên ông ấy căng mắt nhìn. Đó là một đứa trẻ lạ hoắc chưa-từng-gặp-bao-giờ.

Tác giả: Hả!?

Người phụ nữ: Ông ấy kể đó là một bé trai mặt mày xanh xao, tuổi tầm học sinh cuối cấp tiểu học. Chắc chắn nhà hàng xóm không có đứa nhỏ nào như vậy, có khi là con của họ hàng ghé chơi không biết chừng. Nghĩ thế nên sáng hôm sau bác mới thử hỏi thăm anh chồng nhà hàng xóm xem sao, nhưng cậu ấy trả lời rằng "không có đứa trẻ nào tới nhà cháu đâu".

Tác giả: Thế thì… lạ thật đấy.

Người phụ nữ: Mà thôi, bọn họ sống khỏe mạnh là bác vui rồi.

Tôi rời đi sau khi nói lời cảm ơn với người phụ nữ. Cảm giác khó chịu ồ ạt dâng lên trong lòng tôi theo từng bước chân.

Có-hai-đứa-bé.

Tôi gọi điện cho bác Kurihara, thuật lại câu chuyện mình vừa nghe ban nãy. Nào là "nhóc Hiroto", nào là đột ngột dọn đi, và cả đứa bé đứng trước cửa sổ... Bác Kurihara trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu rồi điềm tĩnh nói thế này.

"Nếu có hai đứa bé tồn tại, vậy thì bí ẩn bản sơ đồ mặt bằng đã trở nên sáng tỏ rồi. Bây giờ cháu có ghé nhà bác luôn không?"

Tôi nhìn đồng hồ, cây kim vừa nhích tới 11 giờ. Từ giờ cho đến giờ hẹn vẫn còn dư khá nhiều thời gian.

Tôi quyết định đến căn hộ của bác Kurihara.

Hai đứa bé

Trong phòng bác Kurihara vẫn là một núi sách ngổn ngang. Tờ sơ đồ mặt bằng nhà đang được bày sẵn trên bàn.

Tác giả: Bất ngờ thật đó bác. Không ngờ có tới hai đứa bé.

Bác Kurihara: Bác đã bỏ sót khả năng đó. Nhưng vừa mới nghĩ đến chuyện có hai đứa trẻ, bác đã hiểu ra được một loạt những điểm nghi vấn từ trước tới giờ rồi. Trước hết, bác sẽ sắp xếp lại các sự việc theo trình tự thời gian nhé.

Ngôi nhà ở Saitama được xây vào năm 2016. Hai năm sau, tức năm 2018, cả gia đình chuyển tới Tokyo. Theo lời kể của hàng xóm, khi đó nhóc Hiroto vừa tròn một tuổi. Suy ra nhóc Hiroto sinh năm 2017. Hay nói cách khác, nhóc Hiroto là đứa bé được sinh ra trong khoảng thời gian gia đình Katabuchi sống trong ngôi nhà ở Saitama.

Trước khi nhóc Hiroto ra đời, chỉ có ba người sống trong ngôi nhà ở Saitama. Chồng, vợ và đứa trẻ bí ẩn, tạm gọi là "bé A" đi.

Hai vợ chồng giam bé A trong phòng trẻ em trên tầng hai.

Song, đến một ngày nọ, biến cố đã xảy đến với gia đình. Sự ra đời của nhóc Hiroto. Phải chăng căn phòng hình tam giác này vốn-được-xây-riêng-cho-nhóc-Hiroto?

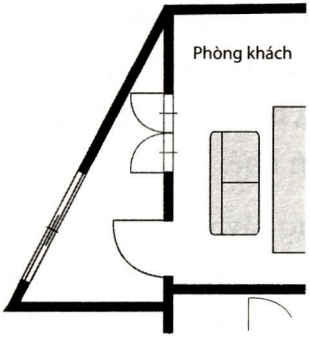

2016 Hoàn công nhà ở Saitama
2017 Nhóc Hiroto chào đời
2018 Chuyển đến Tokyo

Tác giả: Ớ!? Ý bác là… đó là phòng trẻ em ư?

Bác Kurihara: Đúng vậy. Tuy hơi chật một chút, nhưng cỡ như cũi em bé thì đặt vô tư, đúng không? Có cửa sổ lớn này, hướng nắng cũng đẹp này.

Tác giả: Thế nhưng, loại người đang tâm lợi dụng đứa con cả để giết người, liệu có cất công xây hẳn một phòng riêng cho đứa con thứ không?

Bác Kurihara: Vấn đề là chỗ đó. Theo lời hàng xóm, hai vợ chồng thương yêu nhóc Hiroto hết mực, còn thường xuyên dẫn ra ngoài chơi. Cách đối xử quá khác biệt so với bé A.

Như vậy có thể suy ra, có khả năng **bé A không phải là con ruột của họ**. Nhắc mới nhớ, trước đây cháu bảo chủ trước sống trong ngôi nhà ở Tokyo là "gia đình ba người" nhỉ? Chuyện đó cháu nghe từ ai?

Tác giả: Từ anh Yagioka ạ. Hình như công ty bất động sản nói với anh ấy như vậy.

Bác Kurihara: Tức là nhà Katabuchi đã nói dối công ty bất động sản. Bởi vì trên thực tế là có tới bốn người lận. Tuy nhiên, lời nói dối sẽ bị lật tẩy dễ dàng nếu họ xuất trình phiếu đăng ký cư trú vào thời điểm lập hợp đồng.

Lý do mà họ vẫn không bị lật tẩy, là vì tên của bé A không được ghi trong phiếu đăng ký cư trú của

gia đình Katabuchi. Một đứa bé không có hộ khẩu. Có khi nó là đứa trẻ bị bán đi chưa biết chừng.

Tác giả: Buôn người ấy ạ...?

Bác Kurihara: Ừ. Dù sao đi chăng nữa, hai vợ chồng đó hoàn toàn không có chút tình cảm gì với bé A. Tuy nhiên, loại người như vậy cũng biết thương con mình. Họ dành toàn bộ tình yêu thương vô bờ bến cho con ruột là nhóc Hiroto. Sự hai mặt đáng sợ.

Quả thật, thương con mình hơn con người ta là chuyện đương nhiên. Song tôi vẫn không thể nào chấp nhận nổi. Tôi hoàn toàn không cảm nhận được phần nhân tính ở hai vợ chồng nhà Katabuchi.

Bác Kurihara: Và sau đây là tưởng tượng của bác.

Hai vợ chồng đau đầu không biết nên nuôi dạy nhóc Hiroto ở đâu. Việc giết người diễn ra thường xuyên như cơm bữa trong nhà. Họ không muốn đứa con mình yêu thương hết mực lại phải lớn lên ở một môi trường như thế. Nếu được, họ muốn

nuôi dưỡng nó trong một ngôi nhà khác. Nhưng đó là chuyện không thể.

Trong tình thế đó, căn phòng hình tam giác được xây nên như một sự thỏa hiệp tối thiểu.

Nếu nhìn trên sơ đồ, chỉ có mỗi căn phòng đó là trông như nhô ra khỏi ngôi nhà. Căn phòng duy nhất không thuộc về ngôi nhà đoạt mạng u ám, đó là nơi tràn ngập ánh mặt trời. Nhóc Hiroto đã được nuôi nấng trong sự bình yên tại căn phòng này.

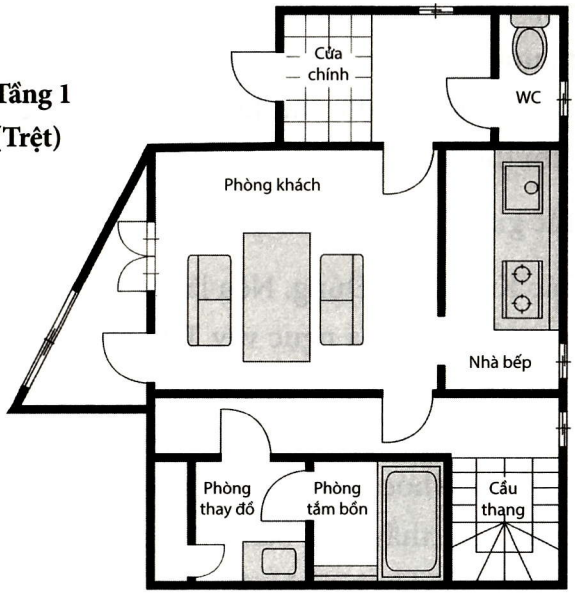

Tác giả: Ấy thế mà, ở mặt khác, hai vợ chồng đó giam cầm và ép bé A giết người. Nếu một lòng cầu mong hạnh phúc cho nhóc Hiroto thì đáng lẽ ra họ phải dừng việc giết người lại thay vì xây phòng.

Bác Kurihara: Biết đâu họ không thể dừng lại, dù bản thân rất muốn, thì sao?

Tác giả: Hả?

Bác Kurihara: Lúc trước bác đã có suy nghĩ thế này. Liệu cặp vợ chồng này có thực hiện việc giết người theo ý chí của chính họ không? Cũng có khả năng khác, ví dụ như họ bị đe dọa, hoặc làm theo chỉ thị của ai đó.

Tác giả: Ý bác là có kẻ chủ mưu nữa ư?

Bác Kurihara: Đúng. Nếu là thế thật, thì cuộc sống của họ như địa ngục vậy. Lúc nào cũng tràn ngập sợ hãi và cảm giác tội lỗi. Trong khoảng thời gian đó, sự ra đời của nhóc Hiroto là hy vọng duy nhất của họ. Nhóc Hiroto lớn lên trong hạnh phúc khiến họ cảm thấy như bản thân mình được cứu rỗi. Có khi nào là vậy chăng?

Tác giả: Họ phó thác cả cuộc đời của mình vào nhóc Hiroto sao...?

Bác Kurihara: Ừm. Nếu nghĩ theo hướng đó, cách nhìn của cháu về gia đình này sẽ khác đi rất nhiều.

Đoạn, bác Kurihara kéo bản sơ đồ mặt bằng ngôi nhà ở Tokyo ra giữa bàn.

Bác Kurihara: Năm 2018, vì lý do nào đó, cả nhà đã chuyển tới Tokyo. Nhân dịp đó, họ xây cất một ngôi nhà mới. Bác đã hiểu sai về ngôi nhà này. Đây là ngôi nhà được hai vợ chồng thiết kế chu đáo nhằm thực hiện song song hai nhiệm vụ "giết người" và "chăm con".

Hai phương diện

Bác Kurihara: Ngôi nhà này có hai phương diện. Gọi là ánh sáng và bóng tối có lẽ cũng không sai đâu.

Ánh sáng là những căn phòng nhiều cửa sổ, cho dù bị bên ngoài nhìn thấy cũng không có gì đáng ngại, ví dụ như phòng khách, nhà bếp, phòng ngủ. Tất cả đều là phòng dành riêng cho nhóc Hiroto. Hai vợ chồng vừa diễn vở kịch "gia đình lý tưởng" vừa chăm sóc nhóc Hiroto.

Song, ngược lại, trong ngôi nhà này còn tồn tại cả một mặt "bóng tối". Phòng trẻ em, phòng tắm bồn, khoảng không bí ẩn. Trong căn phòng tối tăm u ám, nơi ánh nắng không chạm đến được, hai vợ chồng buộc bé A thực hiện việc giết người. Và ranh giới giữa "ánh sáng" và "bóng tối" đó chính là hai lớp cửa thông từ phòng ngủ đến phòng trẻ em.

Tầng 2

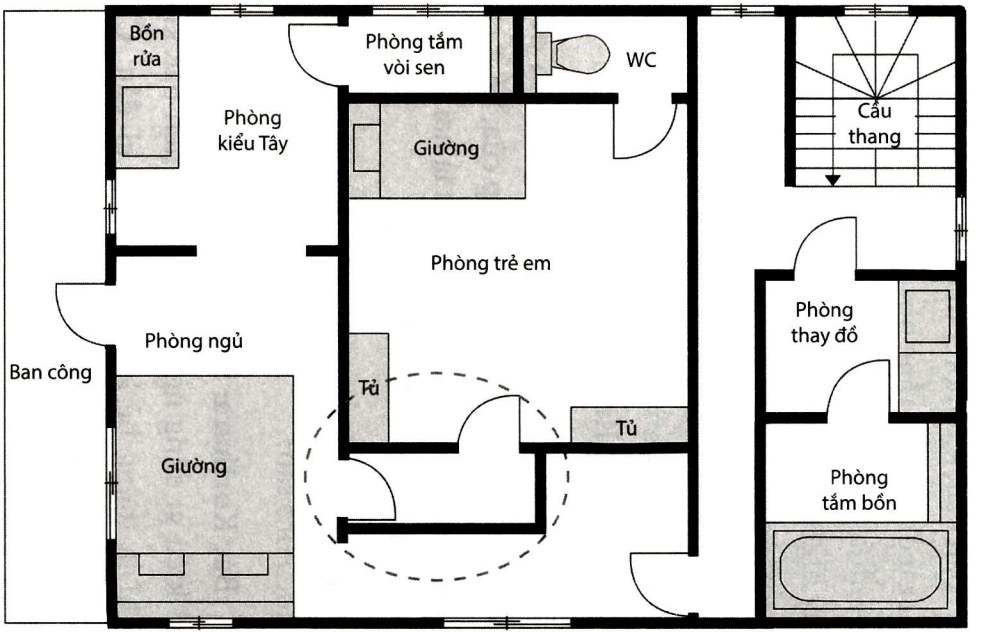
Bồn rửa
Phòng tắm vòi sen
WC
Cầu thang
Phòng kiểu Tây
Giường
Phòng trẻ em
Phòng thay đồ
Phòng ngủ
Ban công
Tủ
Tủ
Giường
Phòng tắm bồn

Ban đầu, khi mới nhìn vào sơ đồ mặt bằng này, bác cứ đinh ninh rằng họ bố trí hai lớp cửa để đảm bảo đứa bé không thể trốn ra khỏi phòng trẻ em. Tuy nhiên, phòng trẻ em trong ngôi nhà ở Saitama lại không như thế. Bác đã rất lấy làm lạ. Thế nhưng, giờ đây bác đã hiểu lý do đó.

Hai lớp cửa này là **sự sắp đặt để bé A không thể gặp nhóc Hiroto**.

Ví dụ nhé, khi họ vào phòng trẻ em để đưa cơm cho bé A, nếu chỉ có một lớp cửa, bé A có thể nhìn thấy nhóc Hiro. Nhưng nếu là hai lớp cửa thì họ không phải lo đến chuyện đó.

Tác giả: Bé A không biết đến sự tồn tại của nhóc Hiro sao?

Bác Kurihara: Sống chung dưới một mái nhà thì kiểu gì cũng nghe thấy tiếng, nên bác không nghĩ là thằng bé không nhận ra gì đâu. Chỉ là không biết bé A sẽ có cảm xúc ra sao nếu thật sự nhìn thấy mặt nhóc Hiroto. Lỡ đâu thằng bé sinh lòng đố kị với nhóc Hiroto vì bé được đối đãi trái ngược hoàn toàn với mình, rồi ra tay hãm hại bé thì sao? Cặp vợ chồng đã lo sợ như thế. Có lẽ

họ vừa chi phối bé A, nhưng đồng thời cũng vừa khiếp sợ thằng bé.

Tác giả: Bác nói có lý.

Bác Kurihara: Tiếp đến, bí ẩn về chiếc giường đôi cũng được sáng tỏ. Trong ngôi nhà ở Saitama, vợ chồng ngủ riêng trên hai chiếc giường đơn, nhưng ở Tokyo thì lại là một chiếc giường đôi. Vì sao có sự khác biệt này? Nói thẳng đến kết luận, chiếc giường đôi này không phải giường dành cho vợ chồng.

Tác giả: Cái gì cơ?

Bác Kurihara: Bác cho rằng người mẹ và nhóc Hiroto ngủ trên chiếc giường này. Nếu đặt giường ở vị trí này thì có thể vừa chăm sóc nhóc Hiroto vừa giám sát phòng trẻ em. Lỡ như trong tình huống xấu nhất là bé A tẩu thoát khỏi phòng thì người mẹ vẫn bảo vệ nhóc Hiroto được.

Từ phòng ngủ có thể nhìn thấy toàn bộ phòng thay đồ (phòng kiểu Tây) là nhằm mục đích giúp người mẹ canh chừng phòng ngủ khi đang ở phòng thay đồ.

Tác giả: Thế thì người bố làm gì?

Bác Kurihara: Có thể là canh chừng cho cả ngôi nhà.

Phòng ngủ dưới tầng một. Bác đã tưởng chỗ này là để dành cho khách đến chơi, nhưng có khi nào đây là phòng ngủ thường ngày của người bố không? Họ giết người như cơm bữa. Ngược lại, mạng sống của họ cũng có nguy cơ bị nhắm đến. Để bảo vệ vợ con khỏi nguy hiểm, bác nghĩ người bố đã gánh vác trách nhiệm làm "người gác cổng thành".

Tầng 1
(Trệt)

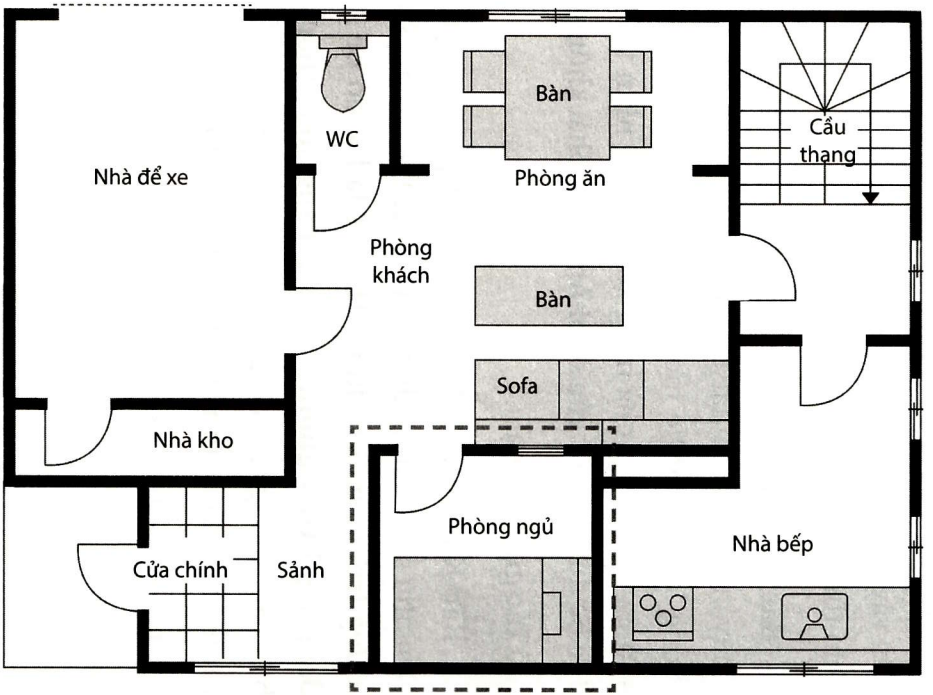
Nhà để xe
WC
Bàn
Phòng ăn
Cầu thang
Phòng khách
Bàn
Sofa
Nhà kho
Phòng ngủ
Nhà bếp
Cửa chính
Sảnh

Tác giả: Tức là bé A luôn bị nhốt trong phòng. Nếu vậy thì bóng dáng đứa trẻ mà người hàng xóm nhìn thấy là sao?

Bác Kurihara: Có lẽ ngày hôm ấy đã xảy ra "chuyện gì đó". Ít nhất thì đó là sự cố mà cặp vợ chồng kia không hề mong muốn. Nhắc đến mới nhớ, người chồng nhà hàng xóm bảo là nhìn thấy **đứa bé đứng trước cửa sổ phòng ngủ**, phải không?

Tác giả: Vâng ạ.

Bác Kurihara: Kế bên cửa sổ là giường ngủ. Nếu như sơ đồ này là đúng thì không thể có chuyện "đứng trước cửa sổ" được. Thực tế là lúc đó **bé A đang ngồi trên giường**. Vì ông hàng xóm không biết căn phòng này có giường, nên khi nhìn thấy cảnh đó đã lầm tưởng là "đang đứng trước cửa sổ".

Rốt cuộc khi đó bé A đang làm gì trên chiếc giường mà mẹ và nhóc Hiroto thường ngủ nhỉ?

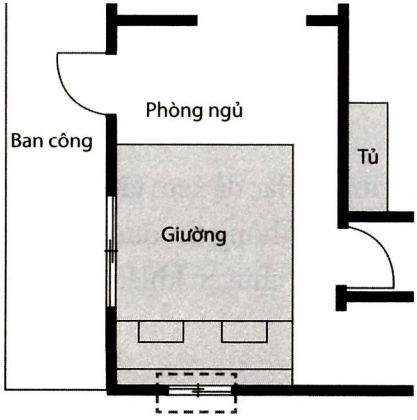

Tác giả: Không lẽ là hãm hại hai người họ?

Bác Kurihara: Bác chịu... Nhưng gia đình họ đã rời đi ngay sau đó. Khả năng cao là có liên quan đến sự việc xảy ra vào tối hôm ấy.

Bí mật

Bác Kurihara: À quên mất, giờ giấc thế nào rồi cháu? Lát nữa cháu có hẹn mà nhỉ?

Tác giả: Vâng. Cháu có hẹn gặp Miyae lúc 3 giờ.

Bác Kurihara: Miyae à... Thật ra bác đã nghiên cứu đủ thứ về vụ án của Miyae Kyoichi cả tuần nay rồi.

Bác Kurihara nhặt một cuốn sổ dưới sàn lên, đoạn, lật trang soàn soạt.

Bác Kurihara: Bác đã xem tất tần tật các bài báo và tin tức lúc bấy giờ, thông tin được đăng tải rất nhiều. Trong số đó có một chuyện khiến bác phải lưu ý.

Miyae-Kyoichi-không-có-vợ.

Tác giả: Hả!?

Bác Kurihara: Cháu đọc bài báo này đi.

Bên trong cuốn sổ mà bác đưa là tổng hợp những mẩu tin tức liên quan đến vụ án. Một trong số đó, có lẽ là mẩu tin đăng trên báo địa phương, được viết như sau:

"Nạn nhân Miyae Kyoichi chưa lập gia đình..."

Tác giả: Nhưng... Miyae đã nói là "chồng tôi" cơ mà...

Bác Kurihara: Có lẽ họ sống chung chưa có hôn thú hoặc chỉ đang ở mức độ hứa hôn. Tuy nhiên, cháu đừng quá tin người mà không hề đề phòng gì nhé.

***

Tôi rời khỏi căn hộ lúc 1 giờ rưỡi. Sau khi bác Kurihara tiễn tôi đi cùng lời dặn dò "có gì thì gọi cho bác nhé", tôi bắt đầu rảo bước đến nhà ga.

Mồ hôi lăn trên trán, nhưng không phải do trời nóng. Trong đầu tôi là một mớ suy nghĩ hỗn độn.

Người mà tôi sắp sửa gặp mặt, nhân vật tự xưng là "Miyae Yuki" rốt cuộc là ai? Tại sao lại tiếp cận tôi? Có liên quan gì đến ngôi nhà đó? Và "chuyện muốn trình bày" mà cô ấy nhắc đến trong email là gì?

Tôi đến nhà ga vừa kịp lúc chuyến tàu tốc hành cũng trờ tới. Cứ đi gặp cô ấy như thế này liệu có ổn không đây?

Vào lúc 2 giờ 45 phút chiều, tôi đến quán cà phê đã hẹn trong khi suy nghĩ hẳng còn rất mông

lung. Trống ngực đập dồn dập. Thú thật là tôi rất lo. Bây giờ vẫn còn có thể quay lại. Nhưng nếu vậy thì sẽ mãi mãi không bao giờ biết được chân tướng.

Tôi hạ quyết tâm, rồi mở cửa bước vào quán.

Tôi nhìn quanh một lượt. Cô ấy đang ngồi ở trong góc. Khi nhận ra tôi, cô ấy đứng dậy gật đầu chào. Tôi hồi hộp ngồi vào bàn.

Sau màn hỏi thăm đơn giản, trước tiên, tôi thuật lại những suy luận của bác Kurihara chứ chưa dám đả động gì tới chuyện kia. Tôi vừa nói về hai đứa bé, việc hai vợ chồng cưng chiều nhóc Hiroto, ý nghĩa thật sự của sơ đồ mặt bằng, vừa quan sát thái độ của cô gái.

Ban đầu, cô vừa lắng nghe vừa gật gù hưởng ứng. Nhưng càng về sau, tôi cảm thấy gương mặt cô từ từ đanh lại. Đến đoạn cả gia đình đột ngột dọn đi, cô cất lời xin lỗi rồi rời khỏi ghế như muốn chạy trốn.

Thật lạ lùng. Ngay từ lần gặp mặt trước, tôi đã luôn có cảm giác mơ hồ như thế.

Cảm xúc mà Miyae dành cho gia đình kia không phải là sự phẫn nộ đối với kẻ thủ ác.

"Tôi muốn họ nói ra sự thật"... Lời cô thốt ra trước lúc chia tay hôm ấy cũng khiến tôi cảm thấy kỳ quặc.

Một lát sau, cô gái quay lại.

Dù đã lấy lại bình tĩnh, nhưng vành mắt cô vẫn còn ửng đỏ. Cô đã bật khóc ư?

Tác giả: Cô không sao chứ?

Miyae: Xin lỗi anh...

Tác giả: À... ừm... Tôi hỏi chuyện này thật không phải, nhưng... cô và Miyae Kyoichi có mối quan hệ như thế nào vậy? Vừa nãy tôi có đọc một bài báo liên quan tới vụ án, trong đó ghi là "Nạn nhân Miyae Kyoichi chưa lập gia đình".

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, cô khẽ thở dài như đã quyết định buông xuôi.

Miyae: Anh đã biết rồi nhỉ...? Tôi thành thật xin lỗi vì đã lừa dối anh.

Tác giả: Vậy quả nhiên là...

Miyae: Vâng, Miyae Kyoichi không phải là chồng tôi.

Tên thật của tôi là..... **Katabuchi Yuki**. Tôi là **em gái của Katabuchi Ayano** - người đã sống trong căn nhà đó.

Chị em

Tôi vẫn chưa thể nhận thức được tình hình. Cô gái trước mắt tôi là em gái của người sống trong ngôi nhà đó...

"Chuyện hơi dài một chút..." Cô rào trước rồi bắt đầu kể lại đầu đuôi sự việc.

Tôi sinh năm 1995 tại tỉnh Saitama. Bố tôi là nhân viên văn phòng, mẹ là nhân viên bán thời gian. Mặc dù không phải là có của ăn của để gì nhiều, nhưng chúng tôi vẫn là một gia đình tương đối may mắn vì có cuộc sống thoải mái.

Tôi có một người chị lớn hơn hai tuổi.

Chị ấy tên là Ayano, một người chị hiền lành, xinh đẹp mà tôi luôn tự hào. Chị cưng chiều tôi hết mực, và tôi cũng thương chị rất nhiều.

Nhưng vào mùa hè năm tôi lên mười tuổi, chị đột nhiên biến mất. Sáng hôm đó tôi tỉnh dậy, người chị đáng lẽ đang ngủ bên cạnh tôi lại chẳng thấy đâu. Không chỉ có vậy. Tất cả những thứ liên quan đến chị như giường, gối, quần áo... đều không cánh mà bay. Tôi hoảng hốt hỏi mẹ thì bà chỉ nói: **"Từ hôm nay, chị con đã không còn là con gái nhà này nữa rồi"**, và không cho tôi biết thêm bất cứ điều gì.

Tôi không khỏi cảm thấy lạ lùng. Tự nhiên trở thành con gái nhà khác ư...? Ngay cả một đứa con nít cũng biết đó là chuyện phi lý không đời nào xảy ra được.

Thế nhưng, mỗi lần tôi nhắc đến chị, cả bố lẫn mẹ đều tỏ ra khó chịu. Hơn nữa, lúc bấy giờ, tôi cũng không có đủ khả năng và kiến thức để tìm ra tung tích của chị. Tôi chỉ đành chấp nhận.

Mặc dù vậy, không ngày nào là tôi không nghĩ về chị. Mỗi khi đêm đến, tôi lại khóc trên giường vì cô đơn. *Nếu mình cứ chờ mãi, rồi một ngày nào đó chị sẽ quay về.* Tôi cố gắng nuôi niềm hy vọng đó làm chỗ dựa tinh thần và tiếp tục sống. Nhưng rồi cũng tới lúc tôi không thể thốt ra những lời vô tư được nữa.

Sau khi chị biến mất, gia đình tôi bắt đầu đổ vỡ. Bố đột nhiên bỏ việc, nhốt mình trong phòng và uống rượu suốt ngày... Năm 2007, ông gặp tai nạn do lái xe trong lúc say xỉn và qua đời.

Sau đó, mẹ tôi tái hôn với một người đàn ông tên là Kiyotsugu. Ông ta là một người cực kỳ độc đoán nên tôi không tài nào ưa nổi.

Đang độ tuổi nổi loạn, tôi có phần lỗi khi luôn tỏ ra chống đối trong mọi chuyện, nhưng dần dần, ngay cả mối quan hệ giữa hai mẹ con cũng trở nên xấu đi. Tôi bỏ nhà ra đi ngay khi vừa tốt nghiệp cấp ba.

Sau đó, tôi xin được chân chạy việc vặt cho các đàn anh đàn chị tại một công ty trong tỉnh. Tôi thuê một căn hộ gần đó và bắt đầu cuộc sống độc lập.

Qua độ tuổi hai mươi, khi cuộc sống trở nên ổn định, tôi dần ít nhớ về gia đình hơn. Hoặc nói là cố gắng không nhớ tới thì đúng hơn. Đối với tôi, nơi đó có quá nhiều ký ức tồi tệ.

Ấy thế nhưng, tháng 10 năm 2016, tôi bất ngờ nhận được một lá thư.

Là từ chị tôi.

Chị đã bặt vô âm tín trong khoảng thời gian rất dài, nên tôi thật sự rất bất ngờ. Chắc hẳn mẹ đã kể cho chị hay chứ chắc chắn chị không biết nơi tôi sống.

Nét chữ thân thương trong thư viết nào là *"Chị buồn lắm, lúc nào cũng muốn gặp em"*, nào là *"Yuki, em có khỏe không? Chị lo cho em quá"*, hay *"Chị mong mình có thể gặp nhau vào một lúc nào đó"*...

Dù sao tôi cũng cảm thấy mừng vì chị vẫn bình an...

Tôi định viết thư hồi âm ngay sau đó, nhưng vì không có địa chỉ người gửi nên tôi quyết định gọi đến số điện thoại chị ghi trong thư.

Giọng chị qua điện thoại nghe chững chạc hơn xưa, song, chất giọng nghe như nghẹt mũi cùng âm điệu nhẹ nhàng thì chẳng thay đổi tí nào. Cuối cùng, vì quá vui mừng nên ngày hôm ấy chúng tôi đã say sưa nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ.

Tôi được biết chị mới kết hôn trước đó không lâu và hiện đang sống ở Saitama.

Anh rể tên là Keita. Nghe nói anh đã chọn theo họ "Katabuchi" bên nhà gái và cưới chị, thế nên chị vẫn giữ nguyên cái tên "Katabuchi Ayano" dù đã xuất giá. Chị bảo bây giờ thì hơi khó vì một số lý do không tiện nói, nhưng chị vẫn muốn mời tôi tới nhà chơi vào một dịp khác.

Ngoài ra chúng tôi còn nói về nhiều thứ khác như chuyện hồi nhỏ, bạn bè, hay sở thích gần đây.

Duy chỉ có chuyện kia... chuyện chị đột nhiên biến mất vào hôm ấy, dù tôi gặng hỏi bao lần chị cũng nhất quyết không chịu nói. Vậy nên, đến cuối cùng, tôi vẫn không biết từ đó tới giờ chị đã ở đâu hay làm gì.

Sau bữa ấy, tôi bắt đầu liên lạc với chị thường xuyên hơn.

Thật lòng tôi muốn gặp mặt để nói chuyện trực tiếp, nhưng ngại vì chị đã có gia đình, hơn nữa, dường như chị cũng có nỗi khổ gì đó không thể nói với tôi. Nhưng dẫu sao, so với quãng thời gian bặt vô âm tín kia thì thế này đã là quá hạnh phúc rồi.

Nhưng rồi một ngày nọ, khi bất ngờ nhận được tin báo "chị mới sinh em bé", tôi cảm thấy hai chị em mới xa cách làm sao. Bởi tôi chẳng hề hay biết gì về việc chị có thai.

Có lẽ do bận rộn chăm con, liên lạc giữa chúng tôi bị đứt đoạn trong một thời gian dài sau đó. Dù lòng thấy buồn, nhưng chỉ cần chị đang sống hạnh phúc thì tôi cũng mãn nguyện.

Bẵng đi một thời gian, vào tháng 5 năm nay, tôi lại nhận được liên lạc từ chị.

Khi đó tôi mới hay tin gia đình chị đã chuyển tới Tokyo. Đáng kinh ngạc hơn, chị mời tôi đến thăm nơi ở mới.

Gặp lại sau mười ba năm, hình bóng ngày xưa vẫn còn đó, nhưng giờ chị đã trở thành một người mẹ xinh đẹp. Chồng chị, anh Keita có vẻ là một người cực kỳ tốt tính, còn nhóc Hiroto thì giống chị như đúc, đáng yêu vô cùng. Trong mắt tôi, đó là một gia đình lý tưởng.

Tuy nhiên, bây giờ ngẫm lại mới thấy vài điểm đáng ngờ.

Tôi được dặn là *"Cầu thang đang sửa chữa nên không lên tầng hai được đâu"*. Nhà mới xây mà đã sửa chữa ư? Tôi đã rất lấy làm lạ.

Và còn… nên nói sao nhỉ? Tôi có cảm giác hai anh chị luôn căng thẳng như đang sợ hãi thứ gì đó.

Đến giờ tôi vẫn hối hận vì đã ngó lơ những cảm giác khó chịu mơ hồ vào thời điểm đó.

Hai tháng sau lần ghé thăm căn nhà ở Tokyo, tôi lại mất liên lạc với chị.

Tôi gọi biết bao nhiêu cuộc cũng không có ai nghe máy, tin nhắn trên LINE cứ mãi ở trạng thái chưa đọc. Lo lắng không biết có chuyện gì xảy ra, tôi mới đến ngôi nhà ở Tokyo xem thử. Căn nhà trống trơn. Hỏi thăm hàng xóm gần đó thì họ cho tôi hay là gia đình chị đã đột ngột chuyển đi từ mấy tuần trước.

Hay chị đang gặp vấn đề nghiêm trọng gì đó...? Trực giác tôi mách bảo như thế. Ngẫm lại thì hành động của chị luôn đáng ngờ. Không chịu gặp mặt dù sống gần nhau. Liên lạc thường xuyên bị gián đoạn. Thay đổi chỗ ở đột ngột. Có chuyện gì đó đang xảy ra với chị. Lòng tôi cứ thấp thỏm không yên.

Đầu tiên, tôi tìm đến người mẹ mà tôi đã cắt đứt quan hệ từ lâu. Tôi nghĩ có lẽ là bà biết tung tích của chị. Ấy vậy mà bà cương quyết không nói gì với tôi.

Tôi báo cảnh sát, nhưng bị từ chối thẳng thừng vì họ không xem việc chuyển nhà cỏn con là một vụ án. Ngay cả công ty bất động sản cũng nói đó là thông tin cá nhân nên không thể tiết lộ gì cho tôi.

Vì vậy, tia hy vọng cuối cùng chỉ còn mỗi ngôi nhà ở Saitama mà chị từng sống. Có khi nào gia đình chị quay về đó ở không? Thật lòng thì tôi cũng nghĩ khả năng đó rất thấp, nhưng tôi chẳng còn bất cứ ý tưởng nào khác.

Tôi quyết định tìm kiếm ngôi nhà đó dựa vào manh mối là bức thư đầu tiên chị gửi đến.

Dù không đề địa chỉ, nhưng dấu bưu điện đóng trên đó có tên của bưu cục. Tức là ngôi nhà ở khu vực gần đó. Vào lần gặp cuối cùng, chị đã từng nói *"Anh chị đang bán căn nhà trước"*. Khi tôi tìm hiểu, bất động sản đang được rao bán tại khu vực đó trong thời điểm gần nhất chỉ có một căn duy nhất.

Tôi tra địa chỉ rồi vội vàng đến đó, nhưng nơi ấy đã trở thành bãi đất trống.

Trong khi đang rơi vào bế tắc vì không còn manh mối nào trong tay, tôi tình cờ đọc được bài viết của anh.

Ngay khi nhìn vào bản sơ đồ mặt bằng, tôi tưởng như tim mình ngừng đập. Đó chắc chắn là nhà của chị tôi.

Dòng chữ "phần bàn tay trái của thi thể vẫn chưa được tìm thấy" khiến tôi nhớ ra mình đã từng nghe qua tin tức tương tự ở đâu đó.

Là vụ án của Miyae Kyoichi. Dù chỉ mới đọc qua một lần trên trang báo mạng, nhưng chi tiết "bị chặt đứt bàn tay trái" làm tôi thấy hơi ghê sợ nên rất có ấn tượng.

Sau khi tìm hiểu và phát hiện ra nhà của Miyae ở gần nhà chị, tôi có dự cảm không lành.

Lỡ như những gì trong bài viết đó là thật thì sao?

Nếu nhờ người đăng bài xem giúp sơ đồ mặt bằng căn nhà ở Saitama, biết đâu sẽ tìm hiểu được gì đó chăng? Nghĩ vậy nên tôi mới quyết định liên lạc với anh.

Thế nhưng, nếu giới thiệu mình là "em gái của chủ nhà", tôi sợ anh sẽ đề phòng mà không chịu gặp mặt. Trái lại, nếu vờ làm người qua đường vô can thì cũng sẽ khiến anh tưởng là trò chơi khăm mất… Vì vậy, tôi mới quyết định tự xưng mình là vợ của Miyae Kyoichi.

Tôi biết việc mình làm là vô cùng thất lễ. Thành thật xin lỗi anh.

Giọng run run, cô gái liên tục xin lỗi.

Tác giả: Xin hãy ngẩng đầu lên đi ạ… cô Katabuchi. Chính tôi đây mới phải xem lại mình vì đã đăng bài viết như vậy chỉ để thỏa mãn tính hiếu kỳ của bản thân. Nếu có thể giúp được gì cho cô, tôi rất sẵn lòng hợp tác.

Katabuchi: Cảm ơn anh…

Điềm báo

Tác giả: Sau khi nghe câu chuyện mà cô vừa kể, tôi có cảm giác việc chị cô mất tích hồi nhỏ là nguồn cơn của tất cả mọi thứ. Trẻ em biến mất thì có khả năng là bị bắt cóc hoặc bỏ nhà đi bụi, nhưng việc bố mẹ cô mặc nhiên chấp nhận thì lại không được bình thường lắm nhỉ?

Katabuchi: Tôi cũng thấy vậy.

Tác giả: Trước khi chị cô biến mất, trong nhà có biến cố hay dấu hiệu gì không? Không khí trong nhà trở nên kỳ quái chẳng hạn.

Katabuchi: Nhắc tới chuyện đó thì... Tôi không biết có liên quan gì hay không, nhưng một tuần trước đó, cả nhà tôi đã đến nhà ông nội ngủ lại. Lần đó hơi...

Tác giả: Có chuyện gì xảy ra sao?

Katabuchi: Vâng... Không giấu gì anh, em họ tôi gặp tai nạn và qua đời. Nhưng, sự việc đó... tôi nghĩ sao cũng thấy không tự nhiên. Nói đúng hơn thì...

Đúng lúc đó, một nhân viên đến dọn ly rỗng trên bàn nên Katabuchi ngưng lời kể.

Điện thoại trong túi tôi rung lên. Liếc mắt nhìn thì hóa ra là tin nhắn từ bác Kurihara.

"Vẫn bình an vô sự chứ? Khi nào xong thì nhớ kể bác nghe đấy nhé."

Tôi nảy ra một ý.

Tác giả: Ờm... nếu được thì bây giờ cô có muốn gặp bác Kurihara không? Nếu kể cho bác ấy nghe chuyện này, có khi bác ấy sẽ giúp chúng ta tìm ra manh mối chưa biết chừng.

Katabuchi: Vậy cũng được ạ? Nếu bác ấy không phiền thì tôi rất sẵn lòng.

***

Tôi bước ra khỏi quán rồi gọi điện thoại cho bác Kurihara trình bày ý định của mình. Bác vui

vẻ đồng ý, nhưng lại chỉ định một nơi gặp khác với lý do *"Phòng bác bừa bộn thế này thì sao mà mời phụ nữ đến chơi được"*. Hai chúng tôi lên đường đến nơi hẹn.

Văn phòng cho thuê

Địa điểm gặp mặt là một tòa nhà trước ga Shimokitazawa. Trên biển hiệu đề dòng chữ "Vẫn còn văn phòng cho thuê".

Vài phút sau khi chúng tôi đến, bác Kurihara xuất hiện với bộ dạng chỉn chu hơn ngày thường. Ba chúng tôi chào nhau. Dường như bác Kurihara hơi cảnh giác với Katabuchi. Bác ấy vẫn chưa biết lý do cô ấy nói dối, vậy nên lo lắng là điều tất nhiên. Có lẽ chính vì thế mà bác tránh tiếp khách ở nhà chăng?

Sau khi hoàn thành thủ tục ở quầy thông tin, chúng tôi được hướng dẫn lên phòng họp cho thuê ở tầng bốn. Cả ba ngồi quanh một chiếc bàn. Trước tiên, tôi phải thuật lại cho bác tất cả những tình tiết ban nãy.

Tôi tóm lược những ý chính còn Katabuchi thì bổ sung chi tiết. Bác Kurihara vừa lắng nghe vừa ghi chú.

Bác Kurihara: Thì ra… chuyện là như vậy.

Katabuchi: Xin lỗi vì đã lừa dối mọi người.

Bác Kurihara: Có gì đâu nào. Nhưng mà thế này thì bác yên tâm rồi. Không phải là "cô Miyae" mà là "cô Katabuchi" nhỉ?

Katabuchi: Dạ vâng.

Bác Kurihara: Được rồi, cháu hãy kể cho bác nghe có được không? Chuyện về tai nạn xảy ra tại nhà ông nội cháu ấy.

Katabuchi: Vâng.

2006	Em họ gặp tai nạn (?) ở nhà ông bà nội, chết Chị gái mất tích
2007	Bố tự gây ra tai nạn, chết Mẹ tái hôn
2014	Yuki ra ở riêng
2016	Nhận được thư của chị
2017	Chị sinh nhóc Hiroto
2018	Gia đình chị dọn tới Tokyo
2019	Yuki đến thăm nhà chị Cả nhà chị mất tích

CHƯƠNG 3

Bản sơ đồ trong ký ức

Ngôi nhà đối xứng

Katabuchi: Khi ấy là tháng 8 năm 2006. Cả gia đình đến ngủ ở nhà ông bà nội ở tỉnh ○○ (xin được phép giấu vì lý do không tiện nói). Đó là một ngôi nhà cổ nằm trơ trọi trên mảnh đất rộng lớn mà người xưa đã khoét vào sườn núi. Xung quanh chỉ có lác đác vài căn nhà nghỉ dưỡng, tôi nghĩ hầu như chẳng mấy ai sống ở đó.

Về quê vào dịp nghỉ hè là truyền thống hằng năm của gia đình tôi, nhưng tôi không thích đến đó cho lắm. Bởi ngôi nhà đó khiến tôi thấy vô cùng khó chịu. Bằng lời thôi thì khó mà giải thích, để tôi cho hai người xem.

Nói rồi, Katabuchi mở túi xách, lấy ra một tờ giấy. Trên đó là sơ đồ mặt bằng nhà được vẽ bằng bút chì.

Tác giả: Đây là cô Katabuchi vẽ sao?

Katabuchi: Vâng. Tôi vừa nghiên cứu cách vẽ sơ đồ mặt bằng trên mạng vừa lần lại theo ký ức hồi còn bé. Kích thước các phòng chỉ là ước lượng thôi, chưa kể tôi còn là tay mơ nữa nên có lẽ trông hơi xấu một chút.

Katabuchi rụt rè nói. Bác Kurihara cầm tờ giấy lên, nhìn chăm chú.

Bác Kurihara: Không hề nhé, bản vẽ mặt bằng thế này là quá ổn rồi. Cháu nhớ chi tiết đến mức này kể ra cũng giỏi lắm đấy.

Katabuchi: Trí nhớ của cháu không phải quá tốt đâu, nhưng vì cách bố trí của ngôi nhà này rất đặc trưng nên vẫn còn ấn tượng trong đầu.

Một ngôi nhà đối xứng trái phải với đường hành lang chạy dọc ngay trung tâm. Quả thật rất đặc trưng. Thực ra, ngôi nhà có kết cấu như vậy là có nguyên do cả, nhưng chuyện đó phải lát nữa tôi mới biết được. Katabuchi vừa nhìn bản vẽ vừa giải thích về bố trí bên trong ngôi nhà như thể đang lần dò lại ký ức.

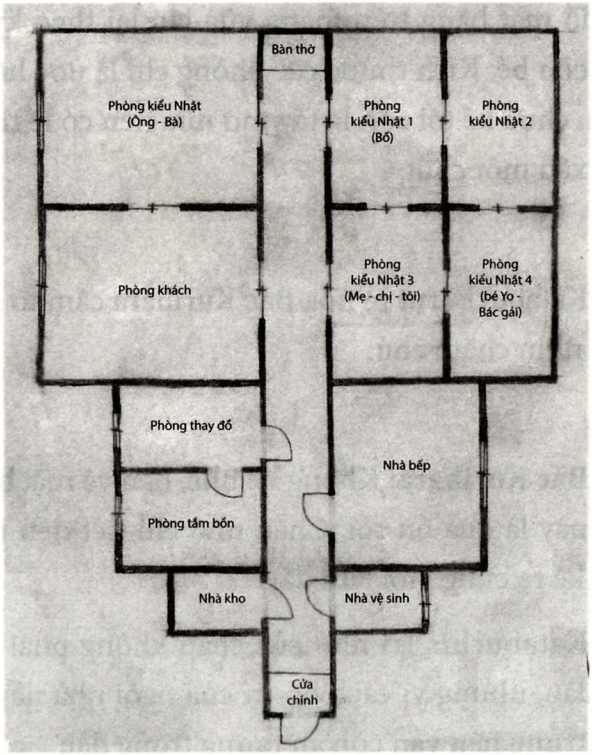

Katabuchi: Sau khi bước vào từ cửa chính, trước mặt sẽ là một hành lang dài âm u, có thể thấy bàn thờ ở phía tận cùng. Nếu kể theo thứ tự từ ngoài vào, các phòng lần lượt là nhà kho, nhà vệ sinh, phòng tắm bồn, nhà bếp, và ở sâu trong cùng là những căn phòng kiểu Nhật trải chiếu Tatami.

Gian phòng khách ở phía bên trái là nơi mọi người tụ tập ăn uống, bên cạnh là phòng ông bà nội. Ông tôi tên Shigeharu, bà là Fumino, phần lớn thời gian trong ngày ông bà đều ở căn phòng này.

Gian bên phải được chia làm bốn, mỗi phòng rộng khoảng mười mét vuông. Những con số gắn với tên phòng là do tôi tự ghi chú để dễ giải thích.

Phòng số 1 dành cho bố, phòng số 3 dành cho tôi, mẹ và chị ngủ lại. Phòng số 2 để không, còn phòng số 4 là của bác gái Miki và con bác là bé Yo.

Tác giả: Bé Yo có phải là người em họ đã qua đời vì tai nạn không?

Katabuchi: Vâng. Cậu bé nhỏ hơn tôi ba tuổi, tên thật là "Yoichi".

Tôi chợt nhận ra trong bản sơ đồ không có phòng cho bố của bé Yo.

Tác giả: Vậy còn bố của bé Yo?

Katabuchi: Đã mất nửa năm trước đó vì bệnh. Bác trai tên là Kimihiko, là con trai trưởng của gia đình này. Sau khi kết hôn, bác vẫn ở lại đây để chăm sóc ông bà nội, nhưng bệnh tim của bác luôn trong tình trạng xấu... Ở thời điểm con mình sắp chào đời, hẳn là bác đã phiền muộn rất nhiều.

Tác giả: Đứa con...?

Katabuchi: Thật ra khi đó bác gái tôi đang mang thai. Cái thai cũng khá lớn rồi nên có thể chuyển dạ bất cứ lúc nào.

Tác giả: Vậy đứa bé đó là dấu ấn cuối cùng mà bác Shigeharu để lại cho đời nhỉ?

Katabuchi: Vâng. Mất chồng trong lúc mang thai như thế, chắc bác gái đã đau đớn rất nhiều. Vậy mà cả bé Yo cũng gặp chuyện ...

Nửa năm sau khi người bố chết vì bạo bệnh, con trai lớn gặp tai nạn qua đời. Dù chỉ là ngẫu nhiên, nhưng tôi vẫn cảm thấy dường như có mối oan nghiệt gì đó ở đây.

SƠ ĐỒ PHẢ HỆ NHÀ KATABUCHI

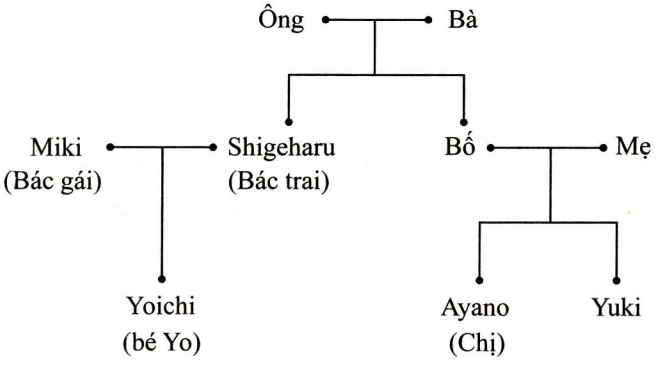

Khi đó, bác Kurihara chỉ ra một điểm.

Bác Kurihara: Katabuchi này, phòng của bé Yo không có cửa sổ à?

Tác giả: Ô?

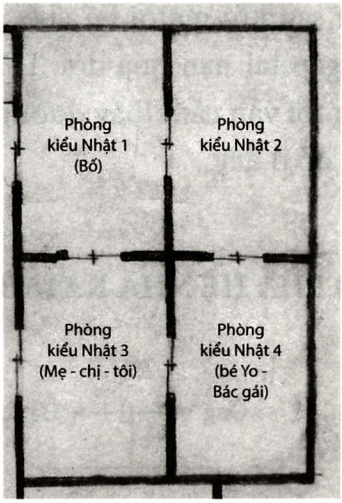

Nhìn lại thì quả thật là không có ký hiệu cửa sổ nào được vẽ ở phòng số 4. Khoan đã, đâu chỉ có vậy.

Tác giả: Cả bốn căn phòng truyền thống ở bên phải, không căn nào có cửa sổ hết nhỉ?

Katabuchi: Vâng. Lúc vẽ lại sơ đồ này tôi mới nhớ ra. Thảo nào, dù là ban ngày nhưng chỉ cần tắt đèn một cái là cả phòng tối đen như mực. Hồi nhỏ tôi không nghĩ việc này có gì lạ lùng nên quên bẵng đi mất…

Bác Kurihara: Nghe tới "phòng không có cửa sổ", kiểu gì cũng liên tưởng đến hai ngôi nhà kia ha. Không biết có liên quan gì không nhỉ?

Katabuchi: Cháu cũng thấy thế. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì ngoài vụ cửa sổ ra, cháu không thấy chỗ nào lạ như... kẽ hở, không gian đóng kín, và đương nhiên là chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ có ai đó đang bị giam cầm cả. Duy chỉ có...

Tác giả: Duy chỉ có...?

Katabuchi: Một khúc mắc nhỏ thôi. **Có một tấm cửa kéo không mở được.**

Katabuchi chỉ tay vào vách ngăn giữa phòng số 1 và 2.

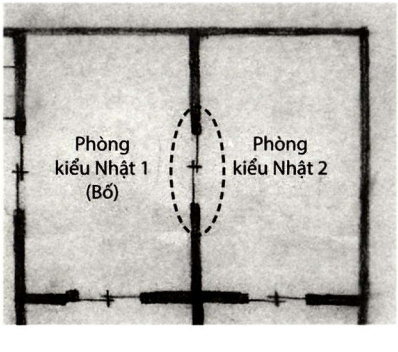

Katabuchi: Tấm cửa này dù cố gắng kéo mạnh cỡ nào cũng không mảy may suy suyển. Tôi cứ tưởng là nó bị khóa, nhưng lại không thấy chỗ nào trông có vẻ như là lỗ khóa cả.

Tác giả: Vậy còn những tấm cửa khác?

Katabuchi: Tất cả những tấm cửa còn lại đều đóng mở dễ dàng.

Tác giả: Thế thì không có chỗ nào tương tự như một căn phòng không thể tiếp cận nhỉ.

Katabuchi: Vâng. Chỉ là, nếu muốn vào phòng số 2 thì phải đi qua phòng số 3 và 4, hơi bất tiện một chút. Chắc vì vậy nên phòng số 2 luôn luôn trong tình trạng không được sử dụng.

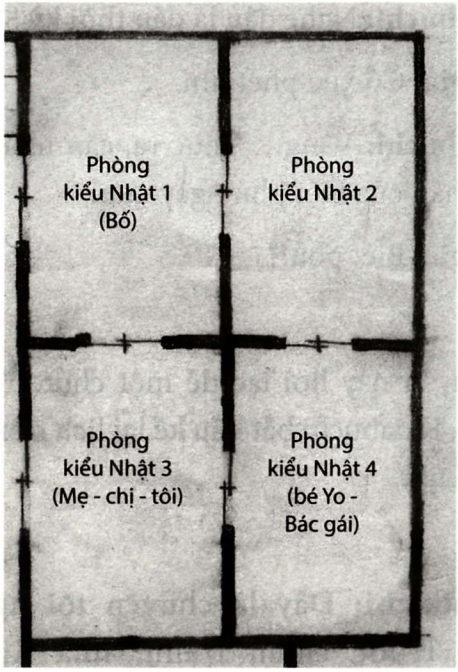

Bác Kurihara: "Luôn luôn" tức là tấm cửa này từ xưa đã không thể mở được rồi à?

Katabuchi: Hình như là thế ạ. Nhưng ngôi nhà này cổ lắm rồi nên cháu không rõ nó bị như vậy từ khi nào.

Tác giả: Nhân tiện thì, ngôi nhà này được xây vào thời kỳ nào thế?

Katabuchi: Nghe đâu là đầu thời kỳ Showa[1].

Tác giả: Cổ xưa phết nhỉ.

Katabuchi: Vâng... Thực ra, căn nhà này vốn là một phần của biệt phủ ngày xưa.

Tác giả: Biệt phủ!?

"Chuyện này hơi lạc đề một chút..." Sau khi mào đầu, Katabuchi bắt đầu kể lại lịch sử xây dựng ngôi nhà này.

Katabuchi: Đây là chuyện tôi nghe ông nội kể. Trước chiến tranh, nhà Katabuchi gây dựng được khối tài sản kếch xù nhờ kinh doanh đa dạng. Vào thời hưng thịnh nhất, nhà Katabuchi giàu có tới mức thuê không biết bao nhiêu kẻ hầu người hạ trong khu biệt phủ rộng lớn của mình.

---

[1] Thời kỳ Showa (Chiêu Hòa) tương ứng với thời gian tại vị của Thiên hoàng Chiêu Hòa, từ ngày 25 tháng 12 năm 1926 đến 7 tháng 1 năm 1989. Đây là một giai đoạn đầy những biến động vì cuộc Chiến tranh thế giới thứ 2.

Thế nhưng, tới một đời nọ, người chủ dòng tộc đột nhiên nhường lại quyền điều hành việc kinh doanh cho người khác, còn bản thân ông thì cho xây dựng một khu nhà biệt lập ở tít một góc trong khuôn viên biệt phủ rồi tự nhốt mình ở đó. Kể từ đó, nhà Katabuchi dần dần lụn bại. Đến giữa thời kỳ Showa, biệt phủ phá hủy gần hết.

Về sau, con cháu nhà Katabuchi sửa chữa lại khu nhà biệt lập và cũng là phần duy nhất còn sót lại của biệt phủ, rồi tằn tiện sống qua ngày.

Tác giả: Khu nhà biệt lập đó là ngôi nhà này sao?

Katabuchi: Vâng. Nghe đâu người chủ dòng tộc ấy sa vào một loại tôn giáo kỳ lạ nào đó, việc thiết kế đối xứng cũng là do thuận theo điều răn của tôn giáo đó.

Bác Kurihara: Tự nhốt mình, rồi còn sa vào tôn giáo… Ông ấy gặp phải chuyện gì chăng?

Katabuchi: Nghe đâu việc vợ mất sớm là nguyên nhân tâm bệnh của ông ấy. Có lẽ khu nhà biệt lập là nơi ông xây lên để thờ vợ mình.

Ở phía trong cùng có bàn thờ mà, đúng không? Nghe nói bàn thờ này là để thờ cúng vợ ông ấy. Chiều rộng bàn thờ bằng đúng với bề rộng của hành lang, nên trám vừa khít vào vị trí này, không hở ra một chút nào. Không rõ là người ta dựng nên bàn thờ này theo kích thước của ngôi nhà, hay là người ta xây ngôi nhà sao cho vừa với bàn thờ, nhưng tôi có cảm giác dường như ngôi nhà này chính là một gian phòng thờ khổng lồ.

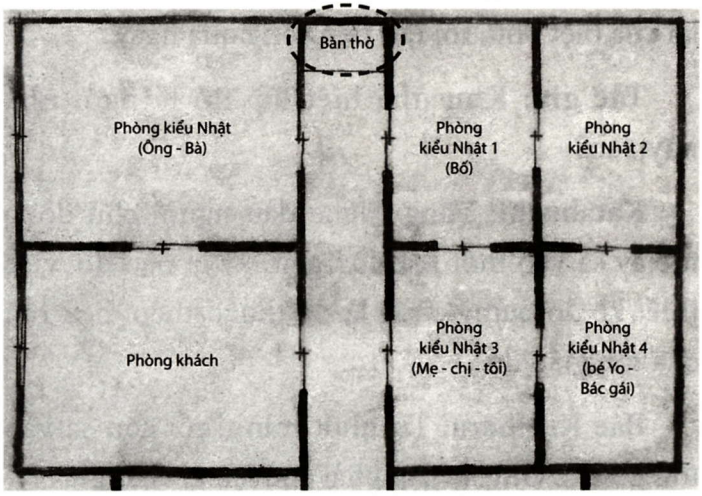

Gian phòng thờ khổng lồ... Quả thật, bàn thờ này án ngữ ở vị trí trung tâm cứ như thể là chủ nhân của cả gia đình vậy.

Katabuchi: Sở dĩ tôi không thích đến nhà ông nội là vì sợ bàn thờ này. Cái bàn thờ khiến tôi rợn cả người. Nó cao đến mức tôi phải ngước nhìn, hắt ra màu đen bóng lạ thường, trông cứ như là dị vật duy nhất tồn tại trong ngôi nhà. Ông tôi chân yếu, hầu như chỉ nằm một chỗ, vậy mà riêng việc chăm sóc bàn thờ mỗi ngày, ông tuyệt nhiên không bỏ sót một bữa nào. Có lần ông nhờ tôi giúp lau dọn bàn thờ, đó là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy "bên trong" bàn thờ.

Đằng sau hai cánh cửa thường ngày luôn khép chặt là những vật dụng thờ cúng tôi chưa từng thấy bao giờ, cùng một bức tranh khổ to vẽ biểu tượng Mạn-đà-la. Đó là ký ức đáng sợ không lời nào diễn tả nổi. Thật ra…

Đến đó tự nhiên Katabuchi ngập ngừng. Sau vài giây im lặng trôi qua, cô tiếp tục kể với giọng u ám nặng nề.

Katabuchi: Thật ra, **bé Yo đã chết ngay trước bàn thờ này**.

Nơi bé Yo chết

Tác giả: Trước bàn thờ sao?

Katabuchi: Vâng. Hôm đó là sáng ngày thứ ba kể từ hôm chúng tôi đến tá túc tại nhà ông nội. Nếu không nhầm thì khoảng 5 giờ sáng, bác gái Miki gọi cả nhà dậy trong trạng thái hoảng loạn. Mọi người bước ra hành lang theo lời bác thì thấy bé Yo nằm ngửa trước bàn thờ. Mặt trắng bệch, máu bết trên đầu đã khô đen lại. Khi chạm vào thì cơ thể thằng bé đã lạnh ngắt… Trực giác mách bảo tôi rằng *"Bé Yo đã không còn sống nữa"*.

Sau khi bác sĩ riêng đến nhà, chúng tôi chính thức nhận được kết luận tử vong. Hình ảnh bác gái Miki gục khóc tự trách mình *"Phải chi mẹ phát hiện ra sớm hơn"* đến giờ vẫn rõ như in trong tâm trí tôi.

Tác giả: Xét tình huống đó thì chắc là… Bé Yo chết vì té từ bàn thờ xuống chăng?

Katabuchi: Anh cũng nghĩ như thế nhỉ? Mọi người trong nhà đều nói giống nhau, rằng *"Chắc là thằng bé định leo lên bàn thờ phá phách, nhưng chẳng may lại hụt chân té giữa chừng"*.

Thế nhưng, tôi cảm thấy chuyện đó quá đỗi phi lý. Bởi vì độ cao của bàn thờ này không phải là độ cao mà trẻ con có thể tự mình trèo lên được.

Nói rồi Katabuchi lấy bút chì vẽ thêm vào ngoài rìa bản sơ đồ.

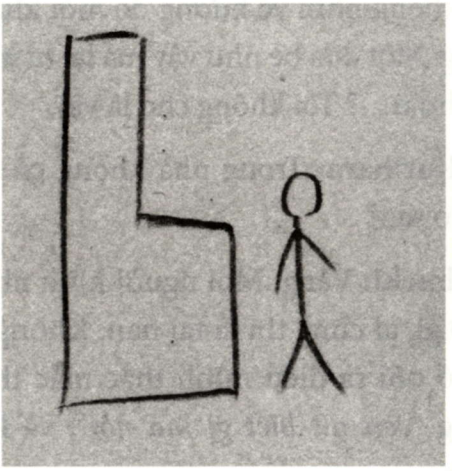

Katabuchi: Nếu không nhầm thì phần bục bên dưới bàn thờ cao đến tầm vai tôi lúc bấy giờ, vậy nên tôi nghĩ là chừng hơn một mét. Bên dưới không có chỗ nào để kê chân, nên không có cách

nào leo lên được, ít ra là đối với tôi. Bé Yo thấp hơn tôi, lại không giỏi thể thao, tôi nghĩ thằng bé không thể tự leo lên đó được đâu.

Tác giả: Ra là vậy.

Katabuchi: Hơn nữa, bé Yo cực kỳ sợ bàn thờ. Bản thân tôi cũng thế, nhưng cách bé Yo sợ hãi hơi lạ thường một chút. Thằng bé sợ đến mức luôn cố gắng không nhìn về hướng đó mỗi khi bước ra hành lang. Một đứa bé như vậy mà lại tự mình trèo lên bàn thờ ư...? Tôi không cho là vậy.

Bác Kurihara: Trong nhà không có ai chỉ ra chuyện đó sao?

Katabuchi: Vâng. Mọi người hình như chẳng nghi ngờ gì, ai cũng tin là tai nạn. Không chỉ thế, khi tôi cố nói ra điều mình thắc mắc thì còn bị quát rằng *"con nít biết gì mà nói"*, và không ai thèm nghe.

Bác Kurihara: Nhân tiện hỏi chút, vị bác sĩ kia đã nói gì?

Katabuchi: Cháu không nhớ chi tiết, nhưng đại loại là tổn thương não do bị chấn động vùng đầu.

Tác giả: Nôm na là chấn thương sọ não nhỉ?

Bác Kurihara: Vậy có nhận định gì kiểu như nghi ngờ về nguyên nhân cái chết không?

Katabuchi: Tuyệt nhiên không. Ông tôi chân đi không còn vững, bác sĩ đó vốn dĩ là bác sĩ riêng của ông, vả lại lời bác sĩ nói cũng có phần lúng túng... Thật lòng thì không biết tin được bao nhiêu.

Bác Kurihara: Thế còn cảnh sát?

Katabuchi: Họ không xuất hiện. Chỉ đúng một lần duy nhất, bác gái Miki đã đề xuất rằng: *"Chúng ta có nên gọi cảnh sát tới khám nghiệm hiện trường không?"*, nhưng lại bị mọi người phản đối. Cuối cùng bác ấy đành bỏ cuộc. Có lẽ chỉ mình bác gái cảm thấy sự đáng ngờ trong nguyên nhân cái chết của bé Yo.

Tác giả: Khi xảy ra tai nạn chết người, dù là trong nhà đi chăng nữa, thì việc gọi cảnh sát là bình thường mà. Tại sao mọi người lại phản đối chứ?

Katabuchi: Tôi không biết... Nhưng không hiểu sao, bầu không khí khi ấy khiến tôi có cảm

giác như mọi người trong nhà đang che giấu chuyện gì đó.

Bác Kurihara: Có nguyên nhân gì khiến cả nhà khó xử khi cảnh sát xuất hiện chăng?

Katabuchi: .....

Tác giả: .....

Dù không nói ra thành lời, nhưng rõ ràng là cả ba đều đang nghĩ tới **khả năng đó**. Nếu không phải là chết do tai nạn, thì chỉ có thể là tự sát, hoặc **giết người**. Dựa theo câu chuyện nghe được từ Katabuchi, thái độ của cả gia đình thật sự đáng ngờ. Họ bao che cho ai chăng? Nếu thế, rốt cuộc kẻ đó là ai? Có mục đích gì...?

Câu đố thời gian

Bác Kurihara: Bác sĩ không đáng tin, công tác khám nghiệm hiện trường cũng không được triển khai, vậy chỉ còn manh mối duy nhất là ký ức của cô Katabuchi. Katabuchi này, cháu có thể

kể cho bác nghe về ngày hôm trước khi bé Yo mất được không?

Katabuchi: Được ạ. Ngày hôm đó, cả nhà đi viếng mộ bác trai Kimihiko từ sáng. Nói là cả nhà vậy thôi chứ ông nội vẫn ở nhà. Trên đường về, chúng tôi đi mua sắm rồi ghé qua công viên, nên khi về tới nhà thì trời đã sập tối.

Sau đó chúng tôi ăn tối, thay phiên nhau đi tắm, rồi ai nấy về phòng mình. Tôi, chị gái và bé Yo chơi game trong phòng số 3. Được một lúc, có lẽ bé Yo buồn ngủ nên trở về phòng mình là phòng số 4. Bây giờ ngẫm lại thì đó là lần cuối cùng tôi nhìn thấy bé Yo.

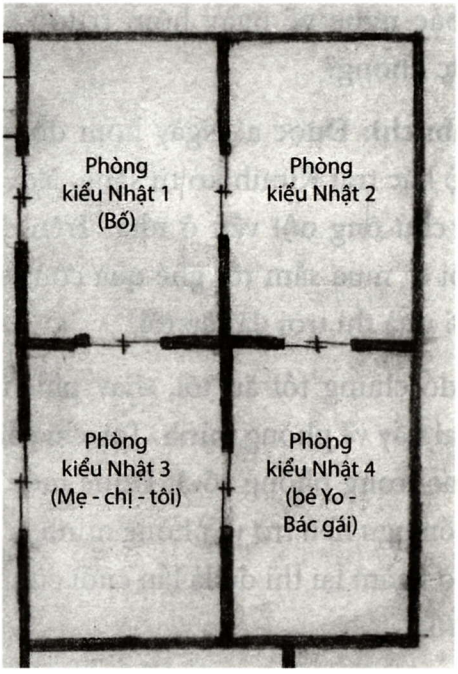

Bác Kurihara: Cháu có nhớ khi đó khoảng mấy giờ không?

Katabuchi: Hình như là... Vì trên TV đang phát thời sự buổi tối của đài NHK, nên cháu đoán là khoảng 9 giờ kém. Sau đó, cháu và chị tiếp tục chơi game thêm 30 phút nữa, rồi bị mẹ nhắc đi ngủ nên mới miễn cưỡng chui vào chăn. Chị vào giấc

ngay, ấy vậy mà cháu lại tỉnh táo một cách lạ lùng, không sao ngủ được. Kết cục là cháu nằm trong chăn thức tới 4 giờ sáng.

Bác Kurihara: Trong khoảng thời gian đó có chuyện gì bất thường xảy ra không? Ví dụ như ai đó bước vào phòng chẳng hạn?

Katabuchi: Dạ không. Chẳng có gì xảy ra trong thời gian cháu thức hết.

Bác Kurihara: Vậy à...

Bác Kurihara nghĩ ngợi một lát rồi vừa dùng bút chỉ vào bản sơ đồ mặt bằng vừa nói.

Bác Kurihara: Katabuchi này, vách ngăn giữa phòng số 1 và 2 không thể mở ra được, đúng không?

Katabuchi: Dạ đúng.

Bác Kurihara: Vậy tức là, nếu bé Yo muốn ra hành lang thì phải băng qua phòng của Katabuchi. Nhưng trong khoảng thời gian Katabuchi vẫn còn thức, không có ai bước vào phòng hết. Nói cách

khác, thời điểm bé Yo chết là sau khi Katabuchi đã ngủ, tức sau 4 giờ sáng. Thi thể được phát hiện vào lúc 5 giờ, như vậy có thể khẳng định rằng thời điểm tử vong ước tính nằm trong khoảng từ 4 đến 5 giờ.

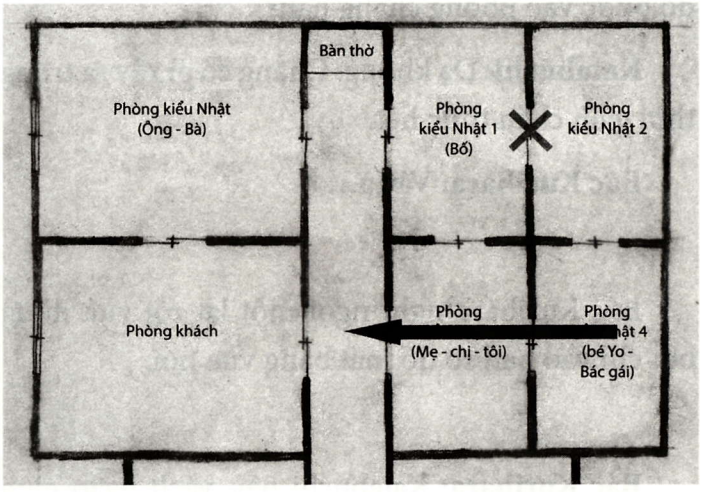

Lời bác Kurihara nói khiến tôi cảm thấy kỳ lạ. Có gì đó mâu thuẫn trước sau. Sau khi lần lại ký ức của vài phút vừa qua, tôi mới nhận ra điều đó là gì.

Tác giả: Xin lỗi một chút, cô Katabuchi. Trong câu chuyện cô kể, khi phát hiện ra thi thể bé Yo, cô

đã nói là *"khi chạm vào thì cơ thể thằng bé đã lạnh ngắt"*, phải không?

Katabuchi: Vâng.

Tác giả: Trước đây tôi từng phỏng vấn một bác sĩ ngoại khoa và biết được một điều thế này. Sau khi chết, thi thể người phải mất một khoảng thời gian nhất định mới lạnh hoàn toàn. Trong trường hợp không mất quá nhiều máu, nghe nói hơi ấm của cơ thể có thể lưu lại khoảng hai tiếng đồng hồ. Bé Yo chảy máu nhiều cỡ nào?

Katabuchi: Một ít chảy ra từ vết thương trên đầu, nhưng mức độ không … Ơ? Thế tức là…

Tác giả: Thời điểm bé Yo chết là hơn hai tiếng trước khi phát hiện ra thi thể, nói cách khác, là khoảng trước 3 giờ.

Katabuchi: Nhưng…

Bác Kurihara: Vào thời điểm đó đáng lẽ ra bé Yo phải ở trong phòng, hơi mâu thuẫn nhỉ?

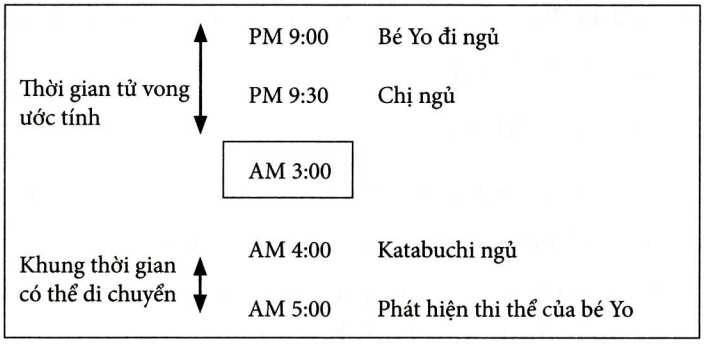

Tức là bé Yo đã ra hành lang, nơi đặt bàn thờ, mà không cần thông qua phòng của Katabuchi. Bằng cách nào? Tôi nhìn chằm chằm vào bản sơ đồ, trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu.

Bác Kurihara: Chỉ có… một khả năng thôi.

Katabuchi: Hả?

Bác Kurihara: Quả thật, nếu nghĩ theo hướng bé Yo chết do ngã từ bàn thờ xuống thì sẽ mâu thuẫn về mặt thời gian. Nhưng giả sử nơi bé Yo chết là **ngay trong phòng** thì sao?

Tác giả: Trong phòng ấy ạ?

Bác Kurihara: Trước 3 giờ sáng, bé Yo bị đập vào đầu và chết trong phòng mình. Tiếp đến, từ 4 giờ trở đi, ai đó đã mang xác bé Yo ra trước bàn thờ. Như thế thì hợp lý hơn.

Tác giả: Đúng là vậy... Nhưng ai đã làm thế, và để làm gì cơ chứ?

Bác Kurihara: Có lẽ là do thủ-phạm-muốn-ngụy-tạo-nguyên-nhân-tử-vong.

Thủ phạm... Như vậy có nghĩa là...

Tác giả: Theo ý bác, đây không phải là tai nạn mà là án mạng sao?

Bác Kurihara: Dù không có chứng cứ, nhưng chỉ có mỗi cách nghĩ đó là hợp lý thôi.

Bác Kurihara: Thủ phạm đã dùng vật cứng đập vào đầu bé Yo, sát hại cậu bé trong phòng số 4 và để yên như vậy. Sau đó, trong khoảng thời gian từ 4 đến 5 giờ, thủ phạm di chuyển thi thể đến trước bàn thờ hòng tạo hiện trường trông như tai nạn té từ trên cao.

Tác giả: Cháu hiểu ý bác...

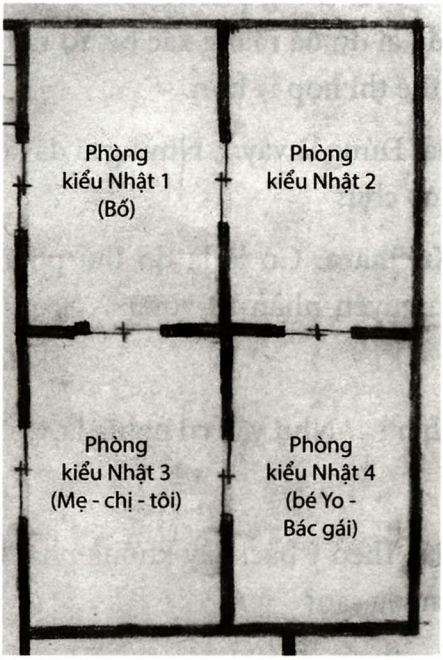

Bác Kurihara: Bác rất muốn khẳng định thế, nhưng...

Tác giả: Ơ?

Bác Kurihara: Bác cũng phải nói trước, những suy luận vừa rồi không hề chặt chẽ. Bởi vì **hai sơ hở**. Thứ nhất là thủ phạm. Nếu đi theo suy luận này, thủ

phạm là người ở chung phòng với bé Yo, tức bác gái Miki. "Hổ dữ không ăn thịt con" - chuyện đó thì bác không dám khẳng định, nhưng bác gái là người duy nhất trong gia đình có ý định báo cảnh sát nên khả năng bác gái là hung thủ rất thấp.

Sơ hở còn lại là tiếng động. Nếu bé Yo bị đánh chết ở trong phòng, chắc chắn Katabuchi ở ngay gần đó phải nghe thấy tiếng động. Katabuchi này, cháu có nghe thấy tiếng động nào như thế không?

Katabuchi: Dạ không, yên tĩnh suốt đêm luôn bác ạ.

Tác giả: Vậy tức là...

Bác Kurihara: Tức nơi bé Yo chết không phải là trong phòng. Một nửa suy luận của bác là không chính xác. Nhưng về chi tiết **đặt thi thể trước bàn thờ hòng ngụy tạo nguyên nhân tử vong**, bác nghĩ là không sai đâu.

Tóm lại là thế này. Thủ phạm dẫn bé Yo ra khỏi phòng rồi sát hại cậu bé ở đâu đó trong nhà. Sau đó di chuyển thi thể ra trước bàn thờ. Vấn đề là, dẫn ra khỏi phòng bằng cách nào, và sát hại ở đâu.

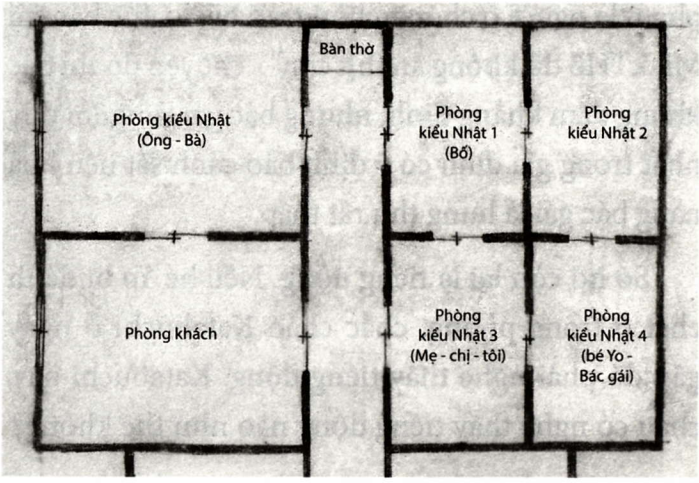

Ngay lúc đó, Katabuchi có vẻ như vừa sực nhớ ra điều gì.

Katabuchi: Giờ cháu mới nhớ... Bà nội bảo là nửa đêm có nghe thấy tiếng động.

Tác giả: Tiếng động?

Katabuchi: Vâng. Bà bảo là: *"Khoảng 1 giờ đêm, có tiếng 'đùng' vang lên ở phòng bên cạnh khiến bà giật mình tỉnh giấc. Bà ra xem nhưng không thấy có gì lạ. Lúc-đó-không-có-ai-ở-gần-bàn-thờ-cả"*. Vì không có ai ở gần bàn thờ nên không liên quan

đến vụ tai nạn của bé Yo, nghĩ vậy nên tôi không để tâm mấy.

Bác Kurihara: "Phòng bên cạnh" là phòng khách hả?

Katabuchi: Chắc là thế ạ.

Gì thế nhỉ? Tôi cảm thấy trong lời của người bà có điểm kỳ quái đáng chú ý. Tôi bèn nhìn vào sơ đồ mặt bằng. Và rồi **chỗ đó** đập vào mắt tôi.

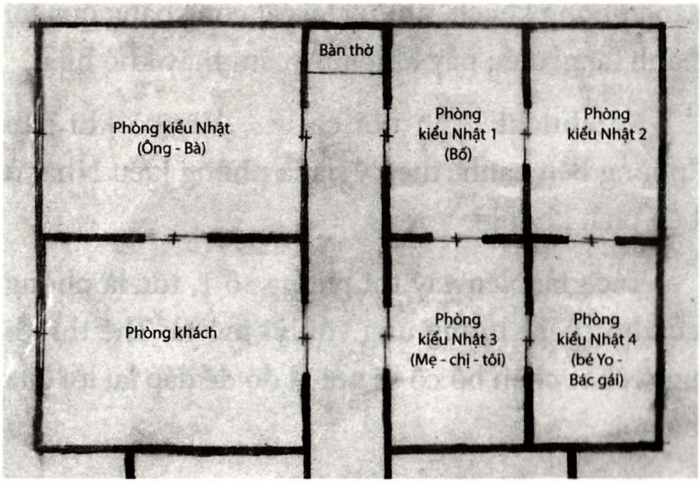

Tác giả: Cho hỏi, tại sao bà nội qua phòng khách mà phải mất công đi vòng ra hành lang vậy?

Katabuchi: Hở?

Tác giả: Lúc bà nội sang phòng bên cạnh xem tình hình ấy, bà đã xác định là *"không có ai ở gần bàn thờ"*, đúng không? Như vậy có nghĩa là bà nội đã ra hành lang xem xét một chốc. Nhưng giữa phòng bà nội và phòng khách có cửa kéo mà.

Rõ ràng bà có thể trực tiếp đi từ phòng mình sang phòng khách, nhưng lại cất công băng qua lối hành lang, điều này khiến tôi cảm thấy khó hiểu.

Katabuchi: Anh nói có lý... Vậy có khi nào "phòng bên cạnh" theo ý bà là phòng kiểu Nhật ở bên phải không?

Tác giả: Nếu vậy thì phòng số 1, tức là phòng của bố cô, sẽ tương ứng với lời mô tả. Thế thì tôi nghĩ chắc chắn bố cô sẽ nói gì đó để đáp lại lời của bà nội.

Katabuchi: Cũng đúng.

Tác giả: Bác Kurihara... bác nghĩ sao?

Bác Kurihara không nói không rằng, chỉ nhìn chằm chằm như muốn dán mắt vào bản sơ đồ mặt bằng. Một lúc sau, bác ôn tồn nói thế này.

Bác Kurihara: Cháu phát hiện ra điểm rất hay đấy. Quả thật đúng là như thế. Nơi gọi là "phòng bên cạnh" không phải là phòng khách, cũng không phải là phòng kiểu Nhật bên phải.

Katabuchi: Nhưng, ngoài hai nơi đó ra thì trong nhà này đâu còn chỗ nào khác có thể gọi là "phòng bên cạnh" nữa…

Bác Kurihara: Có khi nào là **một căn phòng không được vẽ trong bản sơ đồ này** chăng?

Katabuchi: Cái gì?

Căn phòng bị che giấu

Tác giả: Không được vẽ ư? Ý bác là sao?

Bác Kurihara: Suy cho cùng thì đây chỉ là một "bản sơ đồ mặt bằng trong trí nhớ của cô Katabuchi" mà thôi. Vậy nên những thứ mà cô

Katabuchi không nhìn thấy, ví dụ như **một căn phòng bị che giấu** chẳng hạn, sẽ không được thể hiện trong đây.

Tác giả: Ý bác là... trong ngôi nhà này có phòng bí mật?

Bác Kurihara: Sau khi tổng hợp lại câu chuyện từ đầu đến giờ, bác chỉ có thể nghĩ được như thế.

Bác Kurihara cầm bút chì lên, vẽ thêm một đường thẳng vào bản sơ đồ.

Tác giả: Đây là...

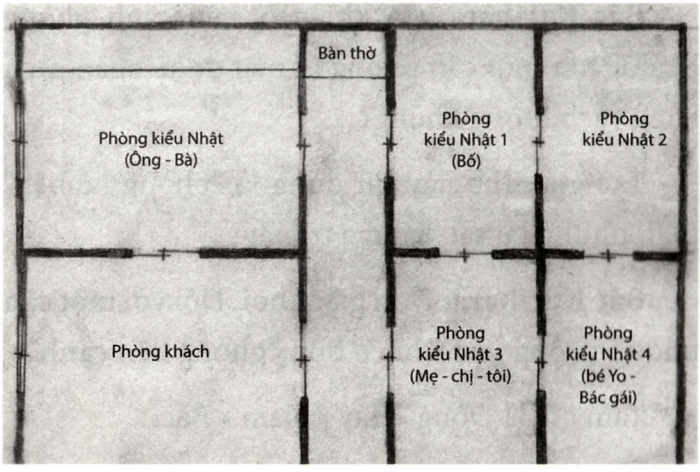
Bàn thờ
Phòng kiểu Nhật
(Ông - Bà)
Phòng
kiểu Nhật 1
(Bố)
Phòng
kiểu Nhật 2
Phòng khách
Phòng
kiểu Nhật 3
(Mẹ - chị - tôi)
Phòng
kiểu Nhật 4
(bé Yo -
Bác gái)

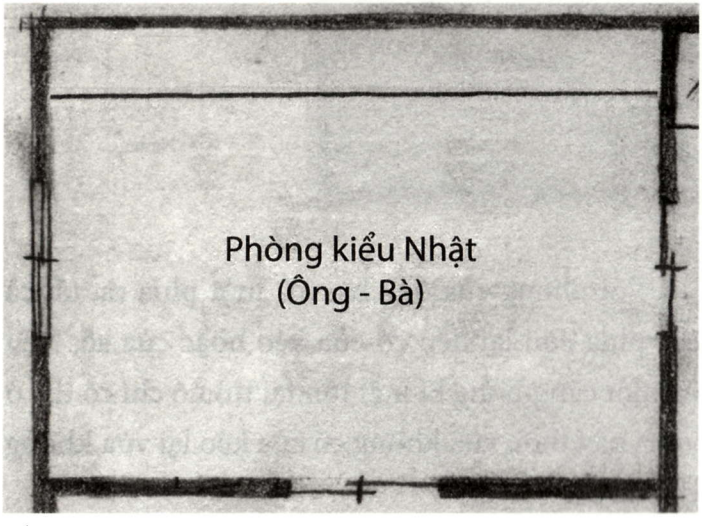
Phòng kiểu Nhật
(Ông - Bà)

Bác Kurihara: Có khi nào, bên cạnh phòng bà nội còn một căn phòng bí mật được ngăn cách bằng vách tường không?

Tác giả: Thế này thì đúng là "phòng kế bên" thật, nhưng tại sao lại ở vị trí này?

Bác Kurihara: Đơn giản thôi. Đối với một căn phòng vuông vức, chỉ có bốn "phòng bên cạnh".

Tạm gọi là Đông • Tây • Nam • Bắc.

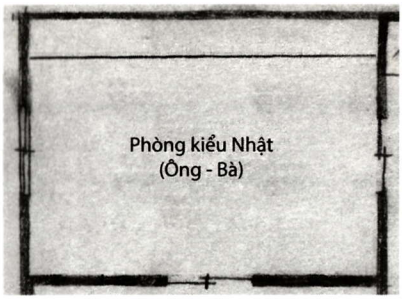

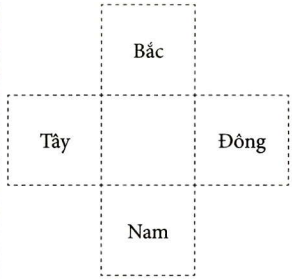

Với phòng của ông bà, trừ một phía ra, tất cả các phía còn lại đều có cửa kéo hoặc cửa sổ. Nếu có một căn phòng bí mật tồn tại thì nó chỉ có thể ở vị trí này thôi, vừa không có cửa kéo lại vừa không có cửa sổ.

Tác giả: Vậy thì đây là phòng gì nhỉ?

Katabuchi: Phòng… giam chăng?

Tác giả: Hả?

Katabuchi: Nếu ngôi nhà này cũng được tạo ra với **mục đích tương tự** như ngôi nhà ở Tokyo và Saitama, thì nhất định phải có phòng giam giữ ở đâu đó.

Bác Kurihara: Cùng quan điểm. Nếu vậy thì hẳn là cũng có một đứa trẻ chịu cảnh ngộ tương tự như "bé A" bị nhốt ở đó rồi.

Bé A… Đứa bé được nuôi dạy để giết người. Vậy là ngôi nhà này cũng… Vừa mới nghĩ đến đó, bỗng nhiên hình ảnh của bé Yo và bé A chập vào nhau.

Tác giả: Không lẽ đứa bé ấy đã ra tay với bé Yo?

Bác Kurihara: À không, khả năng ấy thấp lắm. Đứa trẻ bị nhốt lẻn ra khỏi phòng, sát hại bé Yo và để xác trước bàn thờ ư…? Bác không nghĩ thế. Có

lẽ là ai đó, vì một mục đích nào đó, đã dẫn bé Yo tới phòng giam giữ và ra tay giết thằng bé ở đó.

Tác giả: Nhưng làm cách nào để tới được căn phòng này?

Bác Kurihara: Để sang "phòng bên cạnh", bà nội đã đi ra hành lang. Vậy tức là lối ra vào nằm ở đâu đó trên hành lang. Chỉ có một nơi duy nhất vừa tiếp giáp căn phòng bí mật, lại vừa khéo nằm trên hành lang. Đó chính là **bàn thờ**.

Katabuchi: Gì cơ!?

Bác Kurihara: Katabuchi này, lúc nãy cháu miêu tả bàn thờ như thế này: "*Chiều rộng bàn thờ bằng đúng với bề rộng của hành lang, nên nó trám vừa khít vào vị trí này, không hở ra một chút nào*", phải không?

Có khi nào, đây mới là hình dáng thực sự của bàn thờ này chăng?

Bác Kurihara lại vẽ thêm vào sơ đồ.

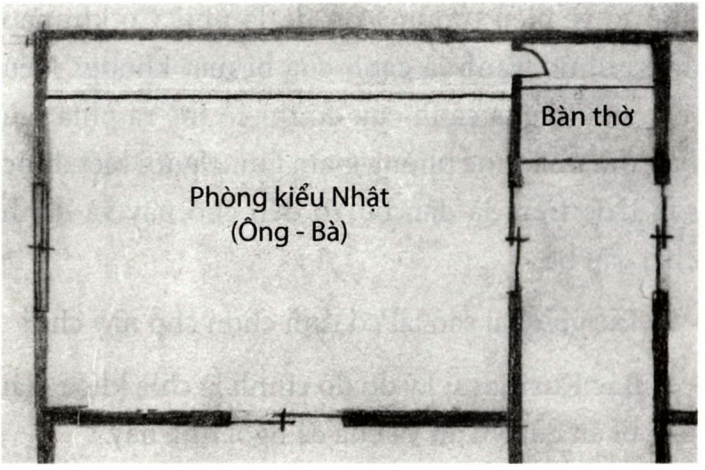

Tác giả: Có khoảng trống… phía sau bàn thờ?

Bác Kurihara: Bàn thờ đã che đi cánh cửa dẫn tới phòng bí mật. Theo như lời mô tả, bàn thờ *"cao đến mức phải ngước nhìn"* đúng không? Katabuchi khi đó vẫn còn nhỏ nên không thể nào nhìn thấy được khoảng trống phía sau.

Katabuchi: Nhưng làm sao để đến được cửa ra vào? Leo lên bàn thờ để băng qua bên kia… cháu nghĩ bà nội không thể làm nổi đâu.

Bác Kurihara: Nhớ không nhầm thì cháu bảo là bên trong bàn thờ có trang trí một bức tranh

khổ to vẽ biểu tượng Mạn-đà-la nhỉ? Có khi nào ẩn sau bức tranh là cánh cửa bí mật không? Nếu lách người qua cánh cửa đó thì có thể ra phía sau bàn thờ, tới được phòng giam giữ. Người biết được cấu trúc trên đã dẫn bé Yo đến chỗ này và đánh chết cậu bé.

Tác giả: Tại sao lại cố tình chọn chỗ này chứ?

Bác Kurihara: Lý do đó chính là chìa khóa giải đáp bí ẩn của vụ án và của cả ngôi nhà này.

Chân tướng

Bác Kurihara: Thử suy nghĩ theo trình tự xem sao nhé.

Khoảng 1 giờ đêm, thủ phạm đem bé Yo, khi đó vẫn đang ngủ, ra khỏi phòng. Vấn đề là làm sao xâm nhập được vào phòng số 4 mà không cần phải băng qua phòng số 3. Thủ phạm đã lợi dụng cấu trúc của chính ngôi nhà này.

Cấu trúc của ngôi nhà này... cũng tức là cấu trúc của một **ngôi nhà đoạt mạng**. Trong ngôi nhà ở Tokyo và Saitama có lối đi bí mật thông từ phòng

giam đến hiện trường án mạng. Ngôi nhà này cũng có lối đi tương tự. Nếu vậy thì **"hiện trường gây án"** trong ngôi nhà này nằm ở đâu?

Katabuchi, nhớ không nhầm thì cháu bảo là phòng số 2 luôn luôn trong tình trạng không được sử dụng nhỉ?

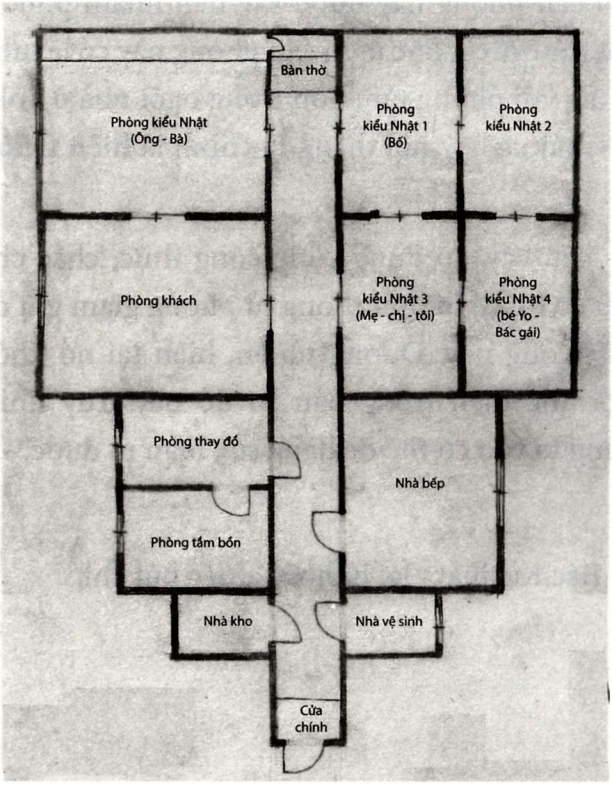

Katabuchi: Vâng.

Bác Kurihara: Bác cứ thắc mắc chuyện đó mãi. Bé Yo và bác gái sống trong phòng số 4. Bé Yo cũng lớn rồi, phải chi lấy căn phòng số 2 làm phòng học hay giải trí cho cậu bé thì hay biết mấy. Nhưng vì lý do nào đó, nó vẫn bị bỏ không. Sở dĩ như thế là vì căn phòng này được xây nên nhằm phục vụ **một mục đích**. Bác nghĩ căn phòng này có lẽ tương đương với phòng tắm bồn trong ngôi nhà ở Tokyo và Saitama, hay nói thẳng ra chính là **hiện trường gây án**.

Nếu vậy, áp dụng cùng công thức, chắc chắn phải có **lối đi bí mật** thông từ phòng giam giữ đến căn phòng này. Đương nhiên, hiện tại nó không được thể hiện trong bản sơ đồ này. Tuy nhiên, chúng ta vẫn có thể dễ dàng suy luận ra được.

Bác Kurihara lại hí hoáy chiếc bút chì.

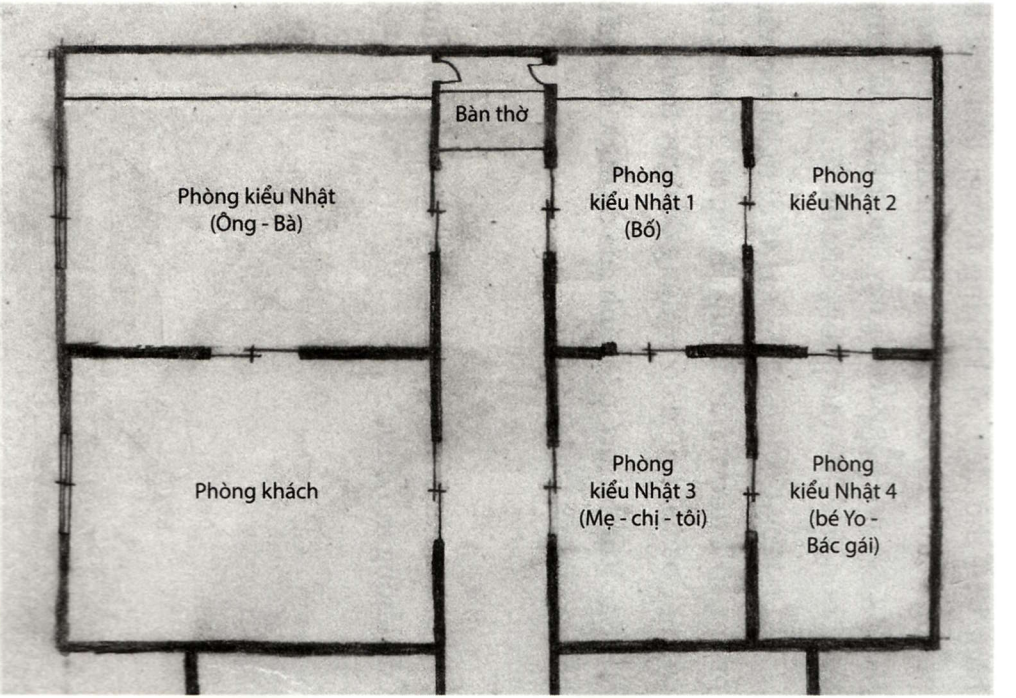
Bàn thờ
Phòng kiểu Nhật (Ông - Bà)
Phòng kiểu Nhật 1 (Bố)
Phòng kiểu Nhật 2
Phòng khách
Phòng kiểu Nhật 3 (Mẹ - chị - tôi)
Phòng kiểu Nhật 4 (bé Yo - Bác gái)

Bác Kurihara: Thế này đây. Cả hai phía sau lưng bàn thờ đều có khoảng trống. Bên trái là phòng giam giữ, bên phải là lối đi dẫn đến hiện trường gây án. Bằng lối đi này, thủ phạm đã băng qua phòng số 2 để vào phòng của bé Yo.

Katabuchi: Nhưng làm sao để đi từ lối này vào phòng số 2 được chứ? Trong phòng số 2 không có cửa hay bất cứ thứ gì có vẻ dùng để ngụy trang.

Bác Kurihara: Có lẽ cánh cửa đã được che giấu bằng **cách này** chăng?

Đoạn, bác Kurihara dùng bút chì chỉ vào "tấm cửa không mở được".

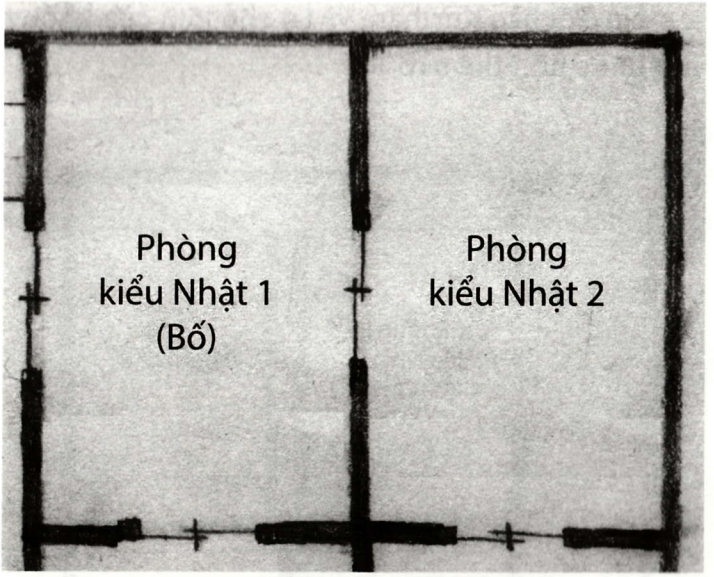

Bác Kurihara: Tấm cửa này, có thật sự là không mở được không?

Hay là do bị khóa từ **bên trong**?

Katabuchi: Bên trong?

Bác Kurihara: Katabuchi à, cháu đã mất công vẽ ra bản sơ đồ này, thế mà bác cứ thêm thắt không biết bao nhiêu lần, thật xin lỗi cháu nhé. Nhưng đây là lần chỉnh sửa cuối cùng rồi.

Nói rồi bác Kurihara vẽ lại chỗ tấm cửa không mở được như thế này.

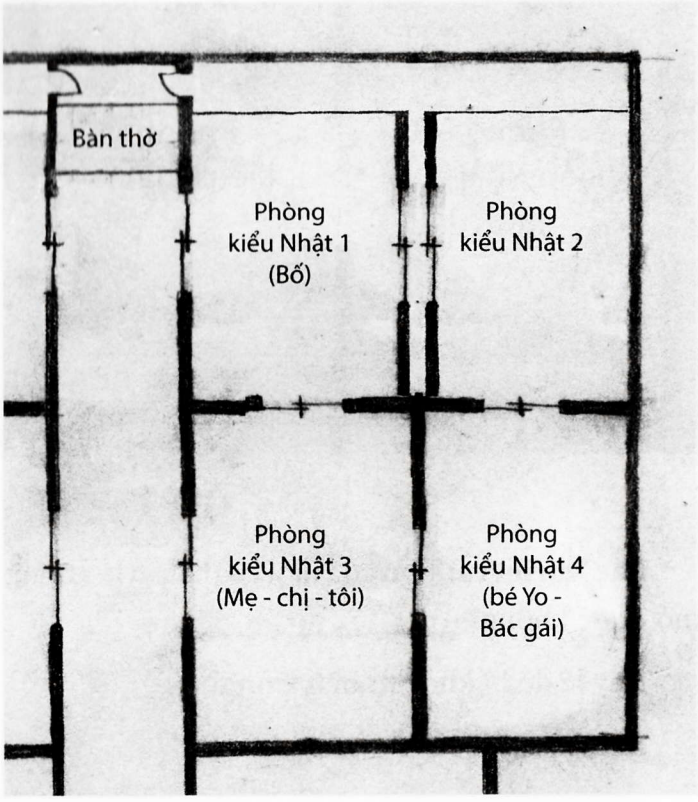

Bác Kurihara: Đây chính là chân tướng của ngôi nhà này. Có hai tấm cửa kéo, và giữa chúng là một khoảng không.

Tấm cửa bị khóa từ bên trong. Nhìn ở ngoài thôi thì trông nó chỉ như "một tấm cửa không mở được". Katabuchi đã bị mánh khóe này đánh lừa.

Katabuchi: .....

Bác Kurihara: Chúng ta hãy thử tưởng tượng chuyện đã xảy ra tại ngôi nhà này nhé. Người sống ở đây rủ rê mục tiêu của mình đến nhà, mời người đó vào phòng số 2. Khi nhắm chừng thời cơ đã chín muồi, chủ nhà ra hiệu cho đứa trẻ trong phòng giam. Đứa trẻ băng qua lối đi, di chuyển đến khoảng không kẹp giữa hai tấm cửa. Tiếp đến dùng chìa khóa mở cửa, rồi sát hại vị khách trong phòng.

Cách thức y hệt. Phải chăng hai căn nhà kia là phiên-bản-kế-thừa cấu trúc của ngôi nhà này?

Katabuchi: Không thể nào...

Bác Kurihara: Bác nghĩ thủ phạm đã lợi dụng cấu trúc này để sát hại bé Yo.

Sau khi ra khu vực hành lang, thủ phạm đã chui qua bàn thờ để vào lối đi phía sau, tiếp đến thông qua căn phòng số 2 xâm nhập vào phòng số

4. Sau đó, hắn mang bé Yo đang say ngủ đi, quay lại lối ban đầu, sang tận phòng giam, rồi đánh chết bé Yo.

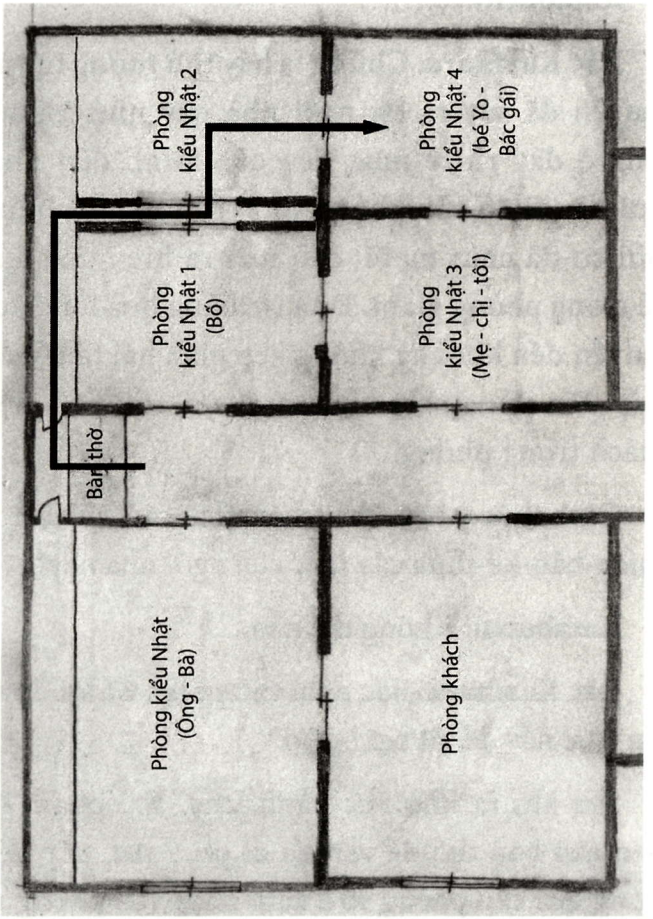

Tác giả: Sao phải sang tận phòng giam?

Bác Kurihara: Có hai lý do.

Thứ nhất là để không đánh thức bé Yo. Nếu bé Yo tỉnh dậy, cậu bé sẽ la hét hoặc vùng vẫy, thế thì bể kế hoạch mất. Chính vì thế nên thủ phạm không có nhiều thời gian đem cậu bé đi xa hơn. Ít ra thì cũng không thư thả tới mức có thể mang cậu bé qua khe cửa hẹp nơi bàn thờ.

Và thứ hai, để che đậy tiếng đánh.

Vì lối đi bí mật này tiếp giáp với nhiều phòng khác nhau nên nhất định sẽ có ai đó nghe thấy tiếng động, dù hắn ra tay ở bất cứ đâu. Điều mà hắn phải tránh bằng mọi giá chính là để bác Miki nghe thấy. Bởi vì nếu thức giấc, bác gái sẽ nhận ra bé Yo đã biến mất ngay.

Vậy nên hắn đã chọn nơi cách xa phòng bác gái Miki nhất, chính là bên trong phòng giam giữ. Mà làm vậy thì cũng có rủi ro bị đứa bé trong phòng giam nhìn thấy, nên có thể là hắn đã ra tay ngay trước cửa.

Dù sao đi chăng nữa, bà nội đã nghe thấy tiếng động và tỉnh giấc. Dựa theo phương

hướng, suy nghĩ của bà là *"có biến xảy đến với đứa trẻ trong phòng giam"*. Bà băng qua cánh cửa ở bàn thờ để đến phòng giam kiểm tra tình hình. Hẳn là thủ phạm cũng đã tính đến trường hợp đó. Trước khi bà nội đến, hắn đã bế thi thể bé Yo vòng về lối đi, rồi ẩn mình trong căn phòng số 2. Sau khi bà nội đã chắc chắn là không có gì bất thường và quay về phòng mình, thủ phạm mới trở lại hành lang thông qua cánh cửa ở bàn thờ. Tiếp đến, hắn đặt thi thể trước bàn thờ rồi trở về phòng mình. Sau đó chỉ cần chờ tới khi ai đó phát hiện ra thi thể.

Tác giả: Cháu hiểu được suy luận của bác, nhưng như thế không phải là hơi vô lý sao? Một tội ác đầy sơ hở đến vậy... Cháu nghĩ nếu cảnh sát vào cuộc, họ sẽ tìm thấy rất nhiều sạn cho mà xem.

Bác Kurihara: Ừ. Chính vì thế nên thủ phạm mới **đặt-thi-thể-bé Yo-trước-bàn-thờ, để-cảnh-sát-không-nhúng-tay-vào-vụ-này**.

Tác giả: Ý bác là sao?

Bác Kurihara: Cháu thử nghĩ mà xem. Nếu cảnh sát xuất hiện, họ sẽ điều tra triệt để khu vực

xung quanh hiện trường tai nạn. Đương nhiên là cả bàn thờ. Nếu vậy, lối đi bí mật, phòng giam, sự tồn tại của đứa trẻ, tất cả những sự thật gây bất lợi cho nhà Katabuchi sẽ bị phơi bày ra ánh sáng. Đối với người nhà Katabuchi, đó là chuyện phải tránh bằng mọi giá.

Nói cách khác, thủ phạm tin rằng nếu hắn ngụy tạo ra câu chuyện "bé Yo chết do ngã từ trên bàn thờ xuống", những người trong gia đình này sẽ không báo cảnh sát.

Katabuchi: Ra thế. Vì vậy nên khi bác gái Miki định báo cảnh sát, mọi người đều ra sức can ngăn.

Bác Kurihara: Có lẽ cả nhà ai cũng nhận ra cái chết của bé Yo không phải là tai nạn. Tuy nhiên, để bảo vệ bí mật của ngôi nhà này, họ quyết định xem đây là "cái chết do tai nạn". Nhưng bác gái Miki, tức mẹ của bé Yo, không thể chấp nhận được thỏa thuận ngầm ấy. Nếu đứng trên phương diện của hung thủ, cho dù như vậy cũng chẳng sao. Hắn tin là chừng nào hắn còn nắm giữ "bí mật của ngôi nhà này" làm con tin, mọi người sẽ tìm mọi cách ngăn cản bác gái giúp mình.

Tác giả: Nhưng, rốt cuộc thì ai là người đã…

Bác Kurihara: Cùng làm phép loại trừ nhé.

Trước hết, người mẹ ở chung phòng với Katabuchi không có khả năng gây án. Ông nội chân yếu, và người ở chung phòng với ông là bà nội cũng không phải. Cũng có khả năng hai người thông đồng với nhau, nhưng nếu thế thì việc bà nội nói ra lời dư thừa như *"giữa đêm nghe thấy tiếng động"* lại không hợp lý. Tóm lại là…

Katabuchi: Là bố cháu… phải không ạ?

Katabuchi thốt lên. Bỗng nhiên bị ném vào mặt hiện thực rằng bố mình là kẻ giết người, chắc chắn là chẳng ai giữ nổi bình tĩnh. Ấy vậy mà nét mặt cô trông điềm tĩnh một cách bất ngờ.

Katabuchi: Đúng là từ sau vụ này, bố cháu càng lúc càng trở nên kỳ lạ. Ông chỉ nhốt mình trong phòng và uống rượu… Thú thật là một góc nào đó trong tim cháu vẫn luôn hoài nghi không biết liệu ông có liên quan gì đến cái chết của bé Yo hay không.

Tác giả: Thế nhưng, động cơ là gì?

Katabuchi: Ngẫm lại thì tôi hầu như chưa từng nhìn thấy hai người họ nói chuyện riêng với nhau bao giờ. Dù vậy, tôi vẫn không cho là bố tôi ghét bé Yo. Tôi... không thể tưởng tượng nổi.

Bác Kurihara: Có khi nào liên quan đến vấn đề nối dõi không?

Katabuchi: Vấn đề nối dõi?

Bác Kurihara: Mặc dù đã suy tàn, nhưng nhà Katabuchi vốn là danh gia vọng tộc. Rất có khả năng vẫn còn nặng nề tư tưởng "thừa kế". Nhà Katabuchi có ba người cháu. Bé Yo, chị cháu và cháu. Ai đó trong số này sẽ là người tiếp quản nhà Katabuchi.

Vì là con trai nên bé Yo là ứng cử viên có lợi thế nhất. Tuy nhiên, nếu bé Yo mất đi, vai trò ấy sẽ được chuyển sang chị gái cháu hoặc Katabuchi. Theo thứ bậc thì đó sẽ là trưởng nữ, tức chị cháu. Liệu có phải vì lý do nào đó mà bố cháu muốn chị cháu tiếp quản gia tộc Katabuchi chăng?

Quả thật là khi kết hôn, chị vẫn chọn giữ lại họ Katabuchi chứ không theo họ chồng. Như vậy cũng có ý nghĩa là "thu nạp con rể" và "kế tục dòng tộc". Nhưng...

Tác giả: Chỉ vì thế mà giết cháu trai của mình... Trên đời có chuyện đó sao?

Bác Kurihara: Gia đình Katabuchi không phải là gia đình bình thường. Vậy nên cũng chẳng có gì lạ nếu nội tình trong nhà họ phức tạp đến mức chúng ta không thể tưởng tượng nổi.

Tác giả: Nội tình phức tạp à...

Bác Kurihara: Nếu nghĩ theo hướng đó, bác có thể đoán được lý do vì sao chị cháu đột nhiên biến mất khỏi nhà. Phải chăng là chị cháu đã bị **tẩy não** ở ngôi nhà đó?

Tác giả: Tẩy não?

Bác Kurihara: Nhiều đời gia tộc Katabuchi đã ra tay giết người tại căn nhà đó. Vì lý do gì thì bác không rõ, nhưng đó là phong tục của họ. Chị cháu bị buộc phải gánh lấy trọng trách đó.

Tuy nhiên, nếu được nuôi dạy trong môi trường bình thường, dù có cố gắng thuyết phục rằng "từ hôm nay, ngươi phải lợi dụng trẻ con để giết người" đến thế nào đi nữa thì người ta cũng không thể làm được chuyện đó. Chính vì thế, người nối dõi gia tộc Katabuchi từ bé đã bị giam lỏng trong ngôi nhà đó, tiếp thu những bài huấn luyện tẩy não về việc "giết người" dù muốn hay không. Mà này, đây cũng chỉ là bác đoán mò thôi nhé.

Đúng lúc ấy, chúng tôi nghe thấy một giọng nói vang lên từ ngoài cửa báo rằng: "Sắp đến giờ rồi ạ". Xem ra đã sắp đến giờ trả phòng họp rồi. Nhìn lại đồng hồ thì đã quá 6 giờ tối. Chúng tôi nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện rồi vội vàng sửa soạn ra về.

***

Khi bước ra bên ngoài, đường phố đã bắt đầu lên đèn. Ba chúng tôi cùng đi bộ về phía nhà ga.

Tác giả: Nhân tiện thì Katabuchi này, ông nội cô bây giờ vẫn khỏe chứ?

Katabuchi: Chuyện đó thì tôi không rõ. Kể từ khi bé Yo mất, tôi chưa quay lại đó lần nào. Tôi ra riêng nhưng cũng không khác gì bỏ nhà đi, nên ngoài chị ra, mọi liên lạc với họ hàng thân thích đều bị cắt đứt.

Tác giả: Vậy à…

Katabuchi: Nhưng sau buổi nói chuyện hôm nay, tôi đã quyết tâm đến nhà ông bà một chuyến.

Tác giả: Cô có biết địa chỉ không?

Katabuchi: Không, nhưng chắc chắn là mẹ tôi biết. Tôi cũng muốn gặp lại mẹ một lần.

Và lần này bà sẽ phải nói cho tôi biết chuyện về chị… về sự thật. Hẳn là bây giờ chị tôi đang phải chịu đau khổ ở đâu đó. Nhất định tôi sẽ cứu được chị ấy.

Sau một lúc đi bộ, chúng tôi tới nhà ga.

Dòng người thưa thớt, có lẽ cũng là vì tối Chủ nhật.

Chúng tôi chào tạm biệt nhau trước cổng soát vé.

Cuộc gọi bất ngờ

Khi tôi về tới nhà đã là 8 giờ hơn. Tóm lại, hôm nay quả là một ngày đầy mệt mỏi. Vì không có hứng ăn nên tôi định ngâm mình trong bồn tắm xong sẽ đi ngủ luôn. Nhưng đúng lúc đó, chuông điện thoại reo lên. Là cuộc gọi từ Katabuchi.

Tác giả: A lô, có chuyện gì sao?

Katabuchi: Ờm… thật ra thì…

Giọng nói nghe có vẻ hơi căng thẳng một chút.

Katabuchi: Ban nãy, sau khi chia tay hai người, tôi nhận được điện thoại từ mẹ. Mẹ tôi nói rằng: *"Có chuyện liên quan đến chị mà mẹ muốn nói với con. Mẹ muốn gặp con sớm. Càng sớm càng tốt"*… Tôi định tối mai sẽ đến nhà mẹ.

Tác giả: Thế thì gấp quá nhỉ.

Katabuchi: Vâng. Vậy nên… mong anh thứ lỗi vì lời nhờ vả đường đột này, nhưng nếu có thể, anh đi cùng tôi được không?

Tác giả: Hả? Tôi… đến nhà mẹ cô sao?

Katabuchi: Vâng. Tôi cũng biết anh rất bận, nên đương nhiên là tôi không ép anh đâu.

Tôi kiểm tra lại lịch của mình. Tối mai tôi không có kế hoạch gì cả.

Tác giả: Đi thì tôi không ngại… Nhưng tôi đi cùng cô liệu có ổn không? Chẳng phải mẹ cô muốn hai mẹ con nói chuyện riêng với nhau sao?

Katabuchi: Chuyện đó thì không thành vấn đề. Tôi đã báo trước với mẹ rồi. Hơn nữa… bản thân tôi cũng mong anh đi cùng. Trước giờ mối quan hệ giữa chúng tôi luôn ngột ngạt, mẹ còn chẳng cho tôi bước chân vào nhà, vậy mà tự nhiên lại nói là *"mẹ muốn gặp con"* nên tôi thấy kỳ lạ

lắm. Nói ra thì thật xấu hổ, nhưng đi một mình tôi không yên tâm…

Tác giả: ... Tôi hiểu rồi. Bác Kurihara đi chung có được không?

Katabuchi: Nếu bác ấy không thấy phiền.

Sau đó, chúng tôi thống nhất kế hoạch gặp mặt rồi cúp máy.

Khi tôi liên lạc với bác Kurihara, bác lại từ chối: *"Bác muốn đi lắm nhưng công việc đang lu bu quá"*. Ngày mai là thứ Hai, quá khó đối với người phải làm việc ở công ty như bác Kurihara. Lòng tôi hơi bất an, nhưng chẳng có cách nào khác.

Cuối cùng, bác còn thòng thêm một câu: "Bữa sau nhớ kể cho bác nghe đấy nhé."

CHƯƠNG 4

Gia đình bị trói buộc

Bức thư

Vào 5 giờ chiều ngày hôm sau, tôi gặp Katabuchi ở ga Oomiya.

Katabuchi: Lần nào cũng làm phiền anh như thế này, thành thật xin lỗi.

Tác giả: Không sao mà. Vả lại tôi cũng tò mò chuyện về chị cô nữa. Mà, mẹ cô hiện đang sống ở đâu thế?

Katabuchi: Ở Kumagaya. Từ đây đi tuyến Takasaki thì chỉ mất một trạm thôi.

Trên tàu điện, tôi nghe Katabuchi kể về mẹ mình.

Katabuchi (họ cũ: Matsuoka) Yoshie sinh ra ở tỉnh Shimane, sau khi kết hôn đã chuyển đến sống ở tỉnh Saitama. Bà đã ly hôn với người chồng thứ hai và hiện sống một mình trong căn hộ ở Kumagaya.

Chừng 30 phút sau, chúng tôi tới nhà ga.

Chúng tôi đi bộ một lát là tìm thấy tòa chung cư mà Yoshie đang sống. Katabuchi hít thở sâu mấy lần để trấn tĩnh lại.

Chúng tôi bấm thang máy lên tầng năm. Trước căn hộ thứ hai từ trong cùng đếm ra gắn bảng tên đề "Katabuchi". Katabuchi hít một hơi rồi nhấn chuông. Một lúc sau, cánh cửa mở ra.

Người ra đón chúng tôi - bà Yoshie là một phụ nữ nhỏ nhắn khoảng năm mươi tuổi. Vừa nhìn thấy tôi, bà đã cúi người chào: "Phiền cậu phải cất công đến đây một chuyến như thế này, thật ngại quá". Sau đó, bà thoáng đưa mắt nhìn Katabuchi, nhưng rồi lại lảng sang hướng khác một cách gượng gạo.

Chúng tôi được dẫn vào phòng khách. Tấm ảnh lồng trong khung gỗ bày trí trên kệ TV liền

đập vào mắt tôi. Đó là một bức ảnh chụp gia đình với chất ảnh hơi nhòe như được chụp bằng máy ảnh kỹ thuật số lỗi thời. Địa điểm chụp có lẽ là khu vui chơi. Trong ảnh là Yoshie thời trẻ và một người đàn ông có vẻ như là chồng bà. Đứng giữa cặp vợ chồng là hai bé gái đang giơ biểu tượng chiến thắng, chắc hẳn là Katabuchi và chị cô.

Chúng tôi ngồi quanh bàn. Bà Yoshie bưng hồng trà ra cho chúng tôi, nhưng Katabuchi không hề động đến mà chỉ cúi gằm mặt im lặng. Một khoảng lặng khó chịu trôi qua. Khi tôi đang băn khoăn không biết mình nên khơi mào câu chuyện như thế nào, bà Yoshie bất chợt mở lời trước.

Bà Yoshie: Kể từ lần Yuki tìm đến đây dạo trước, mẹ cứ trăn trở mãi. Liệu mẹ có nên kể cho con nghe tất cả mọi chuyện hay không? Mãi mà mẹ vẫn chưa thể quyết định được.

Đoạn, bà Yoshie đưa mắt nhìn tấm hình trên kệ TV.

Bà Yoshie: Ngày xưa mẹ đã hứa với bố và chị con, rằng *"không nói gì với Yuki hết"*.

Katabuchi toan nói gì đó, nhưng có lẽ là do căng thẳng nên giọng cô nghẹn lại, không thể thốt ra thành lời. Sau khi uống một ngụm hồng trà, cô chật vật cất lên giọng nói khàn khàn.

Katabuchi: Ý mẹ là… chuyện về ngôi-nhà-đó?

Bà Yoshie: Con biết rồi à? Đúng thế. Chuyện này mẹ thật lòng không muốn kể cho Yuki biết. Ít nhất thì mẹ muốn Yuki vô can, một mình Yuki thôi cũng được. Nhưng biết làm sao bây giờ, tình hình đã thay đổi rồi.

Bà Yoshie đặt một phong thư lên bàn.

Người nhận là Yoshie, và cái tên được để ở mục người gửi là "Katabuchi Keita".

Katabuchi: Keita… anh rể ấy ạ?

Bà Yoshie: Đúng thế. Thư này được gửi tới vào ngày hôm qua.

Katabuchi cầm phong thư lên. Bên trong là một xấp giấy viết thư ken đặc những con chữ ngay ngắn.

Gửi bác Katabuchi Yoshie,

Rất xin lỗi bác vì bức thư đường đột này. Con tên là Katabuchi Keita.

Bảy năm trước, con đã kết hôn với Ayano - con gái bác Yoshie. Vì nhiều lý do khó nói, chúng con đã không thể thông báo cho bác sớm hơn, chúng con cũng cảm thấy rất khổ sở.

Lần này con mạo muội gửi thư cho bác là vì có chuyện gấp cần nhờ tới bác. Con và Ayano hiện đang trong tình cảnh vô cùng ngặt nghèo, nhất thiết phải nhờ đến sự giúp đỡ của bác Yoshie. Con biết lời thỉnh cầu này nghe thật trơ trẽn, nhưng con sẽ rất cảm kích nếu nhận được sự giúp đỡ của bác.

Tiếp theo, để làm rõ tình cảnh hiện tại của chúng con, con cần phải giải thích về những sự việc đã xảy ra từ đầu đến giờ. Thư sẽ hơi dài dòng một chút, rất mong bác thứ lỗi.

Con gặp Ayano vào năm 2009.

Lúc đó, con đang theo học tại trường cấp ba, tỉnh ○○. Cuộc sống thời cấp ba của con không phải là trải nghiệm vui vẻ gì cho cam. Con đã từng là mục tiêu bị cả lớp bắt nạt.

Ban đầu, mức độ chỉ dừng lại ở việc bị tẩy chay hoặc bị giấu đồ đạc, nhưng sự ác ý càng ngày càng leo thang. Có buổi sáng nọ, con đến trường và nhìn thấy bàn học của mình ướt sũng nước. Con vừa chịu đựng ánh nhìn của bọn bạn đang cười khoái chá trước sự bối rối của mình, vừa lủi thủi lau bàn trong nỗi tủi nhục. Khi đó, có một người bạn cùng lớp đã mang khăn đến và giúp đỡ con. Đó là Ayano.

Ayano trầm tính, không phải là tuýp người tích cực trong việc giao thiệp với người khác, nhưng cô ấy là một người ngoan cường, có tinh thần chính nghĩa và tốt bụng.

Sau đó Ayano còn giúp đỡ con thêm nhiều lần nữa. Con cũng muốn giúp ích gì đó cho Ayano nên đã cố gắng học tập, nỗ lực hết sức để có thể kèm cho Ayano những môn cô ấy còn yếu trước kỳ kiểm tra.

Chúng con bắt đầu quen nhau vào mùa xuân năm lớp 11. Con là người tỏ tình. Khi Ayano đáp lại là "OK", con đã sung sướng đến mức ngơ ngẩn tới mấy ngày sau đó.

Tỉnh ○○ là nơi có nhà ông bà của Katabuchi. Quả nhiên là Ayano đã bị dẫn đến ngôi nhà đó, đúng như lời bác Kurihara nói.

Song, giả sử đúng là như thế, Ayano vẫn được phép sống tự do trong một mức độ nào đó, cụ thể như là được đi học.

Ở đó, cô đã yêu một nam sinh hay bị bắt nạt, và sau này cả hai đã cưới nhau.

Một câu chuyện ấm lòng hơn những gì tôi đã tưởng tượng. Tuy nhiên, từ đoạn này trở đi, lá thư bắt đầu mở ra những diễn biến bất ổn.

Thế nhưng, kể từ khi quen nhau, con dần dần cảm nhận được những mặt khó hiểu mà trước đó con chưa từng thấy bao giờ ở Ayano. Sau mỗi lần tan học, Ayano lại lập tức leo lên chiếc xe đang chờ

sẵn để về nhà, và hoàn toàn không thể nào liên lạc được với cô ấy cho đến ngày đi học hôm sau. Không những thế, cô ấy cũng không kể bất cứ điều gì về gia đình, về nơi cô ấy sinh ra hay về địa chỉ sinh sống hiện tại cho con nghe. Mặc dù cách diễn đạt này hơi mơ hồ, nhưng con cảm thấy dường như bên trong Ayano có một bóng tối khổng lồ vậy.

Lần đầu con được nghe kể về chuyện đó là vào mùa đông trước khi tốt nghiệp.

Trong góc một phòng học trống, sau khi con hứa rằng "tuyệt đối sẽ không nói với bất cứ ai", Ayano đã kể cho con nghe về nghi thức "dâng bàn tay trái".

Katabuchi: Hả… nghi thức … dâng bàn tay trái?

Bà Yoshie: Nó là nguồn cơn khiến cho gia đình ta tan nát.

Bà Yoshie rời khỏi chỗ ngồi, sang phòng bên cạnh rồi quay trở lại với một cái tráp nhỏ trong tay.

Vừa mở nắp ra là tôi đã ngửi thấy mùi mốc xộc lên. Bên trong là một tờ giấy rách nát đã ngả màu, xem ra đã cổ xưa lắm rồi. Chữ được viết bằng bút lông, nhưng vì nét chữ rối quá nên tôi không thể đọc nổi.

Bà Yoshie: Từ hơn ba mươi năm trước thì phải. Trước khi kết hôn không lâu, mẹ đã về nhà bố con để chào hỏi.

Lúc đó, ông nội đã cho mẹ xem cái này và bắt mẹ nghe về nghi thức "dâng bàn tay trái". Một câu chuyện đáng sợ. Tại sao lại kể chuyện đó với đối tượng kết hôn của con trai mình cơ chứ? Lúc đó mẹ đã lấy làm lạ, nhưng vì vẫn còn trẻ nên mẹ không nghĩ nhiều. Nhưng sau đó thì mẹ đã hiểu. Đó là tập tục mà gia tộc Katabuchi đã mất hàng chục năm để chuẩn bị, y như một lời nguyền vậy.

Dưới đây chỉ là tổng hợp những nội dung có thể xuất bản được trong câu chuyện của bà Yoshie.

Anh em

Trước đây, cư trú tại tỉnh ○○, gia đình Katabuchi đã gây dựng được một khối tài sản kếch xù do kinh doanh nhiều ngành nghề. Nhân vật đã cống hiến nhiều nhất cho thành công đó là Katabuchi Kae, chủ nhân dòng tộc trong giai đoạn từ năm Meiji thứ 32 (1899) đến năm Taisho thứ 4 (1915).

Nhờ tính gan dạ cùng khả năng kinh doanh xuất sắc, Kae đã mở rộng đáng kể quy mô sự nghiệp của cả gia tộc. Tuy nhiên, ở tuổi ngũ tuần, căn bệnh mạn tính của Kae càng lúc càng trở nặng, tạo động lực cho ông quyết định rút khỏi vai trò lãnh đạo và nhường lại vị trí đó cho con mình.

Kae có ba người con: **Soichiro, Chizu, Sekichi**.

Soichiro - con trai trưởng - có tính cách hướng nội chẳng giống bố tí nào. Soichiro là một thanh niên khác thường, rất thân với em gái là Chizu, thậm chí đến khi lớn vẫn quấn quýt, chơi đùa cùng nhau. Trái ngược hẳn với Soichiro, con trai út Sekichi là một chàng trai tính tình hoạt bát, văn võ song toàn. Từ bé, Sekichi đã bộc lộ phẩm chất

gan dạ và khả năng thu phục người khác, ai nhìn vào cũng thấy rõ y mới là người phù hợp với vai trò người thừa kế gia tộc Katabuchi nhất.

Tuy nhiên, Kae vẫn lựa chọn con trai trưởng Soichiro nối nghiệp mình. Lý do cho quyết định đó nằm ở thân thế của Sekichi.

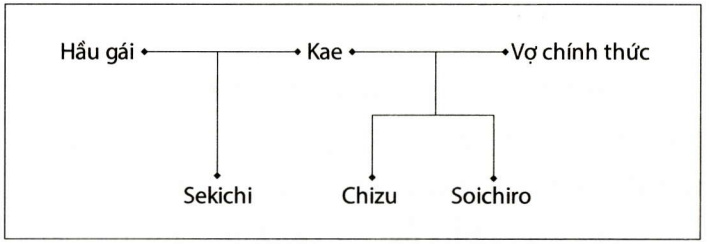

Thật ra, Sekichi không phải là con của phu nhân chính thất. Y là đứa trẻ sinh ra từ mối quan hệ giữa Kae và một hầu gái trong nhà Katabuchi, nói nôm na chính là "con vợ lẽ". Nghĩ đến thể diện, Kae đã do dự trong việc chọn con vợ lẽ tiếp quản gia tộc. Nhưng chính bản thân Kae cũng thừa biết rằng Soichiro không phù hợp với việc kinh doanh. Có lẽ ý đồ của ông là cho Sekichi nắm thực quyền, còn để Soichiro làm chủ gia tộc trên danh nghĩa thì mọi việc sẽ êm xuôi.

Song, sự việc không hề diễn ra như những gì Kae đã nghĩ.

Không chấp nhận làm hậu phương cho Soichiro, Sekichi bỏ nhà ra ngoài sống tự lập. Cảm xúc của Sekichi cũng không quá khó hiểu. Chẳng khác nào y bị chính cha ruột của mình tuyên bố thẳng thừng rằng: *"Ngươi là con vợ lẽ, ta không thể cho ngươi tiếp quản gia tộc được"*. Còn gì cay đắng hơn thế.

Sau khi rời khỏi nhà Katabuchi, Sekichi một mình gây dựng sự nghiệp. Nhờ sự bùng nổ kinh tế do tác động của cuộc Chiến tranh thế giới thứ nhất, chỉ trong vài năm, sự nghiệp của y đã phất lên mạnh mẽ. Giữa lúc sự nghiệp thăng hoa, ở độ tuổi hai mươi hai trẻ trung, Sekichi kết hôn và có con ngay sau đó. Thế là **"chi phái Katabuchi"** do Sekichi đứng đầu đã được hình thành.

Trong khi đó, tại nhà Katabuchi "chính phái", Kae vẫn là người chỉ huy trên danh nghĩa để hỗ trợ cho Soichiro. Mặc dù vậy, Soichiro cũng không an phận với cảnh phụ thuộc hoàn toàn vào bố mình.

Nhìn sức khỏe ông yếu đi từng ngày, Soichiro nhận thức được rằng đến một ngày nào đó mình phải tự thân thống lĩnh dòng tộc Katabuchi. Vì thế, ngày nào Soichiro cũng cố gắng học tập để có thể quen với công việc. Dáng vẻ ấy của Soichiro cũng khiến Kae cảm thấy đáng tin cậy.

Song, Kae vẫn còn một nỗi lo lắng khác. Đó là vấn đề liên quan đến hôn sự của Soichiro.

Soichiro khá nhút nhát nên dù đã hai mươi bốn tuổi đầu mà vẫn chưa có mối tình vắt vai nào. Điều này có thể ảnh hưởng vấn đề nối dõi của nhà Katabuchi trong tương lai. Nghĩ vậy, Kae quyết định thúc đẩy chuyện hôn sự theo ý mình.

Người được Kae chọn làm đối tượng kết hôn cho Soichiro là một phụ nữ tên **Takama Ushio**, vốn là người làm thuê trong dinh thự nhà Katabuchi. Ushio đã ở nhà Katabuchi từ khi mới chỉ một, hai tuổi, thường đảm đương những công việc như dọn dẹp, nấu cơm, và nhiều việc lặt vặt khác. Thái độ làm việc nghiêm túc ấy rất được lòng Kae, nên vào năm mười sáu tuổi, cô đã được giao phó việc chăm sóc Soichiro.

Sau ba năm đảm nhiệm công việc, Ushio hiểu rõ tính cách của Soichiro, hai người cũng trạc tuổi nhau, vì thế Kae đánh giá cô là người phù hợp làm vợ của con mình nhất.

Ushio

Lúc bấy giờ, **Takama Ushio**... mười chín tuổi. Sinh ra trong cảnh nghèo khó, bố mẹ mất sớm, trong khi họ hàng đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, tuổi thơ cô phải trải qua những ngày ăn tạm cỏ cây ven đường cho qua cơn đói. Sau khi được vào làm trong nhà Katabuchi, vì chỉ là phận đầy tớ yếu thế, cô bị người bề trên sai bảo đủ thứ suốt từ sáng đến tối.

Bước ngoặt lớn nhất đời người đã tìm tới Ushio.

Việc kết hôn với Soichiro, người đứng đầu dòng tộc, đã thay đổi hoàn toàn cuộc sống từ trước tới giờ của cô. Từ "hầu gái" biến thành "phu nhân", có trong tay mọi thứ mình muốn. Ushio đã vui sướng tột cùng.

Ít hôm sau khi chứng kiến lễ thành hôn của hai người, dường như đã cảm thấy an lòng, Kae trút hơi thở cuối cùng.

Đường đường chính chính trở thành vợ của Soichiro, mỗi ngày Ushio đều sống trong mơ. Những món ăn xa hoa và những bộ kimono xinh đẹp. Thấy ai ai cũng phải cúi đầu trước mình, đối với một kẻ đã nếm trải nhiều đắng cay như Ushio, đó là những tháng ngày vui thích không sao cưỡng lại được.

Ấy thế nhưng, cuộc sống như vậy vẫn có một nỗi muộn phiền. Đó là thái độ của Soichiro, tức chồng cô. Mặc dù luôn đối xử dịu dàng với Ushio, song, Soichiro tuyệt nhiên không xem cô là vợ mình. Kể từ khi kết hôn, cả hai chưa từng quan-hệ-vợ-chồng dù chỉ một lần.

Một đêm nọ, Ushio tỉnh giấc và nhận ra người chồng lẽ ra đang ngủ bên cạnh mình lại không thấy đâu.

Khoảng một tiếng sau đó, Soichiro mới trở lại.

Chuyện đó cứ tiếp diễn hằng đêm. Trong lòng sinh nghi, cuối cùng Ushio quyết định theo dõi Soichiro.

Nơi Soichiro đến là phòng của Chizu, người em gái.

Khủng hoảng

Cũng vào khoảng thời gian đó, mây mù bắt đầu bủa vây lấy gia tộc Katabuchi.

Cơ nghiệp nhà Katabuchi phát triển phồn thịnh là do sự lãnh đạo độc đoán của Kae. Mặc dù rất nỗ lực, nhưng Soichiro vẫn thua xa bố mình, khiến nhiều nhân tài ưu tú đã nản lòng và lần lượt rời đi, việc kinh doanh càng lúc càng xuống dốc. Vài năm sau, một biến cố xảy đến đã giáng thêm đòn mạnh vào tình thế của gia tộc Katabuchi.

Chizu đã mang thai đứa con của Soichiro.

Cả gia tộc Katabuchi rơi vào hỗn loạn. "Gia chủ thông gian với em gái ruột" - nếu người đời biết được chuyện này, danh tiếng của gia tộc Katabuchi

sẽ bị tổn hại. Những người liên quan chạy đôn chạy đáo tìm mọi cách để bưng bít sự thật.

Song, việc này đã vô tình lọt vào tai một người. Đó là Sekichi, em trai của Soichiro.

Sekichi đã có một hành động bất ngờ. Y xông thẳng vào nhà Katabuchi, quở trách Soichiro trước mặt toàn thể những người liên quan.

"Một kẻ ngu xuẩn đến mức có hành vi bất chính với em gái mình, không lý nào lại phó mặc gia tộc Katabuchi cho hắn. Ngay từ đầu Soichiro đã không có bản lĩnh nắm giữ vị trí gia chủ gia tộc Katabuchi." Y thao thao bất tuyệt.

Người nhà Katabuchi chi phái vốn đã tách riêng từ lâu, nay lại xông vào nhà chính phái, thóa mạ gia chủ. Theo quan niệm lúc bấy giờ, đó là hành vi hỗn xược không ai dám nghĩ tới.

Thế nhưng, trong số những người liên quan, do vốn luôn bất mãn với sự vô dụng của Soichiro, không ít người cảm thấy đồng tình với Sekichi.

Nắm được điểm yếu của nhà Katabuchi, bằng những lời thuyết phục khéo léo khi thì mềm mỏng, khi thì cứng rắn, Sekichi lần lượt mua chuộc những nhân vật trọng yếu bên chính phái sang đầu quân cho chi phái. Soichiro không có khả năng kháng cự, gần như toàn bộ tài sản và quyền kinh doanh trong tay nhà Katabuchi chính phái đều dồn về phía chi phái.

Những thứ còn sót lại ở nhà Katabuchi chính phái chỉ có biệt phủ, đất đai, chút tài sản ít ỏi và vài ba người hầu. Đứng ở vị trí của Sekichi mà nói, y đã đòi lại được món nợ từ người anh và gia tộc Katabuchi - những kẻ đã sỉ nhục mình năm xưa.

Người chịu thiệt hại nặng nề nhất trong cuộc khủng hoảng này có lẽ là Ushio, vợ của Soichiro. Những tháng ngày sống như mơ khó khăn lắm mới chạm đến bỗng chốc thay đổi hoàn toàn, để rồi lại bị đẩy vào cuộc sống bần hàn thảm hại. Thân là vợ của Soichiro, ngay cả việc chạy sang phía chi phái cô cũng không thể làm được.

Cô cùng người chồng không yêu mình và em chồng đang mang thai đứa con của chồng mình, sống chui rúc giữa núi, trong một biệt phủ đã suy tàn. Trong cảnh sống như địa ngục ấy, Ushio dần dần mắc phải tâm bệnh.

Người đầu tiên nhận ra sự bất thường là một hầu gái. Người hầu cất tiếng gọi, nhưng cô chỉ đáp lại hời hợt rồi bỗng chốc thốt ra những lời ương bướng như trẻ con. Vì Ushio vốn là người nghiêm túc, nên sự thay đổi đó đã phản ánh điều gì bất thường.

Chẳng bao lâu sau, những hành vi khó hiểu càng lúc càng trở nên rõ rệt. Ví dụ như cả ngày thẫn thờ nhìn chằm chằm vào đâu đó, thi thoảng thì òa khóc, khi thì dùng móng tay cấu vào người mình.

Có lẽ vì cảm thấy tội lỗi, Soichiro tự nguyện chăm lo mọi sinh hoạt hằng ngày của Ushio. Thế nhưng, sự dịu dàng này đã dẫn tới thảm kịch.

Một ngày nọ, Ushio nói muốn ăn đào.

Soichiro mang đào đến tận phòng và dùng dao cắt ra cho cô. Ushio chỉ ăn được vài miếng rồi thôi, Soichiro bèn để chỗ đào còn lại nơi gối nằm rồi rời khỏi phòng. Lúc này, Soichiro không nhận ra mình đã để cả con dao ở lại.

Mười phút sau, Soichiro có dự cảm không lành nên vội vàng tìm đến phòng Ushio. Nhưng tất cả đã quá muộn.

Đập vào mắt Soichiro là cảnh tượng Ushio nằm giữa phòng, toàn thân bê bết máu, và những dấu tay màu đỏ tươi in trên chiếu Tatami.

Ushio đã đâm dao vào cổ tay trái, rồi đập lòng bàn tay nhuốm máu xuống sàn không biết bao nhiêu lần. Sau khi xương gãy và thịt bị xé toạc, bàn tay chỉ dính lại với cơ thể bởi một miếng da mỏng.

Mặc dù không rõ đây là tự sát, hay là hậu quả của hành vi tự làm đau bản thân quá đà, nhưng Soichiro đã phải chịu một cú sốc lớn vì tin rằng cái chết của Ushio là do lỗi của mình.

Song sinh

Vài tháng sau khi Ushio qua đời, Chizu hạ sinh hai bé trai.

Soichiro đã vô cùng bàng hoàng. Trong khi đứa lớn tứ chi đầy đủ thì đứa nhỏ lại không-có-bàn-tay-trái. Đó là một sự trùng hợp đáng sợ.

Quan hệ cận huyết làm tăng nguy cơ kết hợp gen lặn khiến con cái sinh ra dễ bị dị tật bẩm sinh, đó là kiến thức phổ biến mà ngày nay ai cũng biết. Trên thực tế, nghe đâu nhà Katabuchi trước đó cũng từng có vài người bị dị tật tương tự.

Song, vì không biết kiến thức đó, Soichiro đã liên tưởng đến Ushio, người đã chết sau khi cắt đứt bàn tay trái của mình, và tin rằng đây chính là lời nguyền của Ushio.

Soichiro và Chizu mang con mình đến khắp các đền chùa để thanh tẩy.

Theo lời khuyên của vị sư ở một ngôi chùa nọ, họ lấy chữ "Asa" và "Momo" vốn mang ý nghĩa diệt trừ ma quỷ trong Phật giáo để đặt tên cho hai đứa bé là **"Asata"** và **"Momota"**.

Rankyo

Năm Asata và Momota lên ba tuổi, một người phụ nữ đã tìm đến nhà Katabuchi. Đó là một pháp sư bí ẩn tự xưng là **"Rankyo"**.

Vừa bước chân vào biệt phủ, bà ta nói với Soichiro: "Ngôi nhà này tràn ngập oán niệm của phụ nữ. Trước đây, vợ của ngài đã mất trong nhà này phải không?"

Dù chưa hề kể gì nhưng Rankyo lại nói trúng phóc chuyện Ushio. Kinh ngạc trước thiên nhãn của vị pháp sư này, Soichiro đã tin tưởng bà ta hoàn toàn. Sau đó, Soichiro trình bày đầu đuôi mọi chuyện đã xảy ra từ trước tới giờ.

Khi nghe xong, Rankyo phán thế này:

"Người mà cô Ushio oán hận không phải là vợ chồng ngài mà là em trai ngài, Sekichi, kẻ đã cướp đi tất cả. Oán niệm ấy đã giáng lên cậu bé Momota. Nếu không trả thù Sekichi, về sau, lời nguyền này sẽ đẩy Momota đến cái chết."

Rankyo truyền dạy cho Soichiro cách hóa giải lời nguyền của Ushio. Phương pháp đó như sau.

☐ Giam Momota trong một căn phòng không có ánh sáng mặt trời.

☐ Xây một khu nhà tách biệt với biệt phủ và lập bàn thờ Ushio ở đó.

☐ Khi Momota lên mười, bắt Momota sát hại con cái của Sekichi.

☐ Cắt bàn tay trái dâng lên bàn thờ.

☐ Anh của Momota là Asata sẽ hỗ trợ Momota với tư cách là một "người bảo hộ".

☐ Thực hiện nghi thức này mỗi năm cho tới khi Momota mười ba tuổi.

Rankyo đặt tên cho nghi thức này là "nghi thức dâng bàn tay trái". Vì khiếp sợ lời nguyền của Ushio, Soichiro bắt đầu chuẩn bị cho nghi thức đúng như những gì Rankyo chỉ dẫn.

Tới đoạn này, tôi liền đặt câu hỏi cho bà Yoshie. Dù biết việc cắt ngang câu chuyện là bất lịch sự, nhưng có quá nhiều chi tiết mà tôi không sao hiểu được.

Tác giả: Xin lỗi, rốt cuộc nhân vật Rankyo là ai vậy? Hết yêu cầu xây khu nhà biệt lập, rồi lại xúi giục người ta giết con cái của Sekichi... Nghĩ sao cũng thấy thật đáng ngờ.

Bà Yoshie: Cháu nói rất đúng. Bác cũng nghĩ chắc hẳn phải có uẩn khúc gì phía sau. Vì vậy, trước kia, bác đã tìm hiểu nhân vật Rankyo bằng nhiều cách. Và rồi bác biết được một chuyện bất ngờ. Thì ra, có vẻ như Rankyo chính là **họ hàng của Sekichi**.

Tác giả: Hả!?

Katabuchi chi phái

Bà Yoshie: Sekichi là kẻ háo sắc, khi mới hai mươi tuổi, y đã có tới năm người vợ. Rankyo là em gái của người vợ thứ hai - Shidzuko. Đương nhiên, "Rankyo" chỉ là tên giả, tên thật của cô ta là Miyako.

Tác giả: Tức là... Rankyo là em vợ của Sekichi. Tại sao em vợ lại lập mưu giết con của **anh rể** mình cơ chứ?

Bà Yoshie: Bác nghĩ có lẽ là vì vấn đề thừa kế. Lúc bấy giờ, Sekichi có sáu người con. Ba trong số đó đã chết yểu từ bé. Những đứa trẻ vắn số lần lượt là **con trai cả** do người vợ cả hạ sinh, **con trai thứ ba và tư** do người vợ thứ ba hạ sinh. Kết quả tất yếu, người kế thừa Sekichi sẽ là cậu **con trai thứ** do Shidzuko, tức người vợ thứ hai, hạ sinh.

Tác giả: Vậy nghĩa là... người vợ thứ hai vì muốn con trở thành người thừa kế nên đã...

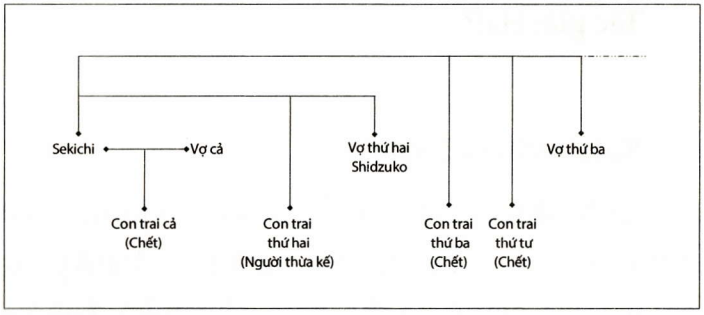

Sekichi có năm người vợ. Không khó để có thể tưởng tượng ra cuộc chiến tranh giành quyền lực thường xuyên nổ ra giữa các bà vợ, bởi lẽ ai cũng ôm suy nghĩ "phải khiến con mình thành người thừa kế bằng mọi giá".

Con của những người vợ khác, tất thảy đều là đối thủ cạnh tranh. Khi tình yêu thương dành cho con mình trở nên vượt kiểm soát, Shidzuko - người vợ thứ hai đã âm mưu sát hại đối thủ. Song, cô ta không thể trực tiếp ra tay.

Và rồi, cô ta đã để mắt tới nhà Katabuchi chính phái. Cô ta ra lệnh cho em mình là Miyako giả vờ làm pháp sư để thâm nhập vào nhà chính phái, sau đó xúi giục Soichiro – khi đó đã quá sợ hãi hồn ma của Ushio đến mất hết lý trí, hòng mượn tay Soichiro sát hại những kẻ ngáng đường trạc tuổi con mình bao gồm con trai trưởng, con trai thứ ba và thứ tư. Trong chính căn phòng trong cùng của khu nhà biệt lập đó.

Tác giả: Tại thời điểm đó, mối quan hệ giữa chính phái và chi phái vẫn chưa bị cắt đứt hoàn toàn sao?

Bà Yoshie: Có lẽ thế. Bác nghĩ bên chính phái xây được khu nhà biệt lập kia có lẽ là nhờ sự hỗ trợ tiền bạc từ phía chi phái, thông qua Shidzuko chẳng hạn.

Tác giả: Thì ra là vậy…

Tuy nhiên, vẫn có nhiều điểm tôi không sao hiểu được.

Tác giả: Tại sao Shidzuko và Rankyo lại yêu cầu trẻ con… tức Momota và Asata giết người chứ không phải là bản thân Soichiro?

Bà Yoshie: Đây chỉ là tưởng tượng của bác thôi, nhưng có thể đó là nước đi phòng thân của Shidzuko chăng?

Tác giả: Ý bác là sao ạ?

Bà Yoshie: Nếu yêu cầu Soichiro giết người, có khả năng Soichiro sẽ tự thú vì cảm giác tội lỗi. Như thế thì âm mưu của Shidzuko sẽ bị bại lộ. Nhưng nếu biến trẻ con thành kẻ phạm tội, Soichiro sẽ che đậy sự thật bằng mọi giá để bảo vệ con mình. Có lẽ cô ta đã toan tính như thế chăng?

Tác giả: Theo ý bác, đó là kế sách để bịt miệng ạ?

Bà Yoshie: Thực tế ra sao thì bác chịu.

Tác giả: Thì ra là vậy...

Tuy nhiên, vẫn có nhiều điểm tôi không sao hiểu được.

Tác giả: Tại sao Shidzuko và Rankyo lại yêu cầu trẻ con... tức Momota và Asata giết người chứ không phải là bản thân Soichiro?

Bà Yoshie: Đây chỉ là tưởng tượng của bác thôi, nhưng có thể đó là nước đi phòng thân của Shidzuko chăng?

Tác giả: Ý bác là sao ạ?

Bà Yoshie: Nếu yêu cầu Soichiro giết người, có khả năng Soichiro sẽ tự thú vì cảm giác tội lỗi. Như thế thì âm mưu của Shidzuko sẽ bị bại lộ. Nhưng nếu biến trẻ con thành kẻ phạm tội, Soichiro sẽ che đậy sự thật bằng mọi giá để bảo vệ con mình. Có lẽ cô ta đã toan tính như thế chăng?

Tác giả: Theo ý bác, đó là kế sách để bịt miệng ạ?

Bà Yoshie: Thực tế ra sao thì bác chịu.

Tác giả: Sau đó, mối quan hệ giữa hai nhà trở nên như thế nào vậy?

Bà Yoshie: Chuyện đó bác cũng không rõ. Có lẽ là phía chi phái nhận ra động thái của phía chính phái nên tuyệt giao chăng? Về sau, khi chiến tranh Thái Bình Dương nổ ra, toàn bộ cơ nghiệp của nhà chi phái bị phá hủy dưới những trận không kích. Kể cả khi chiến tranh kết thúc, họ vẫn không thể phục hồi sự nghiệp được như cũ nữa. Con cháu của Sekichi ly tán khắp nơi. Trái lại, nhờ ở trên sườn núi, nhà Katabuchi chính phái không bị thiệt hại quá nhiều bởi những trận không kích. May thay, khu nhà biệt lập vẫn còn nguyên. À có lẽ bác nên nói là **xui-xẻo-thay-nó-vẫn-còn-nguyên**... mới đúng.

Tác giả: Vậy có nghĩa là, nghi thức "dâng bàn tay trái" cũng được truyền lại cho thế hệ sau ạ?

Bà Yoshie: Đúng vậy. Đến cuối cùng, Soichiro vẫn không hề hay biết đó chỉ là mưu kế của Shidzuko, thế nên ông vẫn tiếp tục tin vào lời răn dạy của Rankyo một cách mù quáng.

Yoshie cầm tờ giấy ban nãy lên rồi đọc to. Nếu chuyển sang ngôn ngữ hiện đại thì nó có nội dung như sau.

Nghi thức dâng bàn tay trái

Một : Khi một đứa trẻ không có bàn tay trái được sinh ra trong nhà Katabuchi, nhốt đứa trẻ trong phòng tối và nuôi dưỡng.

Hai : Năm đứa trẻ không có bàn tay trái lên mười tuổi, bắt đứa trẻ ấy sát hại kẻ mang dòng máu của Katabuchi Sekichi, sau đó cắt đứt bàn tay.

Ba : Dâng bàn tay trái đã cắt lên bàn thờ của Ushio.

Bốn : Anh hoặc chị của đứa trẻ không có bàn tay trái có vai trò là người bảo hộ. Trong trường hợp không có thì ứng với đứa trẻ khác trong dòng tộc có độ tuổi tương đương.

Năm : Nhất thiết phải thực hiện nghi thức này mỗi năm một lần cho đến khi đứa trẻ không có bàn tay trái lên mười ba tuổi.

Bà Yoshie: Soichiro đã đúc kết lời răn của Rankyo thành năm điều, coi nó như gia huấn nhà Katabuchi và nghiêm khắc truyền dạy cho con cái mình.

Tác giả: Con cái… ý là Asata và Momota ạ?

Bà Yoshie: Đương nhiên cũng có cả hai người họ. Nhưng thật ra, giữa Soichiro và Chizu vẫn còn một người con nữa. Đứa bé đó tên là **Shigeharu**.

Katabuchi: Cái gì!?

Katabuchi vẫn luôn im lặng lắng nghe suốt từ đầu đến giờ phải kinh ngạc thốt lên.

Katabuchi: "Shigeharu" không lẽ là…

Bà Yoshie: Phải, là ông nội của Yuki đấy.

Shigeharu

Người ông tên Shigeharu sống trong ngôi nhà đó hóa ra lại chính là người từng được Soichiro trực tiếp huấn luyện về nghi thức "dâng bàn tay trái" ngay từ khi còn bé sao?

Bà Yoshie: Asata và Momota đều chết trẻ, nên kết cục là, người con trai thứ ba Shigeharu đã tiếp quản nhà Katabuchi.

Tuy nhiên, từ sau Momota trở đi thì không có đứa trẻ nào khuyết tật bàn tay trái được sinh ra nữa, cho nên nghi thức ấy cũng không cần phải tiến hành. Ấy thế nhưng, bẵng đi hai mươi năm, đến năm 2006... một đứa trẻ như vậy đã xuất hiện. Đó là con của Miki, chị dâu của bố con.

Katabuchi: Bác gái Miki ư... Không lẽ là... đứa bé trong bụng bác khi đó?

Bà Yoshie: Phải. Trong lần khám thai vào tháng thứ tư, việc đứa bé không có bàn tay trái đã được xác định.

Tác giả: Biết từ trước cả khi lâm bồn sao?

Bà Yoshie: Đúng vậy. Thật ra Miki đã từng nhờ bác cho lời khuyên về chuyện đó. Có một đêm, điện thoại đổ chuông. Miki nói với vẻ hoảng loạn đến mức bác ở đầu dây bên này cũng cảm nhận được: *"Phải làm sao đây? Đứa bé trong bụng chị không có tay trái."*

Đương nhiên bác biết việc đó có ý nghĩa gì. Nhưng khi ấy, bác không nghĩ nghi thức "dâng bàn tay trái" sẽ được tiến hành trong thực tế. Vì vậy bác mới an ủi: *"Chị đừng lo. Bố mẹ chắc hẳn không định nghiêm túc tuân theo tục lệ đó đâu."*

Và rồi Miki nổi giận, lớn tiếng đáp: *"Yoshie chẳng biết gì hết! Bọn họ không phải là người như thế đâu!"*. Bây giờ thì bác đã hiểu ý nghĩa trong lời nói của Miki rồi.

Về sau bác mới biết chuyện này. Ngay ngày hôm sau, sau cuộc điện thoại đó, Miki đã bị bố mẹ chồng bác nhốt trong nhà.

Tác giả: Nhốt!?

Bà Yoshie: Vâng. Chị ấy được thả ra một tháng sau đó, vừa đúng tuần thứ hai mươi hai của thai kỳ. Tuần hai mươi hai của thai kỳ là mốc thời gian mà thai phụ không thể phá thai được nữa.

Tác giả: Tất cả chỉ để ngăn bác gái Miki phá thai và né tránh nghi thức sao...?

Bà Yoshie: Phải. Khi biết chuyện đó, bác đã kinh hãi tột độ. Bố mẹ chồng của bác thật

sự nghiêm túc. Bố chồng bác đã bị Soichiro nhồi nhét những luật lệ đó vào đầu từ khi còn bé, có lẽ ông ấy thật lòng tin vào lời nguyền của Ushio...

Tác giả: Đúng là người ta có câu "Dạy con từ thuở còn thơ", nhưng tin vào một điều điên rồ đến vậy trong suốt mấy chục năm... thì hơi bất bình thường nhỉ?

Bà Yoshie: Thực ra chuyện đó cũng có lý do. Ngoài biệt phủ ra, gia tộc Katabuchi còn sở hữu nhiều đất đai rộng lớn. Vào thời kỳ nền kinh tế tăng trưởng thần kỳ hậu chiến tranh và giá đất tăng vọt do bong bóng bất động sản, số đất đai đó đã mang lại nguồn thu nhập khổng lồ. Vì vậy bố chồng bác không cần ra ngoài làm việc, hơn nửa cuộc đời chỉ ru rú trong nhà, sống an nhàn với những mối quan hệ ít ỏi. Những người họ hàng hoặc người quen vốn nhận được không ít hỗ trợ tài chính từ nhà Katabuchi nên chẳng ai dám góp ý với bố chồng bác. Bác nghĩ ông ấy đã đánh mất cơ hội để đổi mới suy nghĩ của mình.

Tác giả: Thì ra là vậy.

Bà Yoshie: Vì những chuỗi sự việc như trên, Miki đành phải sinh đứa bé. Miki có một đứa con trai lớn tên là Yoichi, đúng ra thằng bé sẽ trở thành người bảo hộ. Thế nhưng, thằng bé đã mất vào tháng 8 năm đó do tai nạn.

Katabuchi: Mẹ này, mẹ nghĩ sao về vụ tai nạn của bé Yo?

Katabuchi rụt rè hỏi. Bà Yoshie suy nghĩ một lát rồi trả lời như thế này.

Bà Yoshie: Một tháng trước khi bé Yo mất, bố đã nói với mẹ.

"Nếu anh nhớ không nhầm thì họ cũ của bà ngoại Yoshie là 'Katabuchi' phải không nhỉ?". Hình như mẹ chỉ nhắc đến chuyện đó đúng một lần sau khi kết hôn, vậy mà bố con vẫn nhớ. Rồi bố con nói tiếp: *"Để cho chắc, em nên nghiên cứu gia phả xem sao đi"*. Ban đầu, mẹ không hiểu ý nghĩa của việc đó cho lắm. Nhưng đến khi tra cứu hộ tịch theo lời bố, mẹ đã hiểu ra.

Thực ra, trước khi xuất giá, bà của mẹ tên là Katabuchi Yayoi, là người con thứ bảy của Sekichi.

Katabuchi: Hả!?

Bà Yoshie: Lúc đầu, mẹ cũng không thể tin nổi. Nhưng dù tra cứu thế nào đi chăng nữa thì sự thật vẫn là sự thật. Mẹ là người mang dòng máu của nhà Katabuchi chi phái. Hay cũng chính là đối tượng bị sát hại trong nghi thức "dâng bàn tay trái". Vì là con của mẹ nên con và chị con cũng rơi vào tình cảnh tương tự. Bố con đã lo lắng rất nhiều. Lỡ đâu sau này chúng ta sẽ trở thành mục tiêu của nghi thức "dâng bàn tay trái" thì sao?

Katabuchi: Tức là bố lo lắng không biết trong sau này liệu bé Yo có âm mưu giết hại tụi con hay không ư?

Bà Yoshie: Khả năng rất thấp nhưng không phải là không có. Bố con nói: *"Cứ để anh lo"*. Lời nói đó có ý nghĩa ra sao, sau này mẹ mới biết.

Khi bé Yo chết, rõ ràng là có gì đó bất thường. Mẹ lập tức nghi ngờ bố con.

Hôm sau, khi mẹ chất vấn, bố con mới vừa khóc vừa thú nhận rằng *"Anh chỉ muốn bảo vệ gia đình mình"*.

Katabuchi: Lạ nhỉ... Sát hại bé Yo, biến chị con thành tội phạm, như thế mà là "bảo vệ gia đình" sao...?

Bà Yoshie: Bố con dường như cũng hiểu được điều đó. Ngày nào ông ấy cũng lẩm bẩm *"Mình bị sao rồi? Tại sao mình lại làm chuyện đó?"*, cứ như mê sảng vậy.

Đương nhiên, dù hối hận đến thế nào đi chăng nữa, hành động của bố con là không thể chấp nhận được. Còn có biết bao nhiêu con đường khác cơ mà. Nhưng giờ ngẫm lại mới thấy, mẹ nghĩ có lẽ ngay cả bản thân bố con cũng bị gia tộc Katabuchi làm cho mất trí rồi.

Bố con từ nhỏ cũng đã được ông nội giảng dạy nghi thức "dâng bàn tay trái". Dù bị gieo rắc một hệ tư tưởng méo mó đến vậy nhưng bố con vẫn cố gắng suy nghĩ, tìm cách bảo vệ gia đình mình. Chuyện này mẹ chưa kể với con, nhưng trong vụ tai nạn khi ấy, bố con không hề uống rượu. Đến

giây phút cuối cùng, bố con đã chọn cái chết vì cảm giác tội lỗi luôn đè nặng trong lòng. Ở một khía cạnh nào đó, bố con là người đáng thương.

Đoạn, bà Yoshie thở dài. Khi đó, Katabuchi mới nhỏ giọng hỏi.

Katabuchi: Vậy sao lại để chị đi?

Bà Yoshie: .....

Katabuchi: Tại sao bố mẹ lại giao chị cho những kẻ như thế? Không phải chỉ cần từ chối là được sao?

Bà Yoshie: Bố mẹ đã bị ông nội... đe dọa. Bố mẹ không nghĩ là ông chỉ dọa suông đâu. Đó là kẻ đã giam giữ bác Miki trong lúc bụng mang dạ chửa chỉ vì muốn bảo vệ truyền thống đấy. Suy xét đến khả năng họ có thể hãm hại cả Ayano và Yuki, bố mẹ nghĩ nếu ngoan ngoãn giao nộp Ayano thì sẽ bảo toàn được tính mạng cho cả hai đứa.

Katabuchi: Nhưng..... Nhà mình có thể trốn đi mà, đúng không? Hoặc báo cảnh sát hay gì đó?

Bà Yoshie: Đương nhiên, mẹ cũng đã có ý định này. Thế nhưng, để làm vậy thì cần phải chuẩn bị. Bố mẹ đã lên kế hoạch tạm gửi chị con qua đó một thời gian rồi sau đó giành lại con bé. Nhưng suy nghĩ đó quá ngây thơ. Cả nhà đã bị giám sát.

Sau khi bố con qua đời, có một người đàn ông đến nhà mình đúng không? Người tên Kiyotsugu ấy. Mẹ đã nói với Yuki rằng đó là đối tượng tái hôn của mẹ, nhưng thật ra thì không phải. Đó là cháu trai của bà nội. *"Mất trụ cột gia đình rồi, chắc cả nhà khó khăn lắm. Vậy nên hãy để tôi thay chú ấy trông nom cô."* Hắn nói thế, nhưng kỳ thực là giám sát để mẹ không có động thái bất thường nào. Katabuchi là gia tộc như thế đó.

Katabuchi: .....

Bà Yoshie: Nhưng suy cho cùng thì cũng chỉ là lý do lý trấu. Kết cục, việc mẹ làm chẳng khác nào bỏ mặc Ayano.

Katabuchi: Tại sao..... không phải là con?

Bà Yoshie: Hả?

Katabuchi: Theo quy định "Đứa trẻ khác trong dòng tộc có độ tuổi tương đương", vậy là con cũng được tính mà, đúng không? Tại sao bố mẹ lại chọn chị?

Bà Yoshie: Đó là... điều bố mẹ muốn tránh bằng mọi giá. Lúc đó, Yuki chỉ mới mười tuổi thôi. Vì vẫn còn quá nhỏ nên nếu con bị nhồi sọ những bài học tẩy não, e rằng nhân sinh quan lệch lạc của gia tộc Katabuchi sẽ tiêm nhiễm vào con mất. Trong khi đó chị con đã mười hai tuổi. Dù sao cũng đã ở độ tuổi có thể phân biệt đúng sai nên bố mẹ nghĩ có lẽ chị con sẽ không bị ảnh hưởng nặng đến mức thay đổi cả nhân cách.

Mẹ không nói đó là lựa chọn đúng đắn. Nhưng chị con đã không hề thay đổi. Thực ra, mẹ vẫn nhận được thư của chị con mỗi tháng một lần.

Katabuchi: Ơ?

Bà Yoshie: Chắc ông bà nội có kiểm tra nên đương nhiên, nội dung thư chỉ toàn điều vô thưởng vô phạt. Thế nhưng, trong thư lúc nào con bé cũng viết những lời lo lắng cho gia đình. Nhất là Yuki, con bé cứ bận lòng về con mãi. *"Con không muốn*

Yuki lo nên bố mẹ đừng nói gì hết nhé. Con muốn Yuki quên con và có thể sống tự do tự tại". Lúc nào cũng có dòng như thế.

Katabuchi: Con đã không biết gì hết…

Bà Yoshie: Bố con cũng đồng tình với chuyện đó. Ông cứ nhắc đi nhắc lại là: *"Chỉ riêng Yuki thôi, em đừng kể gì hết"*. Hạnh phúc của Yuki là ước muốn của chị, bố, và đương nhiên là cả mẹ nữa.

Katabuchi: Vì thế nên… từ đó tới giờ mọi người không cho con biết gì hết sao?

Bà Yoshie: Phải. Nhưng mẹ không tự tin rằng mình có thể giấu được đến cùng. Dù không nói thẳng ra nhưng nếu tiếp tục sống chung, nhất định con sẽ cảm nhận được gì đó. Nên mẹ đã tỏ thái độ khiến con chán ghét để giữ khoảng cách với con. Mẹ xin lỗi…

Kế hoạch

Katabuchi: Và rồi… Chị Ayano bây giờ cũng đang ép buộc con của bác gái Miki… giết người sao?

Bà Yoshie: Mẹ cũng nghĩ thế. Cho tới ngày hôm qua…

Katabuchi: Hơ?

Bà Yoshie: Con đọc phần tiếp theo của bức thư đi.

Katabuchi e dè cầm lá thư trong tay.

..... đã kể cho con nghe về nghi thức "dâng bàn tay trái". Con nghĩ bác Yoshie cũng biết. Nghi thức đó thật sự quá hoang đường, nhất thời con không thể tin nổi. Nhưng nhìn Ayano vừa khóc vừa kể khiến con không thể nghĩ rằng cô ấy nói dối được.

Ayano nói: "Vài năm nữa thôi, tớ sẽ thành tội phạm. Nếu vẫn giữ mối quan hệ này, e là cậu sẽ bị liên lụy mất. Vậy nên chúng ta hãy chia tay thôi."

Con cố hỏi đi hỏi lại rằng: "Cậu không cần phải tuân theo tục lệ đó. Cậu có thể chạy trốn mà, đúng không?" Nhưng Ayano vẫn cứ khăng khăng là "không thể". Ayano thường xuyên bị giám sát, bị đe dọa, nên cô ấy không có cách nào bỏ trốn.

Con đã suy nghĩ rất nhiều. Liệu có cách nào cứu được Ayano không? Cuối cùng, con đã nghĩ ra một kế hoạch. Một kế hoạch đầy sạn và cực kỳ mông lung, nhưng ngoài ra thì con chẳng còn cách nào có thể bảo vệ được Ayano nữa.

Vài ngày sau, con đã tiêu hết số tiền mình dành dụm được nhờ công việc làm thêm, bây giờ nghĩ lại thì chẳng đáng là bao, để mua nhẫn và cầu hôn Ayano. Ayano đã rất khó xử. Cũng đúng thôi. Bản thân con cũng thấy lời cầu hôn của mình quá đường đột. Tuy nhiên, kế hoạch con nghĩ ra nhất thiết phải có bước "kết hôn".

Sau đó, con đã kể cho Ayano nghe kế hoạch của mình. Con kiên nhẫn thuyết phục cô ấy mất mấy tuần, cuối cùng, cô ấy cũng đồng ý.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, chúng con lập tức kết hôn. Bất chấp sự phản đối của bố mẹ, con chấp nhận vào nhà Katabuchi ở rể. Điều này có nghĩa "con đã trở thành một thành viên của gia tộc Katabuchi, cùng với Ayano, con có nhiệm vụ làm người bảo hộ trong nghi thức 'dâng bàn tay trái'".

Lần đầu ra mắt ở nhà Katabuchi, con đã được dẫn đến căn phòng bí mật trước tiên.

Trong phòng là một bé trai, đúng như những gì con nghe từ Ayano. Momoya - đứa bé phải gánh chịu số mệnh tàn khốc chỉ vì bẩm sinh không có bàn tay trái. Bác gái Miki - mẹ của Momoya đã bỏ nhà đi ngay sau khi sinh ra cậu bé. Momoya khi đó là một đứa bé không có cả cha lẫn mẹ.

Vóc dáng cậu bé không khác biệt quá nhiều so với những đứa bé cùng trang lứa, song, làn da nhợt nhạt thiếu sức sống cùng gương mặt vô hồn như thể đã đánh mất tất cả mọi cảm xúc khiến người ta nhận ra cậu bé đã phải lớn lên trong hoàn cảnh bất thường như thế nào.

Momoya thông minh, có thể đối đáp chững chạc tới mức không ai nghĩ cậu bé chỉ mới sáu tuổi. Thế nhưng, cậu bé hoàn toàn không thể hiện cảm xúc hay ý muốn của mình, ví dụ như chủ động làm gì đó chẳng hạn. Trước đây con đã từng xem qua đoạn phim về những đứa trẻ bị cha mẹ ép tham gia vào

một phong trào tôn giáo mới, con cảm thấy trường hợp này cũng giống như thế. Con nghĩ nhân cách của Momoya đã bị gia tộc Katabuchi cướp đi rồi.

Tối hôm đó, bữa tiệc mừng đám cưới của chúng con được tổ chức. Người tham dự có ông bà nội của Ayano là ông Shigeharu, bà Fumino, tiếp đến là Ayano, con, và một người đàn ông tên Kiyotsugu.

Chú Kiyotsugu là cháu trai của bà Fumino, cũng là người mà ông Shigeharu tin cậy nhất. Trong gia đình Katabuchi, chú Kiyotsugu là người giúp đỡ con nhiều nhất. Chú khi đó khoảng bốn mươi tuổi, da hơi ngăm, dù hay cười nhưng vẫn toát ra uy lực một cách kỳ lạ.

Sau bữa tiệc, con nhớ là chú ấy đã nói nhỏ vào tai con, rằng: "Có lẽ sau này cậu sẽ vất vả nhiều đấy, nhưng cố gắng đừng làm hỏng chuyện nhé. Momoya là một đứa bé tội nghiệp, hãy yêu thương nó nhiều vào."

Kể từ đó cho tới khi Momoya mười tuổi, con đã sống trong nhà của gia tộc Katabuchi vài năm và

được huấn luyện để trở thành người bảo hộ. Để lấy được lòng tin của nhà Katabuchi, con cố gắng sống hiếu thuận nhất có thể, giả vờ như tư tưởng đã thấm nhuần những luật lệ.

Một năm trước khi bắt đầu nghi thức, con chuyển sang giai đoạn thực thi kế hoạch.

Ban đầu, con đã đề nghị ông Shigeharu rằng: "Xin ông hãy cho phép vợ chồng con xây nhà ở riêng". Trong năm điều của nghi thức "dâng bàn tay trái" không có quy định rõ nơi thực hiện việc giết người. Lời thỉnh cầu của con đại ý là vợ chồng con sẽ dẫn Momoya ra ngoài sống, ép cậu bé giết người trong nhà riêng của chúng con, sau đó bàn giao lại bàn tay trái của thi thể cho gia tộc Katabuchi, như vậy là nghi thức đã được hoàn thành.

Thoạt đầu, ông Shigeharu tỏ ý phản đối, nhưng nhờ chú Kiyotsugu đứng giữa đỡ lời, nên lời đề nghị của con đã được chấp thuận kèm theo hai điều kiện.

Hai điều kiện đó như sau.

- *Sơ đồ bố trí của nơi ở mới sẽ do nhà Katabuchi toàn quyền quyết định.*
- *Chú Kiyotsugu sẽ giám sát chúng con.*

Sau khi chấp nhận những điều kiện trên, chúng con được phép ra ngoài sống. Ngôi nhà mới được xây ở tỉnh Saitama, cũng là nơi chú Kiyotsugu sống lúc bấy giờ.

Trước lúc rời khỏi nhà Katabuchi, con được ông Shigeharu giao cho một bản danh sách.

Trên đó ghi hơn một trăm cái tên cùng địa chỉ. Ông bảo tất cả những người đó đều là hậu duệ của nhà Katabuchi chi phái hiện vẫn đang còn sống. Nói cách khác, ý của ông là "hãy lựa người để giết trong số này đi".

Rốt cuộc họ đã làm cách nào để có thể tra ra những thứ này chứ? Một lần nữa, con lại cảm thấy khiếp sợ gia tộc Katabuchi.

Chúng con chuyển đến nhà mới ở tỉnh Saitama vào tháng 6 năm 2016. Thời điểm thực hiện nghi

thức "dâng bàn tay trái" là tháng 9. Theo luật của nhà Katabuchi thì ba tháng sau chúng con phải ra tay giết người. Nhưng con không hề có ý định tuân theo luật. Suy nghĩ của con là làm sao để đánh lừa nhà Katabuchi, vượt qua nghi thức này mà không cần phải giết hay làm đau ai.

Trước tiên, con điều tra tình trạng hiện tại của những người có tên trong danh sách. Con đã để mắt tới một anh chàng tên T sống trong chung cư tỉnh Gunma. Cậu T khi đó hai mươi tuổi, làm nghề tự do, và theo những gì nghe được từ hàng xóm, con biết cậu thanh niên này đang mắc nợ công ty tài chính.

Con đến quán rượu nơi cậu T là khách quen, rồi tiếp cận cậu ấy một cách tự nhiên. Sau nhiều lần ngồi nhậu chung dưới vỏ bọc tình cờ, cậu ấy dần dần mở lòng với con.

Ở dịp nhậu chung lần thứ bao nhiêu đó không rõ, cậu T mới tâm sự rằng: "Tôi đang ôm một khoản nợ gần hai triệu yên, lương làm thêm không bù nổi tiền lãi, tôi đang sống dở chết dở đây". Và con chỉ chờ có thế.

Con đề nghị với cậu T rằng: "Tôi muốn cậu làm theo lời tôi. Tôi sẽ trả nợ thay cậu, đồng thời trả thêm cho cậu năm mươi nghìn yên nữa".

Dĩ nhiên, ban đầu cậu ấy tưởng con nói đùa và không thèm nghe. Thế nhưng, sau nhiều lần kiên trì thuyết phục, cuối cùng cậu ấy cũng đồng ý.

Cậu ấy nói: "Tôi vẫn thấy đáng ngờ lắm nhé, nhưng dù sao đó cũng là cơ hội để tôi thay đổi cuộc sống hiện tại. Được ăn cả ngã về không, tôi tin anh phen này vậy".

Việc tiếp theo mà con làm là "tìm kiếm xác chết". Kế hoạch của con nhất thiết phải có "xác chết".

Nơi đầu tiên con nhắm đến là khu rừng tự sát Aokigahara. Con đã suy nghĩ đơn giản rằng "vào rừng thì kiểu gì cũng tìm thấy thi thể của những người tự tử thôi". Song, chuyện đó lại chẳng hề suôn sẻ như con nghĩ. Dù có vài thứ trông như di vật, nhưng tìm mãi mà không thấy cái xác nào. Con chán nản quay về.

Vào thời điểm đó, chỉ còn một tuần nữa là đến hạn thực hiện nghi thức "dâng bàn tay trái". Nếu không tìm thấy xác chết thì kế hoạch của con sẽ phá sản.

Trong lúc sốt rột và đau đầu vì không biết phải làm thế nào, con tình cờ nghe được một thông tin. Ở khu bên cạnh, một người đàn ông độc thân tên Miyae Kyoichi, hiện đang giữ chức tổ trưởng tổ dân phố, đã vắng mặt trong buổi họp mà không báo trước. Khi nghe chuyện đó, không hiểu sao trong lòng con cảm thấy nôn nao.

Con hỏi địa chỉ của Miyae và tìm đến căn hộ nơi anh ấy sống. Con bấm chuông nhưng không có ai trả lời. Khi thử đẩy cửa thì hóa ra là không khóa. Con nhìn vào nhà với tâm trạng áy náy và thấy một người đàn ông đang nằm dưới sàn nhà.

Cơ thể đã nguội lạnh, những viên thuốc nằm vương vãi trên sàn nhà. Có lẽ bệnh nền của anh ấy đột ngột phát tác, dù đã cố uống thuốc nhưng vì không kịp nên qua đời chăng? Hệt như một sự tình cờ do ma quỷ sắp đặt.

Đêm đó con lái xe đến căn hộ của Miyae rồi mang xác Miyae về nhà. Con vừa cầm lái vừa nghĩ ngợi "rốt cuộc việc này sẽ phạm vào tội gì đây nhỉ?". Nếu bị phát hiện thì nguy to. Nhưng con không có lựa chọn nào khác. Sau khi về đến nhà, con cắt bàn tay trái của thi thể Miyae rồi bảo quản trong tủ lạnh.

Một tuần sau, vào buổi sáng ngày thực hiện nghi thức "dâng bàn tay trái", con đã lái xe đi đón cậu T và nhờ Ayano chuẩn bị bữa ăn trong khoảng thời gian đó. Khi con dẫn cậu T về, có một chiếc xe quen thuộc đang đậu trước nhà. Là xe của chú Kiyotsugu. Con cảm thấy thật may mắn khi chú Kiyotsugu, người giám sát chúng con, đã nói thế này: "Tao không vào nhà đâu. Tao ở ngoài canh chừng thôi."

Sau đó, vợ chồng con thiết đãi cậu T ăn uống no say tại phòng khách. Được một hồi lâu, con đưa cậu ấy ra khỏi phòng và hướng dẫn đến phòng tắm bồn.

Cậu T đã núp trong phòng tắm bồn đúng như lời con yêu cầu trước đây.

Con đặt bàn tay trái của Miyae Kyoichi đã chuẩn bị từ trước vào hộp rồi đưa cho chú Kiyotsugu đang trông chừng ở ngoài. Sau khi kiểm tra bên trong hộp, chú Kiyotsugu lập tức mang hộp về thẳng nhà Katabuchi để dâng lên bàn thờ.

Tiễn chú Kiyotsugu đi xong, con lấy xe chở cậu T đến nhà ga. Con đã đề nghị cậu ấy rằng "hãy lên tàu rồi đến một thị trấn càng xa càng tốt, đừng trở về căn hộ, ít nhất là trong vòng nửa năm". Điều đó có nghĩa là cậu T sẽ "mất tích" từ ngày hôm ấy.

Khoảng thời gian sau đó, vợ chồng con nơm nớp lo sợ, không biết phải làm sao nếu bị bại lộ. Mấy ngày sau, khi nhận được tin báo của chú Kiyotsugu rằng "nghi thức đã kết thúc suôn sẻ", trong đời chúng con chưa bao giờ thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn thế. Và thế là chúng con đã vượt qua nghi thức "dâng bàn tay trái" lần thứ nhất mà không cần giết ai.

Mặc dù vậy, con không hề cảm thấy vui sướng hay thỏa mãn với thành công của mình.

Giết người thì không, nhưng việc con làm chắc chắn là tội ác. Người thân của Miyae Kyoichi có lẽ sẽ mải miết tìm kiếm tung tích của anh ấy mà không hề hay biết rằng anh ấy đã qua đời. Cảm giác tội lỗi trong con mỗi ngày lại trở nên mạnh mẽ hơn.

Chưa hết, con phải thực hiện lại việc tương tự thêm ba lần nữa. Vừa tìm kiếm xác chết, vừa phấp phỏng lo sợ cảnh sát và nhà Katabuchi, những ngày tháng ấy là sự đày đọa về tinh thần vượt xa tất cả những gì con có thể tưởng tượng. Có lẽ Ayano cũng như con chăng?

Song, cuộc sống này vẫn còn một chút giá trị. Đó là sự trưởng thành của Momoya.

Con và Ayano thường xuyên đến phòng Momoya. Vợ chồng con cố giao tiếp với cậu bé bằng cách dạy học hoặc cùng nhau chơi game. Khi nghi thức "dâng bàn tay trái" kết thúc, cậu bé sẽ thoát khỏi cảnh bị giam giữ và quay trở về nhà Katabuchi. Chúng con mong cậu bé có thể lấy lại những cảm xúc hỉ nộ ái ố

để có thể chung sống với những đứa trẻ bình thường khác khi thời điểm ấy tới.

Nửa năm trôi qua kể từ khi chúng con sống cùng nhau, cậu bé bắt đầu bộc lộ những thay đổi.

Ban đầu Momoya chỉ ngoan ngoãn làm theo những gì được bảo như một cái máy, nhưng cậu bé dần thể hiện ý chí của mình như nói "muốn chơi nữa" hay "không muốn chơi trò này". Tiếp đến là biết cười bẽn lẽn khi được khen và tỏ ra tức tối khi thua một ván game. Dù mất nhiều thời gian, nhưng con cảm nhận được những cảm xúc mà một đứa trẻ trong độ tuổi đó phải có đang bén rễ bên trong Momoya.

Vào mùa xuân năm thứ hai kể từ khi ra ngoài sống, đứa con chung của vợ chồng con đã chào đời. Đó là Hiroto, một bé trai.

Chúng con đã phân vân liệu có nên sinh con trong tình cảnh như thế này hay không, nhưng những ngày tháng sống cùng Momoya đã thắp lên niềm mong mỏi có một đứa con của riêng mình.

Dù đã nói cho Momoya biết về sự ra đời của Hiroto, nhưng vợ chồng con không để hai đứa gặp

nhau. Chúng con không muốn cậu bé bị tổn thương khi nhìn thấy Hiroto. Thay vào đó, dù đã có Hiroto, nhưng hai vợ chồng vẫn cố gắng hết sức để không rút ngắn thời gian đến phòng Momoya.

Một năm sau khi Hiroto chào đời, vì lý do công việc, chú Kiyotsugu đã chuyển nhà từ Saitama đến Tokyo. Cùng với sự thay đổi đó, gia đình con được nhà Katabuchi hỗ trợ tài chính để xây nơi ở mới tại Tokyo.

Cuộc sống kể từ sau khi chuyển đến Tokyo cũng không thể gọi là hạnh phúc, nhưng so với trước kia thì mỗi ngày đều có hy vọng hơn. Chỉ cần vượt qua trót lọt những lần nghi thức "dâng bàn tay trái" còn lại, chúng con có thể trở thành một gia đình bình thường. Hiroto thì mỗi ngày một lớn, còn Momoya thì có nhiều cung bậc cảm xúc phong phú hơn hẳn ngày xưa.

Tương lai tươi sáng đang chờ ở phía trước. Con đã tin là như thế.

Bây giờ ngẫm lại, đó quả là một suy nghĩ ngây thơ.

Bất hạnh bất chợt ập tới.

Tháng 7 năm nay, vào một đêm nọ, con nhận được điện thoại từ chú Kiyotsugu lúc 1 giờ. Chú Kiyotsugu nói cộc lốc: "Lấy xe, chở theo Ayano, qua đây, ngay bây giờ". Khuya như thế này rồi, rốt cuộc có chuyện gì? Con thoáng tại dự cảm không lành.

Trước đó, con và Ayano chưa từng cùng lúc đi vắng, bỏ bê nhà cửa không ai trông bao giờ. Dù lo lắng cho Hiroto và Momoya, nhưng vì cả hai đều đang ngủ say nên vợ chồng con nghĩ chỉ đi một chút thôi thì sẽ không sao. Cuối cùng, chúng con quyết định để hai đứa ở nhà.

Nhà chú Kiyotsugu cách nhà chúng con không xa lắm, nếu lái xe thì mất chưa tới mười phút. Khi tới nơi, chú Kiyotsugu đón vợ chồng con bằng vẻ mặt khó đăm đăm. Sau đó, chú buông một câu như thế này.

"Lộ rồi."

Con chưa kịp hiểu trời trăng gì. Chú Kiyotsugu nhìn chòng chọc vào mặt hai vợ chồng và nói tiếp.

"Tao không cho là cái nghi thức 'dâng bàn tay trái' vớ vẩn kia có tí ti ý nghĩa gì cả. Mấy thứ lời nguyền rồi hồn ma báo oán này nọ, tất cả chỉ là ảo tưởng của con người mà thôi. Tuy nhiên, với chú Shigeharu của tao thì khác. Ông già đó dù đầu đã hai thứ tóc rồi nhưng vẫn khiếp sợ oan hồn như mấy đứa nít ranh. Chính vì thế, chỉ cần đụng đến nghi thức 'dâng bàn tay trái', chú ấy sẽ không ngại trích từ khối gia sản của nhà Katabuchi, bao nhiêu cũng sẵn sàng chi.

Từ trước tới nay, tao cũng đã hưởng được nhiều lợi ích nhờ chuyện đó. Bằng việc giám sát hai đứa, tao đã nhận không ít tiền từ chú ấy. Đối với tao, đây chỉ đơn thuần là một công việc.

Cho dù hai đứa có làm ăn gian dối, miễn là nó không bị bại lộ thì không thành vấn đề.

Tao thừa biết là hai đứa đã lo liệu thi thể bằng nhiều cách. Nhưng dù là tay của ai đi chăng nữa, chỉ cần lừa được chú Shigeharu là ổn. Vậy nên trước giờ

tao vẫn nhắm mắt làm ngơ cho hai đứa, thậm chí tao sẵn lòng đưa thêm một hay hai triệu yên gì đó nếu hai đứa cần. Tao đã định 'giúp đỡ' hai đứa đến phút cuối cùng. Nhưng mà... lộ rồi. Vỡ lở hết rồi. Nhìn cái này đi."

Chú đưa cho chúng con một tờ báo địa phương. Trên đó là bài viết "Phát hiện thi thể bị cắt đứt bàn tay trái". Người ta đã tìm thấy thi thể của Miyae Kyoichi.

"Bài báo này đã vô tình lọt vào mắt chú Shigeharu. Có vẻ như câu 'bàn tay trái bị cắt đứt' khiến chú ấy cảm thấy sai sai, nên chú ấy đã cho một người họ hàng khác điều tra. Kết cục, chú ấy biết rằng tất cả những người đáng ra phải chết trong nghi thức 'dâng bàn tay trái' hóa ra vẫn còn sống khỏe mạnh. Tao bị chú ấy gọi về chất vấn. Đương nhiên, tao đã chối bay chối biến là không biết gì cả. Cuối cùng, chú ấy tha cho tao với điều kiện phải mang Momoya về trong vòng một ngày. Có lẽ chú ấy định tự mình thực hiện nghi thức 'dâng bàn tay trái' cũng nên.

Chú Shigeharu sẽ xử lý hai đứa ra sao thì tao không biết, nhưng nếu trong ngày hôm nay tao

không đem Momoya về, tao sẽ không còn chỗ đứng nữa. Bây giờ thì chuẩn bị giao thằng bé Momoya cho tao. Ra ngoài."

Vợ chồng con bị đẩy vào băng ghế sau trong xe của chú Kiyotsugu.

"Bây giờ tao sẽ đến nhà hai đứa. Đến nơi thì dắt Momoya ra ngay lập tức. Nếu ngoan ngoãn nghe lời thì tao sẽ không mạnh tay. Nhưng nếu không chịu giao thằng bé cho tao thì... tụi mày biết rồi đấy."

Lúc ấy con mới vỡ lẽ lý do vì sao chú Kiyotsugu yêu cầu con "lái xe đến". Đó là để tránh rủi ro chúng con dắt theo Momoya nhảy lên xe bỏ trốn ngay khi vừa về tới nhà.

Nếu giao Momoya cho nhà Katabuchi, cậu bé sẽ thật sự bị lợi dụng để giết người.

Trong khi cúi gằm mặt làm thinh, chú Kiyotsugu nói với tông giọng tươi vui khác thường.

"Momoya là một đứa bé tội nghiệp. Thế nhưng, đó là số mệnh của nó từ khi sinh ra rồi. Mặc dù tội

nghiệp thật, nhưng đành chịu thôi. Nào nào, tới nơi rồi. Tụi mày có mười phút. Quay lại đây trong vòng mười phút cho tao."

Vợ chồng con bước xuống xe với tâm trạng u uất. Khi ngước nhìn lên căn nhà trong vô thức, chúng con nhận ra đèn ở cửa sổ tầng hai đang bật sáng. Khi rời khỏi nhà, chúng con chắc chắn là đã tắt hết đèn điện. Thầm nghĩ không biết Hiroto đã thức giấc hay chưa, chúng con bước vào phòng ngủ tầng hai.

Vừa mới bước vào phòng, một cảnh tượng bất ngờ đập vào mắt vợ chồng con. Thế quái nào mà Momoya lại đang ở trên giường Hiroto?! Một linh cảm lướt qua đầu con.

Phòng của Momoya bị khóa ở ngoài. Nhưng không phải là không có cách thoát khỏi phòng. Trong nhà chúng con có lối đi bí mật nối giữa phòng trẻ em và phòng tắm bồn, chúng con đã xây nó để che mắt nhà Katabuchi. Nếu thông qua lối đó, rời khỏi phòng là chuyện hoàn toàn có thể.

Mặc dù vợ chồng con dùng tủ để che giấu lối thông, nhưng có thể là Momoya đã nhận ra điều đó. Và nhân lúc vợ chồng con không có nhà, thằng bé đã lẻn ra khỏi phòng và làm hại Hiroto chăng?

Con tưởng như bao nhiêu máu trong người đều bị rút sạch.

Thế nhưng, khi chúng con chạy đến bên giường, tình hình có vẻ hơi khác.

Trên trán Hiroto đắp một miếng vải ướt được gấp gọn. Nhìn kỹ lại thì hóa ra đó là chiếc khăn lau mặt chúng con để trong phòng Momoya.

Bấy giờ chúng con mới nhận thức được tình hình này.

Hiroto thỉnh thoảng vẫn bị sốt cao đột ngột. Có lẽ thằng bé đã lại lên cơn sốt sau khi chúng con rời đi. Nghe thấy tiếng khóc của Hiroto và nhận ra được sự bất thường, Momoya đã lẻn ra khỏi phòng để xem tình hình, rồi tự mình vắt khăn chườm bằng bàn tay bị tật và chăm sóc Hiroto.

Hỏi ra mới biết, hóa ra Momoya đã nhận ra sự tồn tại của lối đi bí mật từ trước, thi thoảng cậu bé còn lẻn ra khỏi phòng lúc giữa đêm để nhìn mặt Hiroto.

Con đã hối hận vô cùng. Dù chỉ là một thoáng, nhưng con đã nghi ngờ Momoya. Hơn nữa, chỉ vì khiếp sợ sự giám sát của nhà Katabuchi mà chúng con đã nhốt cậu bé trong phòng, bó buộc cậu bé trong một cuộc sống buồn tẻ.

Cậu bé không đáng bị đối xử như thế. Con đã xin lỗi Momoya không biết bao nhiêu lần. Ayano cũng rơi nước mắt.

Ngay lúc đó, có tiếng bước chân rầm rầm vang lên từ hành lang. Chú Kiyotsugu bước vào phòng.

"Ê, đừng để tao chờ lâu!" Chú Kiyotsugu bực dọc nói, rồi giằng lấy Momoya bế đi. Con có cảm giác như... nếu chia tay Momoya như thế này, chúng con sẽ không bao giờ gặp lại cậu bé nữa. Cậu bé sẽ phải sống mà mang theo tội giết người suốt cuộc đời mình. Không những thế, chẳng có gì đảm bảo là nhà

Katabuchi sẽ để cậu bé tiếp tục sống sau khi hoàn thành nghi thức "dâng bàn tay trái".

Con không có thời gian để nghĩ nữa. Con quyết định đánh đổi cuộc đời mình để kết thúc tất cả mọi thứ.

Để bác phải đọc những lời văn dài dòng với nhiều chi tiết thừa thãi như thế này, con rất lấy làm áy náy. Hiện nay Ayano, Hiroto và Momoya đang sống tại phòng số ○, trong chung cư ○○, ở quận ○○.

Có vẻ như con không thể bảo vệ gia đình được nữa rồi. Ayano đang làm bán thời gian ở một siêu thị gần đó, nhưng chỉ bấy nhiêu thôi thì khó mà duy trì cuộc sống.

Con biết đây là một lời nhờ vả rất đáng hổ thẹn, nhưng mong bác hãy hỗ trợ cuộc sống của ba người họ. Trăm sự nhờ bác.

Trân trọng,

Katabuchi Keita

Yoshie cầm tờ báo đang để trên sô pha lên, đoạn cất giọng hỏi "Chắc hai người chưa đọc đúng không?", rồi trải ra trước mặt chúng tôi. Đó là tờ báo phát hành vào buổi chiều ngày 25 tháng 10. Có lẽ nó vừa được giao tới không lâu.

"SÁT HẠI GIA ĐÌNH BÊN VỢ, MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG BỊ BẮT"

Vào ngày 25, Sở cảnh sát ○○ đã bắt giữ nghi phạm giết người Katabuchi Keita, đối tượng hiện sống tại quận ○○ thành phố Tokyo, không có nghề nghiệp ổn định. Nghi phạm Katabuchi đã đến Sở cảnh sát ○○ tự thú hành vi sát hại và phi tang thi thể đối với ông nội bên vợ là Katabuchi Shigeharu, và cháu trai của ông Shigeharu là Morigaki Kiyotsugu vào tháng 7 năm nay.

Katabuchi: Vậy là anh Keita...

Bà Yoshie: Ừ... Nghe nói hiện tại phía cảnh sát đang lấy lời khai.

Katabuchi: Không thể nào… anh ấy… có giết gì đâu…

Bà Yoshie: Con nói phải. Thật lòng… mẹ cũng nghĩ như thế. Nhưng Keita đã cố gắng bảo vệ Ayano tới mức hy sinh cả cuộc đời của mình. Mẹ nghĩ chuyện đó là thật.

Katabuchi: Có lẽ thế… Nhưng thế thì tội nặng lắm…

Bà Yoshie: Chắc là thế… Nhưng mẹ sẽ làm tất cả những gì có thể. Mẹ định bàn bạc với gia đình bên kia, tìm luật sư và kể rõ ngọn ngành những sự việc đã xảy ra từ trước tới nay để giảm nhẹ hình phạt, được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Nhưng mà, mẹ có chuyện khác muốn nhờ Yuki đây. Là về chị con.

Katabuchi: Chị!? Phải rồi! Chị con vẫn ổn chứ?

Bà Yoshie: Ừ. Khi nãy mẹ đã nói chuyện điện thoại với chị con. Tinh thần khá suy sụp, nhưng trước mắt thì cả ba vẫn khỏe mạnh. Chúng ta cũng đã biết chị đang ở tại chung cư được ghi trong thư rồi đấy. Vậy nên, Yuki này, mẹ muốn con giúp đỡ

chị. Tiền thì mẹ sẽ tìm cách xoay xở, thế nên con hãy trở thành chỗ dựa tinh thần cho ba người họ. Ayano muốn gặp Yuki nhất đấy.

Sau đó, Katabuchi và bà Yoshie cùng nhau đi đến chung cư mà Ayano đang sống.

Mặc dù cũng được mời đi chung, nhưng đương nhiên, người ngoài không tiện can dự vào cuộc hội ngộ sắp tới, vì thế nên tôi đã lịch sự từ chối.

Lúc chào tạm biệt, Katabuchi cúi đầu cảm ơn tôi nhiều đến mức chính tôi cũng thấy ngại.

***

Theo kết quả điều tra của cảnh sát và lời làm chứng của nhiều người khác ngoài bản thân Katabuchi Keita, sự việc dưới đây đã được làm sáng tỏ.

Thi thể Katabuchi Shigeharu và Morigaki Kiyotsugu đã được phát hiện ở vùng núi địa phận

tỉnh ○○, thời điểm đó là ba tháng sau khi các nạn nhân tử vong.

Bà Fumino, vợ ông Katabuchi Shigeharu, mắc chứng suy giảm trí nhớ nghiêm trọng. Từ sau cái chết của ông Shigeharu, bà đã được đưa vào viện dưỡng lão tỉnh ○○.

Hiện vẫn chưa biết tung tích của Katabuchi Miki. Có nhân chứng cung cấp thông tin là đã từng nhìn thấy người khớp với mô tả trong một cửa hàng tiện lợi tại tỉnh ○○, song không rõ tính xác thực. Cảnh sát vẫn đang tiếp tục điều tra.

***

Đã lâu rồi không liên lạc với anh.

Tôi là Katabuchi Yuki đây.

Cảm ơn anh vì đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong việc lần trước.

Tôi soạn bức thư này là để thông báo cho anh biết những chuyện xảy ra sau đó.

Hiện tại, chị tôi, bé Hiroto và bé Momoya đang nương nhờ ở nhà mẹ tôi.

Dường như cuộc sống mới cùng hai đứa cháu rất vui vẻ, sắc mặt của mẹ tôi tươi tắn hơn trước nhiều.

Chị tôi vừa làm việc bán thời gian, vừa đi học để lấy chứng chỉ bảo mẫu.

Từ nay sẽ ra sao chúng tôi cũng không biết.

Phiên tòa xét xử anh Keita vẫn chưa thấy hồi kết, ngày qua ngày, nỗi đau vẫn còn đó chưa nguôi.

Nhưng, vì tụi nhỏ, chúng tôi vẫn đang cố gắng sống thật hạnh phúc để tiếng cười mãi không bao giờ vơi đi.

Một ngày nào đó, khi tình hình ổn định hơn, tôi sẽ gặp anh thêm lần nữa để trực tiếp nói lời cảm ơn. Giúp tôi gửi lời chào tới bác Kurihara nhé.

Katabuchi Yuki

Hôm sau, trong căn hộ ở Umegaoka, tôi thuật lại chuỗi sự việc vừa rồi cho bác Kurihara.

Bác Kurihara: Thì ra mọi chuyện là vậy. Còn phức tạp hơn bác nghĩ. Tóm lại thì bác hầu như chẳng giúp ích được gì cả thì phải.

Tác giả: Làm gì có chuyện đó. Katabuchi cũng biết ơn bác nhiều lắm. Cô ấy bảo là nhờ bác Kurihara mà biết được biết bao nhiêu là chuyện.

Bác Kurihara: Vậy sao? Chà, từ giờ trở đi, những người ngoài cuộc nửa vời như chúng ta cứ dõi theo họ xem sao.

Bác Kurihara hớp một ngụm cà phê rồi thở dài.

Bác Kurihara: Nhưng mà… còn một người còn lại là ai thế?

Tác giả: Người còn lại… nào?

Bác Kurihara: Những đứa trẻ nhà Katabuchi chi phái bị sát hại đó. Rankyo đã bày mưu khiến

Momota giết **ba đứa trẻ**, đúng không? Con trai trưởng của người vợ cả, con trai thứ ba và thứ tư của người vợ ba.

Thế nhưng, theo quy định thì nghi thức "dâng bàn tay trái" phải thực hiện mỗi năm một lần, từ khi đứa bé lên 10 đến khi đứa bé được 13 tuổi. 10 tuổi, 11 tuổi, 12 tuổi, 13 tuổi, mỗi năm một người. Tức là cả thảy có bốn đứa trẻ bị giết. Chắc chắn phải còn một người bị hại nữa.

Tác giả: Ừm... Hay là họ đã bỏ cuộc giữa chừng? Bà Yoshie cũng có nói là *"Có lẽ là phía chi phái nhận ra động thái của phía chính phái nên tuyệt giao chăng?"*.

Bác Kurihara: Giả sử là thế, nhận ra mà chỉ cần "tuyệt giao" là xong chuyện sao?

Hơn nữa, sau khi nghi thức kết thúc, Soichiro còn nghiêm khắc truyền dạy nghi thức "dâng bàn tay trái" cho các con của mình. Một người đặt nặng chuyện nghi thức tới mức đó liệu có bỏ cuộc giữa chừng không?

Tác giả: .....

Bác Kurihara: Bác nghĩ kiểu gì cũng có nạn nhân thứ tư.

Tác giả: Nhưng cháu nghĩ nếu tận bốn đứa con bị giết thì đến Sekichi cũng phải nhận ra là có chuyện gì đó chứ.

Bác Kurihara: Sekichi thật sự là không biết gì hết sao?

Tác giả: Hơ?

Bác Kurihara: Ông ta nhận ra và nhắm mắt làm ngơ. Liệu có khả năng đó không? Nói thẳng ra là "tỉa bớt"[1] ấy.

"Tỉa bớt"... là thuật ngữ ám chỉ việc phá thai hoặc giết con mới đẻ nhằm mục đích giảm bớt số lượng trẻ em. Ở Nhật Bản, phong tục này đã được duy trì cho đến tận thời Meiji.

Tác giả: Nhưng chẳng phải "tỉa bớt" là hủ tục được thực hiện ở những gia đình nghèo, nhằm

[1] Nguyên gốc là Mabiki（間引き）vốn mang ý nghĩa lược bỏ bớt một số cây con có sức sống yếu để các cây con khác có thể phát triển khoẻ mạnh.

giảm bớt miệng ăn thôi mà? Với phú hào như Sekichi thì đâu có ý nghĩa gì.

Bác Kurihara: "Tỉa bớt" không phải chỉ áp dụng cho mỗi người nghèo đâu nhé. Sekichi có tới mấy người vợ. Cuộc chiến tranh giành quyền lực giữa họ cứ nổ ra liên miên. Nó dần trở nên nghiêm trọng tới mức ngay cả Sekichi cũng không thể khống chế được. Vì sợ bị vạ lây nên Sekichi đã... Mà đây cũng chỉ là đoán mò thôi nhé.

Tác giả: Chuyện này... mình bỏ qua đi ạ. Dù sao thì cũng là chuyện ngày xưa rồi. Sekichi đã chết rồi, bây giờ có nghĩ thế nào cũng vô nghĩa.

Bác Kurihara: Đúng thế thật. Vậy bác cháu mình nói chuyện ngày nay nhé? Thật ra vẫn còn một điểm bác cảm thấy nghi vấn.

Đó là về danh sách mà ông Shigeharu đã đưa cho cậu Keita. Trên đó có ghi hơn một trăm cái tên cùng địa chỉ của con cháu của nhà Katabuchi chi phái. Làm sao nhà Katabuchi chính phái lại có được những thông tin này?

Tác giả: Cái đó... chắc là... vốn dĩ cả hai nhà chính phái và chi phái vẫn giữ liên hệ với nhau chăng...?

Bác Kurihara: Họ đã cắt đứt quan hệ từ lâu rồi mà. Nắm được tên và địa chỉ của con cháu Sekichi, vốn đã ly tán khắp nơi sau chiến tranh, gần như là chuyện không thể.

Tác giả: Vậy thì bằng cách nào...

Bác Kurihara: Phải chăng là có người cung cấp thông tin cho nhà Katabuchi chính phái?

Tác giả: Ý bác là họ có người trợ giúp?

Bác Kurihara: Đúng vậy. Người có thể điều tra con cháu của nhà chi phái, không ai khác, phải là người trong nội bộ nhà chi phái. Hay nói cách khác, ai đó trong số con cháu của Katabuchi Sekichi đã tuồn thông tin cho phía Katabuchi chính phái, vốn là kẻ thù của gia đình mình.

Tác giả: Rốt cuộc thì ai lại làm chuyện như thế?

Bác Kurihara: Bác nghĩ tới một người. Người đó vừa là hậu duệ của Sekichi, vừa có mối liên hệ với nhà Katabuchi chính phái... Là bà Yoshie.

Tác giả: Cái gì!?

Bác Kurihara: Nhớ không nhầm thì bà ngoại của Yoshie, bà Yayoi là người con thứ bảy của Sekichi thì phải, nhỉ?

Tác giả: Vâng...

Bác Kurihara: Nghĩ như thế này thì sao? Nạn nhân thứ tư của nghi thức "dâng bàn tay trái" là anh trai bà Yayoi. Biết anh mình bị sát hại, bà Yayoi đã thề sẽ trả thù nhà Katabuchi chính phái. Tương tự như Soichiro, bà Yayoi cũng giáng "lời nguyền" lên con cái mình. Lời nguyền giống như là "phải giết người nhà Katabuchi" chẳng hạn.

Vượt qua thời gian, niềm mong muốn ấy đã được gửi gắm vào Yoshie. Rốt cuộc chuyện bà Yoshie đến nhà Katabuchi làm dâu có phải là trùng hợp ngẫu nhiên hay không? Cái chết của bé Yo, tai nạn của chồng, sự phản kháng của Keita, phải chăng tất cả những chuyện đó đều nằm trong kế hoạch của bà Yoshie?

"Không đời nào có chuyện đó!"... Tôi toan nói thế, nhưng lại thoáng lưỡng lự. Suy luận của bác

Kurihara quá táo bạo. Đó là chuyện không thể. Song, tôi quả thực cũng cảm thấy ít nhiều điều khó hiểu về bà Yoshie.

Lời của bà Yoshie khi kể chuyện về Rankyo.

"Vì vậy, trước kia, bác đã tìm hiểu nhân vật Rankyo bằng nhiều cách."

"Nhiều cách" là cách gì?

Tiếp theo là tờ giấy ghi lại năm điều trong nghi thức "dâng bàn tay trái" do Soichiro viết. Đó chắc chắn là thứ quý giá nhất đối với nhà Katabuchi. Làm sao bà Yoshie có được nó?

Tới đây mới nhớ... ngày tiếp theo sau cuộc nói chuyện điện thoại với bà Yoshie, bác gái Miki đã bị nhốt trong nhà. Ngày tiếp theo... trùng hợp vậy sao?

Chưa dừng lại ở đó. Tờ báo địa phương ở tỉnh Saitama vô tình trở thành nguồn cơn khiến ông Shigeharu biết về Miyae Kyoichi. Làm cách nào mà ông Shigeharu, người sống ở một nơi cách xa Saitama, có được thứ đó?

Liên tiếp những suy nghĩ đáng sợ lướt qua đầu tôi.

Mặc dù vậy, tính cách bà Yoshie và cả hình ảnh bà vừa khóc vừa xin lỗi con gái, tôi không thể nào nghĩ rằng những thứ đó chỉ là diễn kịch. Nhưng...

Tác giả: Không... Không đời nào có chuyện đó đâu bác.

Bác Kurihara: Chà, dù sao cũng chỉ là "đoán mò" thôi mà. Cháu đừng để tâm làm gì.

Bác Kurihara vừa cười vừa nói, rồi uống cạn cốc cà phê. Mặc dù không có ác ý, nhưng sự vô tư tới mức vô tâm ấy của bác khiến tôi cảm thấy hơi bực mình.

Mục lục

Chương 1: Ngôi nhà kỳ quái 7

Lời nhờ vả từ người quen 8

Chương 2: Bản sơ đồ dị thường 55

Email 56

Chương 3: Bản sơ đồ trong ký ức 147

Ngôi nhà đối xứng 148

Chương 4: Gia đình bị trói buộc 207

Bức thư 208

NGÔI NHÀ KỲ QUÁI

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ VIỆT NAM
Địa chỉ: 39 Hàng Chuối - Hà Nội
Tel: 0243.9710717 - 0243. 9717979 *Fax:* 0243.9712830
Email: nxbphunu@vnn.vn
Chi nhánh: 16 Alexander De Rodes - Q.1 - TP Hồ Chí Minh
Tel: 0283.8234806

Chịu trách nhiệm xuất bản
GĐ - Tổng biên tập: **KHÚC THỊ HOA PHƯỢNG**

Biên tập: **Vũ Thị Phương**
Trình bày: **Ánh Vững**
Sửa bản in: **Hoàng Ly**
Thiết kế bìa: **Quang Vinh**

HUY HOANG

LIÊN KẾT XUẤT BẢN:
CÔNG TY CỔ PHẦN VĂN HÓA HUY HOÀNG
110D Ngọc Hà, Ba Đình, Hà Nội
Tel: (0243) 736 5859 - 736.6075 Fax: (0243) 736 7783
Email: info@huyhoangbook.vn
CHI NHÁNH PHÍA NAM
357A Lê Văn Sỹ, P1, Q. Tân Bình, TP. HCM
Tel: (0283) 991 3636 - 991 2472 Fax: (0283) 991 2482
Email: cnsaigon@huyhoangbook.vn
www.huyhoangbook.vn

Mã sách tiêu chuẩn quốc tế (ISBN): 978-604-390-487-1
In 1.500 cuốn khổ 13x18.5 cm, tại Doanh nghiệp tư nhân in Hà Phát
Địa chỉ: Lô B2-1-1 Khu CN Nam Thăng Long, Q. Bắc Từ Liêm, TP. Hà Nội
Số xác nhận đăng ký xuất bản: 370-2023/ CXBIPH/38-08/ PN, ngày 10/02/2023
Số QĐ của NXB Phụ Nữ Việt Nam: 1038/ QĐ-PNVN, ngày 9/10/2023
In xong và nộp lưu chiểu năm 2023

Cảm ơn bạn đã chọn sách của Huy Hoàng!
Mọi góp ý xin gửi về: **rights@huyhoangbook.vn**

Thoạt nhìn, có lẽ trông nó cũng như bao ngôi nhà bình thường khác. Tuy nhiên, nếu để ý và săm soi tới từng ngóc ngách, bạn sẽ nhận thấy cảm giác khó chịu kỳ quái hiện diện ở khắp nơi trong nhà. Những sự kỳ quái đó cứ chồng chéo lên nhau để rồi cuối cùng dẫn đến một "sự thật"...

Mời các bạn ghé thăm
HUYHOANGBOOKSTORE tại:

Mail: rights@huyhoangbook.vn
Fanpage: fb.com/huyhoangbookstore
Mua sách online tại: huyhoangbook.vn

Khoảng không bí ẩn, hai lớp cửa, phòng trẻ em không có cửa sổ...

Đó là những điểm kỳ quái trên bản vẽ mặt bằng của một ngôi nhà cũ ở Tokyo mà người quen của tôi đang cân nhắc mua lại. Ngôi nhà trông thì có vẻ bình thường, bên trong thoáng đãng và sáng sủa. Thế nhưng... nó đem lại cảm giác bất ổn quái gở.

Khi tôi đưa bản vẽ mặt bằng cho một người quen khác làm kiến trúc sư xem, đối phương cũng đưa ra kết luận tương tự.

Sự thật đằng sau thiết kế bí ẩn này là gì? Người chủ cũ của ngôi nhà này là ai? Có chuyện gì đã xảy ra trong ngôi nhà đó?

huyhoangbook.vn

ISBN: 978-604-390-487-1

9 786043 904871

8 935095 632763

Giá: 138.000VNĐ